

കിത്തൻതിയിൻ

പിരവാകർ



സി.വിമലൻ

கிளாந்தியின் பிரவாகம்

(படைப்பிலக்கியம் டார்வைகள்)

சி.விமலன்

உயில் வளர்யிடு

கிளைந்தியின் பிரவாகம்

கட்டுரைகள்

சி.விமலன் ©

முதற்பதிப்பு

பெப்ரவரி 2013

பக்கங்கள்

137

வெளியீடு

உயில்

அச்சப்பதிப்பு

மதுரன் கிறா(F)பிகஸ் & ஒவ்செற் பிறின்ரேர்ஸ்

அல்வாய், யாழ்ப்பாணம்

முன் அட்டை ஒவியம்

நன்றி : இணையம்

அட்டை வடிவமைப்பு

ச.மகேஸ்வரன்

விலை : 250/=



Kilainathiyin pravakam

Essays

S.Vimalan ©

First Edition

February 2013

Pages

137

Publishers

Ujil

Printing

Mathuran Grapics & Offset

Printers

Alvai, Jaffna

Front Cover Art

Thanks to Internet

Cover Design

S.Maheswaran

Price : 250/=

கிளைநதியின் பிரவாகம்

சி.விமலன்

சின்னராஜா விமலன். யாழ்ப்பாணத்தின் அல்வாய் கிராமத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். “நமது ஸழநாடு” பத்திரிகையில் பத்தி எழுத்தாளராக மூன்று வருடங்கள் பணிபுரிந்தவர். “ஜீவநதி” சஞ்சிகையின் முதல் பன்னிரண்டு இதழ்களில் இணையாசிரியர்களில் ஒருவராக விளங்கியவர். தற்போது வடமாகாண சபையின் விளையாட்டுத் திணைக்களத்தில் முகாமைத்துவ உதவியாளராக கடமையாற்றி வருகின்றார்.

விமர்சனம், கவிதை, சிறுகதை, இசைநாடகம், குறும்படம் மற்றும் இதழியல் துறைகளில் ஈடுபாடுடையவர்.

இவரது படைப்புகள் ‘ஞானம்’, ‘மல்லிகை’, ‘ஜீவநதி’, ‘செங்கதீர்’, ‘நீங்களும் எழுதலாம்’, ‘யாதும்’(கன்டா), ‘புதிய நூலகம்’ ஆகிய சிற்றிதழ்களிலும் ‘தினக்குரல்’, ‘வீரகேசரி’, ‘உதயன்’, ‘வலம்புரி’, ‘தினமுரசு’, ‘நமது ஸழநாடு’ பத்திரிகைகளிலும் மற்றும் இணையத்திலும் வெளிவந்துள்ளன.

முகவரி : ‘திரவிய பவனம்’
மனோகரா
அல்வாய்
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி : 0776991015

மின்னஞ்சல் : msrajavimal@yahoo.com

அப்பா !
என்னையும்
சகோதரர்களையும்
அவையத்தில்
முந்தி இருக்கச் செய்ய
நீங்கள்
உழைத்துச் சிந்திய
வியர்வைத் துளிகளை
நினைவுகூர்ந்து
உங்கள் இழப்பின்
வலி தரும்
கண்ணீர்த் துளிகளோடு
இந்நூல்
உங்களுக்குச்
சமர்ப்பணம்

அணிந்துரை

சமுத்தைப் பொறுத்தவரையில் புனைக்கதைத் தொகுப்புகளுடன் ஒப்பிடும் போது கட்டுரைத் தொகுப்புகளின் வரவு குறைவாகவே உள்ளது. இவ்வாறு வருகின்ற தொகுப்புகளில் உள்ள கட்டுரைகள் மேலோட்டமான பார்வை கொண்டனவாக உள்ளன. அன்றேல் குறிப்பிட்ட ஒரு சில விடயங்களைப் பற்றியனவாக உள்ளன. இத்தகைய ஆரோக்கியமற்ற சூழலில் இத்தொகுப்பினைத் தந் துள்ள விமலனது கட்டுரைகள் எத்தகையனவாக உள்ளன என்பது பற்றிச் சுருக்கமாக அவதானிப்பதே இவ்வேளை வசதியாக உள்ளது.

இத்தொகுப்பிலுள்ள பதினொரு கட்டுரைகளுள் ஒன்று நீங்கலாக ஏனையவை அனைத்தும் அடிப்படையில் சமுத்து நவீன இலக்கியத்தோடு தொடர்பு பட்டிருக்கின்றன. இவற்றையும் நுணுகி நோக்கும் போது பன்முகப்பட்டனவாக இவை காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மூன்று கட்டுரைகள் சமுத்து நவீன இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி அனுகூபவை.

இவற்றின் தனித்துவம் யாதெனில் இதுவரை எவரும் கவனிக்காத விடயங்களாக இவை இருப்பதாகும். சமூத்துச் சிறுகதைகளில் தொன்மக் கதைகளுல் என்பது தொன்மம் சார்ந்து சமூத்தில் வெளிவந்த சிறுகதைகளைப் பற்றி நோக்குவதாகும். இத்தகைய சிறுகதைகள் விரிவாக அனுகப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இலத்தீன் அமெரிக்கச் சிறுகதைகள் போன்ற உலகத்தரமான இன்றைய சிறுகதைகள் தொன்மங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்ற பொழுது எமது எழுத்தாளர்கள் அவற்றைப் போதியளவு பயன்படுத்தாத விசனிக்கத்தக்க நிலையில் இத்தகைய கட்டுரைப் பார்வை அவசியமான தொன்றுதான்.

மேற்கூறிய வகைக்குள் அடங்குகின்ற அடுத்த கட்டுரை முற்றிலும் புதியதொரு விடயம் சார்ந்தது.அதாவது சமூத்துச் சிறுகதைகளில் மனிதநேயத்தின் பாற்பட்டு மிருகங்களை முதன்மைப்படுத்தும் சிறுகதைகள் பற்றிய அவதானிப்பாக உள்ளது. கட்டுரையாளர் ஒன்பது வகைகளாக இத்தகைய சிறுகதைகளை வகைப்படுத்தி நோக்கும் போது இவ்வளவு சிறுகதைகளை எமது எழுத்தாளர்கள் எழுதியுள்ளார்களா என்ற வியப்பு ஏற்படாமல் இல்லை.மனிதாபிமானம் வற்றி வரண்டுள்ள சமூத்துச் சூழலில் இத்தகைய எழுத்தாளர்கள் பலர் உருவாவது அவசியமானது என்று கூறலாம்.பேரினவாத ஒடுக்குமுறை ஆரம்பித்த காலத்தில் இலங்கையின் வன பரிபாலன பாதுகாப்புத் திணைக்களம் ஆமைகளின் பாதுகாப்பு மீது கருணை காட்டி வெளியிட்ட சட்டப்பாதுகாப்பு நடவடிக்கை பற்றி “அலை” சஞ்சிகையில் வந்த குறிப்பு ஒன்றும் இவ்வேளை நினைவுக்கு வருகின்றது.

பிற கட்டுரையாளர்கள் பலரும் போன்று சமூத்துப் புனைகதைத் தொகுப்புகள் பற்றிய விமர்சனங்களாக முற்கூறிய வகைப்பாட்டினுள் அடங்கும் ஜந்து கட்டுரைகள் உள்ளன. ஆயினும் நூலாசிரியரது “புத்தாக்க செருகேடு” பற்றிய கட்டுரை குறுகிய வட்டத்தில் மட்டும் அறியப்பட்டுள்ள நித்திலவர்னன் என்ற படைப்பாளியின் சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் கொண்ட தொகுப்பினை அறிமுகம் செய்கின்றது. புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்

என்பதற்காக அவர் மீது கட்டுரையாளர் பாராட்டுக்களை அள்ளிக் குவிக்கவில்லை என்பதே கவனத்துக்குரியது.

பலராலும் அறியப்பட வேண்டிய - ஆனால் அவ்வாறு அறியப்படாத - எழுத்தாளர், தேவமுகுந்தன். இவரது அண்மையில் வெளிவந்த தொகுப்பு பற்றிய அறிமுக விமர்சனமே “கண்ணிரினூடே தெரியும் வீதி”. இங்கும் இவ்வெழுத்தாளரது சிறுக்கைகளை கட்டுரையாசிரியர் பலவாறு வகைப்படுத்துவது ஆச்சரியத்தை தருகின்றது. இவையெல்லாம் இந்நூலாசிரியருக்கே உரிய தனித்துவமான பார்வையாக எனக்குப் புலப்படுகின்றது.

செங்கைஆழியான் அதிகமான நூல்களை எழுதியவர் என்பதை அழுத்தும் அளவிற்கு அவரது எழுத்துலக முக்கியத் துவத்தினை வெளிப்படுத்துவோர் குறைவு. இவ்வாறு வெளிப் படுத்தப்படாத செங்கை ஆழியானது சிறப்புகளுள் ஒன்றுதான் இவர் விஞ்ஞானப் புனைக்கை எழுதியவர் என்பது. இவ்விதத்தில் அவரது “குந்தி இருக்க ஒரு குடிநிலம்” என்ற சிறுக்கைத் தொகுப்பு பற்றிய அவதானிப்பும் முக்கியமானதாகின்றது.

உமா வரதராஜன் அண்மையில் எழுதிப் பரபரப்புக்குள்ளான நாவல் “மூன்றாவது சிலுவை”. எனினும் நான்றிந்த வரையில் குறைந்தளவு விமர்சனங்களே இதற்கு வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் “பெருவெளி”, விமர்சனமானது “மூன்றாவது சிலுவை” வக்கிரமப் பார்வை கொண்டது? என்று சிலர் கூறுவதை விட வக்கிரமான பார்வை கொண்டது என்றாம். அ.முத்துவிங்கம் எழுதியது விமர்சனம் என்பதைவிட நூல்நுயமே. தமிழ்நதி ஓரிரு வரிகளில் மட்டும் குறிப்புகள் கூறியுள்ளார். இந்நிலையில் கணதியானதொரு விமர்சனத்தை இக்கட்டுரையாளர் தருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சமூத்து நவீன இலக்கிய உலகம் காலத்திற்குக் காலம் பல்வேறு இலக்கியக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு முகங்கொடுத்து வந்துள்ளது. அண்மையில் சமூத்து நவீன இலக்கிய உலகிலே வெளிப்பட்ட - பரவலடையாத - ஒரு விடயமாகவுள்ளது தெளிவத்தை ஜோசப், கைலாசபதி மீது சுமத்தியதாகக் கூறப்படும் குற்றச்சாட்டு. அதாவது தெளிவத்தை ஜோசப்பின் “காலங்கள் சாவதில்லை”

நாவலுக்குச் சாகித்திய மண்டலப்பரிசு கிடைக்காமல் கைலாசபதி தடுத்திருந்த விடயத்தை நீண்டகால வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் - பல்வேறு சான்றுகள் கொண்டு - அலச முற்பட்டுள்ளார் விமலன். அதற்காகத் தமது தேடல் ஆற்றல் முழுவதையும் பிரயோகித்துள்ளார். இவ்வாறான தேடல் நாட்டமுடைய இன்றைய தலைமுறையாளரைத் தேடிக்காண்பது அரிது என்று துணிந்து குறிப்பிடலாம். இருபக்க ஆதரவாளர்களும் சர்ச்சை புரிவதற்கான வாசலைத் திறந்துள்ளது இக்கட்டுரை என்பது மிகையன்று.

புனைக்கதை சார்ந்ததாக இல்லாவிட்டாலும் செங்கை ஆழியானின் தொகுப்பு நூலான “ஸம்நாடு சிறுகதைகள்” பற்றிய விமர்சனம் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு அவசியமான தொன்று. ஏனெனில் தொகுப்பு நூல்களின் மீதுள்ள அக்கறை அண்மைக் காலமாகவே முனைப்புற்றுவரும் சூழலில் ஸம்நாடு சிறுகதைகள் தொகுப்பு பற்றிய நுண்ணாய்வினை கட்டுரையாசிரியர் செய்திருப்பது பயனுடைய தொன்றாகும். முக்கியமான தொகுப்பு நூல்கள் சிலவற்றை தந்துள்ளமை செங்கை ஆழியானது பிறிதொரு சிறப்பியல்பு என்பதும் இவ்வேளை நினைவு கூரத்தக்கது.

இக்கட்டுரைத் தொகுப்பிலுள்ள வேறு இரண்டு கட்டுரைகள் சமூத்து நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியோடு நேரடியாகத் தொடர்பு படாதவை. ஆயினும் நவீன கால இலக்கியச் சூழலோடு தொடர்புபட்டவை. அச்சு வடிவ இலக்கிய உருவாக்கம், இலக்கியக் கோட்பாடு சார்ந்துள்ளவை. இவற்றுளொன்று அண்மைக்காலமாகவே அடிப்படைகின்ற விடயம் என்ற விதத்திலே புதிய சிந்தனையைத் தூண்டுவதாகவுள்ள “செவ்விதாக்கம்” என்பது. இது குறித்து விமலன் எழுதிய கட்டுரை இலக்கிய ஆர்வலர் பலராலும் வாசித்து சிந்திக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகவே உள்ளது.

பிறிதொன்று நவீன இலக்கியப் புனைவுகளில் உருவ, உள்ளடக்கச் சொல்லாடல்கள். உருவ உள்ளடக்க ஊடாட்டம் பற்றி பல்வேறு விதங்களில், பல்வேறு தளங்களில் பல உதாரணங்களுடே இக்கட்டுரையிலே விளக்க முற்பட்டுள்ளார் கட்டுரையாசிரியர்.

இறுதியாகக் கவனிக்கவுள்ள கட்டுரையானது அகளங்கண் எழுதிய “வேரும் விழுதும்” நூல் பற்றியது. இது பழந்தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்தது. மகாபாரதத்தில் வரும் ஏகலைவன் - துரோனை தொடர்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட சர்ச்சைக்குரிய விடயம் பற்றியது.பழந்தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்த விடயங்களிலே மிகுந்த புலமையுடையவரான முத்த தலைமுறை சார்ந்த அகளங்கனது மேற்குறிப்பிட்ட விடயத்துடன் தொடர்பு பட்ட அபிப்பிராயம் ஒன்றை ஓரளவாவது ஆட்டங்காணச் செய்கின்றது இக்கட்டுரை. இதனை இளைய தலைமுறை சார்ந்து இக்கட்டுரையாளரது அபிப்பிராயம் என்று குறிப்பிடலாம்.

இனி இறுதியாக நட்பார்ந்த ரீதியில் முக்கியமானதொரு அவதானிப்பை கூறுவது அவசியமானதாகப்படுகின்றது. அதாவது “நவீன இலக்கியப் புனைவுகளில் உருவான்னாட்க்கச் சொல்லாடல்கள்” கட்டுரையானது இலக்கியக் கோட்பாடு சார்ந்ததாக இருப்பதனாற் போலும் அவற்றாடே தெளிவின்மை, ஆதாரம் போதாமை முதலான குறைபாடுகள் ஆங்காங்கே தலைநீட்டுகின்றன. தீவிர வாசகர் அவற்றை இனங்காணவும் செய்வர். விரிவஞ்சி அவற்றைக் குறிப்பிடவில்லை. அத்தகைய விடயங்களில் எதிர்காலத்தில் அக்கறை செலுத்தும் போது அவை நூலாசிரியரது மேலதிக உழைப்பை அவாவி நிற்கும் என்பதனை மனங்கொள்வது அவசியமாகின்றது.

கட்டுரைகள் எழுதுவதிலே ஈடுபாடுள்ளோர் வெவ்வேறு வகை சார்ந்து எழுதி வருகின்ற போது திட்டமிட்டு எழுதிவருவாராயின் காலப்போக்கில் வெவ்வேறு துறைசார்ந்து பல நூல்களை வெளியிடுகின்ற வாய்ப்பினை பெறவியலும். அதனால் பயன்பாடும் அதிகம் ஏற்படும். க.க.கலாசபதி, கா.சி.வத்தம்பி முதலான எமது ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள் பலரது நூல்கள் பலவும் அவ்வாறு உருவானவையாகிய வரலாறு எமக்கு உண்டல்லவா? இக் கட்டுரையாளருக்கும் அவ்வாறு செயற்படக் கூடிய தகுதி உள்ளதால் எதிர்கால நூல்கள் அவ்வாறு உருவாவது நல்லதே.

எவ்வாறாயினும் இதுவரை கூறியவற்றைத் தொகுத்து நினைவுகூரும் போது சமகாலக் கட்டுரையாளர்களிடமிருந்து வேறுபட்டு

சழத்து நவீன இலக்கியம் தொடர்பான பல்துறை சார்ந்த விடயங்களை மிகுந்த தேடல்களோடும் சான்றாதாரங்களோடும் ஒப்பீடுகளோடும் சிந்தனையைத் தூண்டும் வண்ணம் இவர் தந்திருப்பதும் அறிந்தோ அறியாமலோ தேர் வு ஒன்றின் அடிப்படையில் அவை அமைந்திருப்பதும் இவர் மீது நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துகின்றன. பாராட்டை வழங்கச் செய்கின்றன!

வாழ்த்துக்களுடன்
பேராசிரியர் செ.யோகராசா
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

என்னுரை

எனக்கு வாசிப்பு மீதான ஆர்வம் எனது பெரியப்பா முறையான வே.த.தணிகாசலம் ஆசிரியர் ஊடாகவே ஏற்படலாயிற்று. எனது வீட்டில் இருந்து இரண்டாவது வீடாக அவரது வீடு காணப்பட்டது. அவர் நூல்நிலையம் அமைத்து புத்தகங்களை பேணி வந்ததையும் அங்கு வைத்து பலரும் பாட்பதையும் புத்தகங்கள் வாங்கிச் செல்வதையும் எனது சிறுவயது முதலே நான் அவதானித்து வந்திருக்கிறேன். எனது ஒன்பதாவது வயதில் அவர் இறந்து போனாலும் அவரைப் போன்று நூல் நிலையம் அமைக்க வேண்டும் என்ற ஆசை அப்போதே எனக்குள் துளிர்விடத் தொடங்கியது. இந்த ஆசையே காலப்போக்கில் என்னை “அறிவொளி” என்ற சொந்த நூலகத்தை ஆரம்பித்து ஒரு வாசகனாக மாற்றியிருந்தது.

அநேகமான எழுத்தாளர்களைப் போன்று எனது இலக்கியப் பயணமும் கவிதைகளுடனேயே ஆரம்பமாகியது. அவ்வப்போது சில சிறுகதைகளை

புனைபெயரிலும் சொந்தப் பெயரிலும் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் எழுதினாலும் விமர்சனபூர்வமான கட்டுரைகளை எழுத வேண்டும் என்பதிலேயே எனது கவனம் அதிகமாக இருந்தது. பின்னர் எனது வாலாயமான துறையாக அதனையே அமைத்தும் கொண்டேன். ஆனாலும் இதில் நான் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறேன் என்பதை வாசகர்களாகிய உங்களிடமே விட்டுவிடுகின்றேன். படைப்பிலக்கியங்கள் மீதான பார்வையை எனது வாசகத்தளத்தில் இருந்தே நான் இதுவரை மேற்கொண்டு வந்துள்ளேன்.

இயல்பிலேயே இதழியல்துறை சார்ந்து செயற்பட வேண்டும் என்ற விருப்புடைய எனக்கு 2003ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் “நமது சம்நாடு” பத்திரிகையில் ஒப்புநோக்குனராகச் சேர்ந்து பத்தி எழுத்தாளராகவும் பணியாற்ற வாய்ப்புக் கிடைத்தமை எனது வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்புமுனை ஆகிவிட்டது. அந்த மூன்று வருட கால அனுபவங்கள் எனக்குள் இதழியல் மீதான ஈடுபாட்டை இன்னமும் அதிகரிக்கச் செய்தது. பத்திரிகையில் விளையாட்டினையும் இலக்கியத்தினையும் எனது துறைகளாக வரித்துக் கொண்டேன். சர்வதேச விளையாட்டுச் செய்திகளில் இருந்து யாழ்.மாவட்டத்தில் நடைபெறும் இலக்கியக் கூட்டங்களிலும் நூல் வெளியீடுகளிலும் கலந்துகொண்டு அது குறித்த என்னாலான பதிவுகளையும், நூல்மதிப்புரைகளையும் எழுதிக்கொண்டேன். இதுவே சமத்து எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் மற்றும் புத்திஜீவிகள் உடனான தொடர்பையும் அறிமுகத்தையும் எனக்கு ஏற்படுத்தித் தந்தது.

மீண்டும் நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்தம், பத்திரிகைத்துறை சார் நெருக்கடிகள், குடும்பத்தினரின் அச்ச உணர்வுகள் என்னை இதழியல்துறை சார்ந்து தொடர்ந்தும் இயங்கவிடாமல் செய்தது துரதிஸ்டமே.

இருப்பினும் ஓராண்டுக்குப் பின்னர் நண்பர் து.ராஜுவேல் மற்றும் திரு.க.பரண்தரன் என்பவருடன் இணைந்து ஒரு கலை இலக்கிய சஞ்சிகையை ஆரம்பிக்க உள்ளதாகவும் அதில் நானும் இணைந்து செயற்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்க தோற்றும் பெற்றதே “ஜீவந்தி” கலை இலக்கிய சஞ்சிகை ஆகும்.

எனது பத்திரிகைத்துறை அனுபவம் மற்றும் தீவிர வாசிப்பில் எனக்கிருக்கும் ஈடுபாடு ஆகியவற்றை கருத்திற்கொண்டு என்னையும் தன்னையும் இணையாசிரியர்களாகக் கொண்டும் து.ராஜவேலை நிர்வாக ஆசிரியராகவும் கொண்டு சஞ்சிகையை வெளியிடுவோம் என்று மேற்கூறிய திரு.க.பரண்தரன் என்பவர் கூறியதற்கிணக்கவே மூவரும் ஒரு தொகைப் பணத்தினை போட்டு சஞ்சிகை முயற்சியில் ஈடுபட்டு வந்தோம். “ஜீவந்தி” சஞ்சிகையின் முதல் இதழ் 2007 ஆவணி 05ந் திகதி வெளியிடப்பட்டது.

எனது மனச்சாட்சியின் படி “ஜீவந்தி” சஞ்சிகையின் முதல் பத்து இதழ்கள் வரைக்கும் அதன் ஒவ்வொரு வடிவமைப்பிலும் உள்ளடக்கத்திலும் ஆலோசகர் குழுவினருடன் கலந்துரையாடி விடயதானங்களை ஒப்புநோக்குவதில் இருந்து விளம்பரங்களைப் பெற்றுக் கொள்வது, அதனை சந்தைப்படுத்துவதற்காக புத்தக நிலையம் தொடங்கி வீடுவீடாக சென்று விற்பது வரை நான் ஆத்மசுத்தியுடனேயே செயற்பட்டு வந்தேன்.

இந்நிலையில் எனது தொழில் நிமித்தம் 01.01.2009 அன்று முதல் நான் திருகோணமலையில் வசிக்க நேரிட்டதால் சஞ்சிகையின் இணையாசிரியர் பதவியில் இருந்து விலகுகிறேன் என்று கூறியபொழுதும் திரு.க.பரண்தரன் திருகோணமலையில் இருந்து உங்களால் முடிந்தளவிற்கு பங்களிப்பைச் செய்யும்படி என்னிடம் கூறினார்.

அதற்கிணங்க திருகோணமலை சென்றதும் திருகோணமலை படைப்பாளிகளோடு தொடர்பு கொண்டு படைப்புகளை கோருதல் மற்றும் சந்தாதாரர்களை சேர்க்கும் முயற்சிகளில் என்னால் முடிந்த அளவிற்கு நான் தீவிரத்துடனேயே இதழ் 12 வரை செயற்பட்டேன். ஆனாலும் இவற்றுக்கு மத்தியில் திரு.க.பரண்தரன் சஞ்சிகை தொடர்பாக எனது பதவிக்குரிய கௌரவத்தினை வழங்காமல் சஞ்சிகையின் துணையாசிரியராக புதிதாக ஒருவரை என்னுடன் கலந்துரையாடாமலே சேர்த்துக் கொண்டமை உட்பட தன்னிச்சையாக எடுத்த சில முடிவுகளினால் இணையாசிரியர் பதவியில் ஒப்புக்கு இருப்பதைவிட அதிலிருந்து விலகுவது எவ்வளவோ மேலாகப்பட்டது.

அதன்படியே இணையாசிரியர் பதவியில் இருந்து இதழ் 12 உடன் நானாக விலகி விட்டேன்.

தொழில் நிமித்தம் திருகோணமலை சென்றது ஆரம்பத்தில் ஒரு அந்நியத்தன்மையை ஏற்படுத்தி இருந்தாலும் அங்கு முத்த எழுத்தாளர் நந்தினி சேவியர் அவர்களுடனான சந்திப்பு எனது இலக்கிய வாழ்க்கையில் பாரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. சிறந்த எழுத்தாளரும் நல்ல வாசகருமான அவரிடம் இருந்தே நவீன இலக்கியங்கள் குறித்து விலாவாரியாக நான் தெரிந்து கொண்டேன். மாற்றுக்கருத்துக்களையும் நேர்ப்படப் பேசும் அவரது குணமும் இளம் எழுத்தாளர்களைத் தட்டிக் கொடுப்பதில் அவர் காட்டும் சிரத்தையும் அதற்கு முன்பு நான் எந்த எழுத்தாளரிடமும் கண்டறியாதது. எனது கட்டுரைகளில் பெரும்பாலானவற்றில் முதல் வாசகனாக இருந்து என்னைப் புடமிட்டதில் அவரின் பங்கு கணிசமானது.

இத்தொகுதியில் உள்ள 11 கட்டுரைகளும் 2007 தொடக்கம் 2012 வரையான காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டவை. இத்தொகுதி குறித்த ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களை மிகுந்த ஆவலுடன் எதிர் பார்க்கிறேன். வாசிப்பே வாழ்க்கையாய் போன எனக்கு தரமான நூல்களை அன்பளிப்புச் செய்து என்னையும் எனது “அறிவொளி” நூலகத்தையும் விஸ்தரிக்க உதவிய அனைத்து நன்பர்களையும் இச்சந்தரப்பத்தில் நன்றியோடு நினைவுக்கருவதும் பொருத்தமென நினைக்கின்றேன்.

இந்நூலை தமது முதலாவது வெளியீடாக வெளிக்கொண்டந்து கலை, இலக்கியச் செயற்பாடுகளோடு பதிப்பு முயற்சியிலும் கால்பதிக்கும் உயில் அமைப்புக்கும், எனது முயற்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் என்றும் உறுதுணையாய் இருக்கும் எனது குடும்பத்தாருக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

‘திரவிய பவனம்’
மனோகரா
அல்வாய்
யாழ்ப்பாணம்.

சி.விமலன்
msrajavimal@yahoo.com

தன்றி

பேராசிரியர் மா.கருணாநிதி
 பேராசிரியர் செ.யோகராசா
 நந்தினி சேவியர்
 அ.யேசுராசா
 சு.குணேஸ்வரன்
 தேவ முகுந்தன்
 த.செந்தாரகன்
 சு.மகேஸ்வரன்

ஞானம்
 மல்லிகை
 ஜிவநதி
 செங்கதீர்
 யாதும்(கனடா)
 நீங்களும் எழுதலாம்
 புதிய நூலுகம்
 தினக்குரல்
 வீரகேசரி
 உதயன்
 வலம்புரி
 தினமுரசு
 நமது சழநாடு
 இணையம்

பாருள்க்கம்

1. பேராசிரியர் கைலாசபதியும் தெளிவத்தை ஜோசப்பும்	21
2. காலமறிந்து கூவிய சேவல் ; “சமுநாடு சிறுகதைகள்”	32
3. சமுத்துச் சிறுகதைகளில் தொன்மக் கதைகூறல்	43
4. மூன்றாம் சிலுவையில் இருந்து உயிர்த்தெழுத் தவறிய உமா வரதராஜன்	57
5. படைப்புகளில் செவ்விதாக்கம் ; செய்தவையும் செய்யவேண்டியவையும்	66
6. சமூக அழுத்தத்தின் பல்பரிமாணம் ; நித்திலவர்ணனின் “புத்தாக்க செருகேடு”	82
7. நவீன இலக்கியப் புனைவுகளில் உருவ - உள்ளடக்கச் சொல்லாடல்கள்	88
8. துரோணாச்சாரியார் துரோகி இல்லையா? அகளங்கனின் “வேரும் விழுதும்” நூலை முன்வைத்து ஒரு மறுவாசிப்பு	96
9. பண்பாட்டின் சேகரமும் அறிவியலின் புதினமும் செங்கை ஆழியானின் “குந்தி இருக்க ஒரு குடிநிலம்”	109
10. சமுத்துச் சிறுகதைகளில் பிராணிகள் பற்றிய மனிதனைய வார்த்தெடுப்புகள்	114
11. இனத்துவ முரண்பாட்டின் நெருக்கடிகள் ; தேவமுகுந்தனின் “கண்ணிருந்து தெரியும் வீதி ”	129

யോച്ചിയർ കെലാസപതിയുമ് തെരിവത്തൈ ജോസപ്പുമ്

സൗത് തു ഇലക്കിയ വരലാറ് റൈ പൊറുത്തവരെയില് 1960 കാലപ്പകുതി മിക മുക്കിയത്തുവമ് വായ്ന്ത ഒൺറാകുമ്. 1954 ഇല് തോറ്റമു പെറ്റ ഇലങ്കൈ മുർപ്പോക്കു എമുത്താൾ ചങ്കത്തോടു തോട്ടപുപട്ടിരുന്ത എമുത്താൾകൾ ഉലകണവില് അൻരൈയ കാലപ്പകുതിയില് വിധാപിത്തിരുന്ത മാർക്കഷിയ അരചിയലിൻ താക്കത്തിരുന്ത കൂടാകി അതൻ പിരതിപലിപ്പ അവർക്കണിൻ പട്ടപ്പുകണിലുമ് ആതിക്കക്കത്തൈ ചെലുത്തി ഇരുന്തതു. ഒരു ചാങ്കമാക ഇയങ്കിയ അവർക്കണുക് കിടൈയില് ഏറ്റപട്ട കരുത്തുപ് പരിവർത്ത തണ്ണകണിൻ ഊടാട്ടമുമ് ഇവ്വകൈപ് പട്ട ഇലക്കിയമ് തോൻറുവത്രുകു വധികോലിയതു. അത്തോടു 1950കണിൻ നടുപ്പകുതിയില് ഇലങ്കൈ മുർപ്പോക്കു എമുത്താൾ ചങ്കത്തോടു തമ്മൈ ഇണ്ണത്തുക കൊண്ട കെലാസപതി, ചിവത്തമ്പി ആകിയോർ തമതു നെറ്റിപ്പാടുത് തവിന് കീഴ് “തേചിയ ഇലക്കിയമ്” പറ്റി

சூறிய கருத்துக்களும், முன்னெடுப்புகளும் முனைப்புப் பெற்ற காலமாகவும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்திய காலமாகவும் அது விளங்கியது. பல்கலைக்கழகத்தில் படித்து கலாநிதி பட்டம் பெற்ற காரணத்தினால் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோர் சூறுவதை வேதவாக்காகக் கொண்டு முற்போக்கு அணியினர் செயற்பட்டு வந்தனர். குறிப்பாக இவ்விரு பேராசிரியர்களும் ஈழத்திலக்கியத்தின் பிதாமகர்களாகவே கொள்ளப்பட்டனர்.

அதிலும் அன்றைய காலப்பகுதியில் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் அங்கீகரிப்பிற்காக அனைத்து எழுத்தாளர்களுமே முன்ஷியடித்துக் கொண்டிருந்தனர். இதற்கு முற்போக்கு, நற்போக்கு அணிகளுக்கெதிராக “மெய்யுள்” தத்துவத்தை உருவாக்கிய மு.தளையசிங்கத்தின் அணியினரும் விதிவிலக்கல்ல. மு.தளையசிங்கம் உயிருடன் இருக்கும் வரையில் அவர் கைலாசபதியின் அங்கீகரிப்பிற்கு ஏங்கியதில் வை. ஆனாலும் அவர் இறந்த பிற்பாடு மு.தளையசிங்கத்தின் அணியினர் கைலாசபதியின் அங்கீகரிப்பிற்காக முயற்சி மேற்கொண்டதை மட்டும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு மு.தளையசிங்கத்தின் நினைவு மலராக ‘பூரணி’ சஞ்சிகை வெளியிட்ட இதழுக்கு அதன் ஆசிரியர்கள் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் பேராசிரியர் கைலாசபதி “இலக்கியத்தில் மார்க்சிய எதிர்ப்பு : ஒரு புத்திஜீவியின் இரண்டக நிலை” என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதிக் கொடுத்திருந்தார். இருப்பினும்

“விமர்சனத்திற்கு அஞ்சிய ஆசிரியர்கள் கட்டுரையை வெளியிட விரும்பவில்லை”

என பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் எழுதிய “நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்” நூலில் மேற்படி கட்டுரையின் கீழ் அடிக்குறிப்பாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை போதுமானது. கைலாசபதியின் அங்கீகரிப்பிற்கு வேண்டி நாம் அவரிடம் கட்டுரை கேட்கவில்லை என்று ‘பூரணி’ ஆசிரியர்கள் சூறினால் மேற்படி கட்டுரையை பிரசரித்திருக்கலாமே? மு.தளையசிங்கம் இறந்த பிற்பாடாவது பேராசிரியர் கைலாசபதியின் போக்கால் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் அனுகி இருக்கல்

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் அங்கீகரிப்பிற்கு எழுத்தாளர்கள் தவம் கிடந்தது ஒருபுறம் என்றால் மறுபுறம் பேராசிரியர் கைலாசபதி யோடு வீண் மனஸ்தாபத்தை விரும்பாது அவரின் அன்புக்கு பாத்திரமானவர்கள் என்ற தோற்றையில் அவரை விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்ட புனிதராகக் காட்டும் முயற்சியில் அன்று வெளிவந்த ஓரிரு சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர்களும் விளங்கியுள்ளனர் என்பதும் அப்பழக்கற்ற உண்மையே. 1979 ஜூலையில் வெளிவந்த ‘சமர்’ இரண்டாவது இதழில் பேராசிரியர் கைலாசபதி எழுதிய “முற்போக்கு இலக்கியமும் அழகியல் பிரச்சினைகளும்” கட்டுரைக்கு எதிர்வினையாக அ.யேசுராசா எழுதிய “குருக்களை மிஞ்சம் சீட்பிள்ளை” எனும் கட்டுரையை அனுப்பி இருந்த போதிலும் ‘சமர்’ இதழின் ஆசிரியரான டானியல் அன்றனி அதனை பிரசரிக்க மறுத்து விட்டார். அது பின்னர் அ.யேசுராசாவையும் ஆசிரியராக கொண்டு வெளிவந்த ‘அலை - 13’ இதழிலேயே பிரசரமாகி இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பேராசிரியர் கைலாசபதியை விமர்சித்தவர்களுள் ஈழத்தில் எஸ்.பொன்னுத்துரையும், மு.தலையசிங்கமும் தத்தமது தத்துவங்களை நிலைநாட்டுவதற்காக அவரை கடுமையாகச் சாடியிருந்தனர். இவர்களில் மு.தலையசிங்கம்

“முற்போக்கு எழுத்தாளர்களினால் எழுதப்பட்ட கதைகள் எவையும் இக்காலத்தின் முக்கிய பிரச்சினையான தமிழ் மக்களின் தேசிய இனப்பிரச்சினையை கருப்பொருளாகக் கொள்ளாது ஆலைத் தொழிலாளி, முதலாளி போராட்டக் கதைகள் தோன்றுவதற்கு தினகரன் ஆசிரியராக இருந்த கைலாசபதி யே காரணமாக இருந்தார்”

என தனது ‘ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி’ நூலில் குறிப்பிடுவது நோக்கற்பாலது.

அவ்வாறே தமிழ்நாட்டிலும் வெங்கட் சாமிநாதன் குறிப்பிடத்தகுந்தவர். பேராசிரியர் கைலாசபதி எழுதி 1968 இல் வெளியான “தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” நூல் குறித்து வெங்கட் சாமிநாதன் 1970 ‘நடை’ இதழில் “மார்க்சின் கல்லறையில் இருந்து ஒரு குரல்” என்ற தலைப்பில் விமர்சனம் செய்துள்ளார். இதற்கு

பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.ஃ.மான் அவர்கள் மல்லிகையில் 1974/75 காலப்பகுதியில் “மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும்” என்ற கட்டுரைத் தொடரில் பதிலளித்துள்ளார்.

ஆனால் பேராசிரியர் கைலாசபதி யோ தன்னை தவறுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட அதிமானுடராக என்றும் கருதியதில்லை. இதற்கு உதாரணமாக தினகரனில் மரபுப்போட்டம் இடம்பெற்ற போது தன் னுடன் மாற்றுக் கருத்துடைய எஸ்.பொன் னுத் துரை, மு.தளையசிங் கம் போன் ரோர் களது கருத்துக் களையும் பிரசரித்திருந்தமையை கட்டிக்காட்டலாம்.

“தேசிய இலக்கியமானது விதேசிய ஏதிர்ப்பு, சுதேசிய விருப்பு, சமுதாய நோக்கு, ஜனநாயக நாட்டம், மனிதாபிமானம் என்பவற்றை வெவ்வேறு அளவிலும், வகையிலும் ஆதாரமாய் கொண்டு படைக்கப்படும் இலக்கியமென படைப்பாளிகள் கூறினாலும் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டின் உட்கிடையாக ஸமத்தவர் என்பதற்காக மட்டும் எழுத்தாளர்களை பாராட்டுதல் கூடாது ”

என்று பேராசிரியர் கைலாசபதி தனது “இலக்கியச் சிந்தனைகள்” நூல் கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிடுகின்றார். (தடித்த எழுத்துக்கள் என்னால் இடப்பட்டவை) அந்தவகையில் முற்போக்கு இலக்கிய அணியை சேர்ந்தவர்கள் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தமது படைப்புக்களை உருவாக்கி இருந்த போதிலும் பேராசிரியர் கைலாசபதி முற்போக்கு இலக்கிய அணியை சார்ந்த சில எழுத்தாளர்கள் கலைத்துவம் குறைந்த படைப்புக்களை படைத்த பொழுது தம் அணியை சேர்ந்தவர்கள் என்ற காரணத்தினாலும் அன்றைய காலகட்டத்தில் அது அவர்களுக்குத் தேவையாக இருந்ததனாலும் அவற்றை உன்னதப்படுத்தி கூறியமை தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டையே கேள்விக்குள்ளாக்குவதாக எனக்குப் படுகின்றது.

இலங்கை தேசிய இலக்கியத்தில் பிராந்திய ரதியான வகைப்படுத்தல்களில் ஒன்றான மலையக இலக்கியத்தை சரிவர இனங்கண்டு அதற்குரிய அந்தஸ்தை வழங்கியதிலும் அதனை நெறிப்படுத்தியதிலும் பிரதான பங்கு பேராசிரியர் கைலாசபதிக்கு உண்டு

நான் முன்பு குறிப்பிட்டது போல அறுபதுகளில் முனைப்புப் பெற்ற மார்க்சிய சிந்தனைகளின் விளைவால் நமது தேசிய இலக்கியங்கள் அவற்றின் வழி உந்தப்பட்ட படைப்புக்களை சிருஷ்டி திருந்தன. ஆனால் மலையக எழுத்தாளர்களான சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, என்.எஸ்.எம்.இராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன் போன்றவர்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைப் பின்னணியை வாலாயமாகக் கொண்டிருந்த போதிலும் மார்க்சிய சிந்தனைகளின் பிடிப்பிற்கு ஆளாகாமலே தமது படைப்புக்களை படைத்ததான் குற்றச்சாட்டும் உள்ளது.

மேற்கூறப்பட்ட மலையக எழுத்தாளர்கள் அனைவருமே மார்க்சிய சிந்தனைகளின் தாக்கத்துக்கு உள்ளாகாமல் இருந்த போதிலும் பேராசிரியர் கைலாசபதி, சி.வி.வேலுப்பிள்ளைக்கு கொடுத்த முக்கியத்துவத்தினையோ அல்லது என்.எஸ்.எம்.இராமையா, சாரல் நாடன் போன்றவர்களை தட்டிக்கொடுத்தமையை போன்றோ தெளிவத்தை ஜோசப்பை ஊக்கப்படுத்தாதமை கவனிப்புக்குரிய விடயமாகிறது.

சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் மலைநாட்டு தலைவர்கள் பற்றிய பேணா சித்திரங்கள் (1958 - 1959) அவரின் தொடர் நாவல்களான “வாழ்வற்ற வாழ்வு”, “எல்லைப்புறம்”, “பார்வதி” ஆகியன கைலாசபதி தினகரன் ஆசிரியராக இருந்த காலத்திலேயே வெளிவந்தன. அத்தோடு சி.வி எழுதிய இறுதி நாவலான “இனிப்படமாட்டேன்” நாவலின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி அதனை The Holocauast - A Story of The 1981 Ethnic Violence என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் எழுத வைத்த பெருமையும் கைலாசபதிக்கே உரியதாகும். அவ்வாறே சி.வி.வேலுப்பிள்ளை தொகுக்கப்பட்ட “மலையக நாட்டார் பாடல்” நூலுக்கும் முன்னுரை வழங்கிய கைலாசபதி, சி.வி அவர்களுக்கே அதனை தொகுக்கும் தகுதி உண்டென குறிப்பிடுகின்றார். சி.வி.வேலுப்பிள்ளை மலையகத்தின் முத்த படைப்பாளி என்பதும் கைலாசபதியின் கணிப்புக்கு ஆளாகியிருக்கக் கூடும்.

அதுபோலவே சாரல் நாடன் எழுதிய ‘எவ்ளோ ஒருத்தி’ என்ற சிறுகதையை பிரசுரித்த கைலாசபதி அவரது ஆற்றலை இனங்கண்டு தொடர்ந்து எழுதும்படி தனது கைப்பட கடிதம் எழுதினார். என.எஸ்.எம்.இராமையாவும், சாரல் நாடனும் மலையக இலக்கியத்தின் நம்பிக்கைகள் என்று சி.வி.வேலுப்பிள்ளையிடம் கூறியுள்ளார்.

அதேசமயம் கைலாசபதி தனது இறுதிக்காலத்திலும் மலையக இளந்தலைமுறையினரான தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் முக்கியத் துவம் மிக்க உறுப்பினர் களான இ.தம் பையா, சி.இராஜேந்திரன் முதலானவர்களை வளர்ப்பதிலும் கவனஞ்செலுத்தி இருந்ததனை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

ஆனால் இவ்வாறானதொரு நிலை தெளிவத்தை ஜோசப்பிற்கு ஏற்படவில்லை. இதற்கான காரணத்தை ஆராய்வோமானால் “தி”, “சடங்கு” போன்ற நாவல்களில் பாலியலை வெளிப்படையாக எழுதிய எஸ்.பொவையே கைலாசபதி ‘இந்திரிய எழுத்தாளர்’ என்று முத்திரை குத்தி கருத்தில் எடுக்காத போது செக்ஸ் கதைகளைத் தான் எழுதியிருப்பதாக தெளிவத்தை ஜோசப்பே ஒப்புக்கொண்ட நிலையில் கைலாசபதி அவரை கவனத்தில் கொள்ளாதது ஒன்றும் ஆச்சரியமல்ல என்றே தோன்றுகிறது.

அத்தோடு நிறுவன ரீதியான இயக்கங்களை கிண்டல் செய்தும் மலையகத் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பையும் சம்பாதித்த தெளிவத்தை ஜோசப்பின் படைப்புக்கள் குறித்து பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேச நெறியில் தேசிய இலக்கியம் உருவாக உழைத்த பேராசிரியர் கைலாசபதி மௌனம் காத்ததும் நியாயமானதே.

இது குறித்து தெளிவத்தை ஜோசப்

“சமத்து எல்லா இலக்கியங்களிலும் யாழ்ப்பாணத்து சமூஹ, கலைச்செல்வி, சிரித்திரன் உட்பட தமிழகத்தின் கலைமகளில் கூட எனது படைப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனால் சமத்து இலக்கியத்துக்கு செழுமையும் வலுவும் சேர்த்ததாகப் பேசப்படும் தினகரனில் என்னுடைய ஒரு படைப்புத்தானும் வரவில்லை என்பது எதைக்காட்டுகிறது ? ”

‘முன்றாவது மனிதன்’ நேர்காணல்
ஒக்ரோபர் / டிசம்பர் 2001

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி தினகரனில் ஆசிரியராக இருந்த 1959 – 1961ம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியே தினகரன் வரலாற்றில் பொற்காலமாக கருதப்படுகிறது. ஆனால் தெளிவத்தை ஜோசப் 1950களின் பிற்பகுதியில் எழுத்துலகினுள் நுழைந்தாலும் அவரது முதற்படைப்பு வெளிவந்தது 1963ம் ஆண்டே.

தினகரன் ஆசிரியராக இருந்த பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன் அவர்கள் “பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி” நூலில்

“தினகரனில் நான் சேர்ந்த ஒரு சில வாரங்களில் கைலாஸ் பல்கலைக்கழகத்திற்கு விரிவுரையாளராக சென்று விட்டார். அவர்கீழ் பணியாற்றிய சில நாட்களுக்குள் பத்திரிகை தொழிலின் நெளிவசூழிவுகளை வெகு ஆர்வத்துடன் சொல்லிக்கொடுத்தார் அவர் தினகரனை விட்டு நீங்கி விட்ட போதிலும் அடிக்கடி சந்தித்தபோது ஆலோசனைகளை அன்னி வழங்கி உற்சாகப்படுத்தினார். மரபுப்போராட்டம் தினகரனில் இடம்பெற்ற காலத்தில் அவர் எனக்களித்த ஆலோசனைகளும் குறிப்புகளும் பல்”

என்று பதிவு செய்கின்றார். இதை ஏன் நான் இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன் என்றால் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் பங்களிப்பு தினகரனை விட்டு அவர் நீங்கிய பின்னும் இருந்துள்ளது என்பதை கூட்டிக்காட்டவே. இந்தப்பின்னணியின் அடிப்படையிலேயே தெளிவத்தை ஜோசப்பின் மேற்படி கூற்றை ‘அவலை நினைத்து உரலை இடித்த கதையாகவே’ அனுக வேண்டியுள்ளது.

1974இல் வெளியான தெளிவத்தை ஜோசப்பின் “காலங்கள் சாவதில்லை” நாவல் கலைச்செல்வி ஆசிரியரான சிற்பி அவர்களால் சாகித்திய மண்டலப் பரிசுக்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட போதும் பேராசிரியர் கைலாசபதி தலைமையிலான முற்போக்கு அணியினரின் கருத்து முரண்பாடுகளால் பரிசீலனையின் பின் பரிசு பெறும் வாய்ப்பை இழந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

சாகித்திய மண்டலப் பரிசு மாத்திரம் அல்ல எந்தவொரு அமைப்பினராலும் வழங்கப்படும் விருதாக இருந்தாலும் பெரும்பாலும் தனியொரு நபரால் எதேட்சாதிகாரமாக வழங்கப்படுவதில்லை. அதற்கென நியமிக்கப்பட்ட நடுவர் குழுவினரால் பரிந்துரை செய்யப்பட்ட முடிவுகளின் அடிப்படையிலேயே வழங்கப்படுவது. நடுவர்குழுவில் இடம்பெறும் அத்தனை பேரும் ஏகமனதாக ஒரு நூலினையே தெரிவு செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பது அபத்தமானது. சாகித்திய மண்டலத் தேர்வில் சிற்பி அவர்கள் மாத்திரமே இருந்திருப்பாரோயானால் அவரது தெரிவின்படி பரிசு கிடைத்திருக்கும். ஆனால் அங்கும் நடுவர் குழாம் ஒன்று இருந்திருக்கின்றது. எனவே அவர்களோடு கலந்து இறுதி முடிவெடுக்காமல் சிற்பி அவர்கள் தன்னிச்சையாக அதிகாரபூர்வமற்ற முடிவை அறிவித்தமை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒன்றல்ல.

“காலங்கள் சாவதில்லை” நாவல் குறித்து முற்போக்கு அணியினரால் “மலையக மக்களின் வாழ்க்கையை சொல்லும் அந்நாவலில் தொழிற் சங்க அரசியல் பேசப்படவில்லை” என்ற குற்றச்சாட்டு முன்வைக்கப்பட்டது. இது குறித்து தெளிவத்தை ஜோசப் கூறுவது கவனத்திற்குரியது.

“பாட்டாளி வர்க்க உணர்வு, பூரணமாகக் கருக்கட்டாத ஒரு நிலையில் இம்மக்களின் போராட்ட உணர்வுகளை நான் பதிவு செய்யவில்லை என்று குறைசூறுவதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது ? ”

- ‘முன்றாவது மனிதன்’ நேர்காணல் -
ஒக்ரோபர் / டிசம்பர் 2001

ஆனாலும் 1964 – 1970 ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதிக்குள் மலையகத் தொழிலாளர்களிடையே மூன்று முக்கிய வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. ஒன்று அட்டன் பகுதியில் அமைந்துள்ள மேபில்ட் தோட்ட வேலை நிறுத்தம், இரண்டாவது தலவாக் கொல்லைக்கு அண்மித்த மடக்கம்புற தோட்டப் போராட்டம், மூன்றாவது பதுளை மாவட்டத்தில் கீனாகலைத் தோட்டத்தில் நடைபெற்ற போராட்டம் என்பன. இவற்றுள் கீனாகலைத் தோட்டத்தில் நடைபெற்ற போராட்டத்தில் பி.இராமையா, வெ.அழகர்சாமி ஆகிய தொழிலாளர்கள் பொலிஸாரின் துப்பாக்கிச் சூட்டிற்கு இலக்காகி தம் உயிரை தியாகம் செய்திருந்தனர்.

இதனால் தான் சி.கா.செந்திவேல் தனது “இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தின் 50 ஆண்டுகள்” நூலில்

“1939 - 40களில் சமசமாஜக்கட்சி, தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் முன்னெடுத்த போராட்டங்களை விட இப்போராட்டங்கள் பல முனைகளில் வளர்ச்சி பெற்றது ”

என குறிப்பிடுவதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

அந்தவகையில் மலையகத்தில் வர்க்கர்தியான அடக்குமுறை தலைவரித்தாடியதை கருத்தில் எடுக்காததோடு பாட்டாளி வர்க்க உணர்வு பூரணமாக கருக்கட்டாத நிலையில் என்று தெளிவத்தை ஜோசப் கூறுவது முரண்நகையாகவே தோன்றுகிறது. ‘ரோம் நகர் பற்றி எந்த பொழுது நீரோ மன்னன் பிடில் வாசித்தது’ போன்றே தெளிவத்தை ஜோசப்பின் ‘காலங்கள் சாவதில்லை’ நாவல் காணப்படுகிறது.

1974ம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய மண்டலப்பரிசு ‘காலங்கள் சாவதில்லை’ நாவலுக்கு வழங்கப்படாமல் அருள் சுப்ரமணியத்தின் “அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது” நாவலுக்கே வழங்கப்பட்டிருந்தது. அந்த நாவல் வெளிவந்த பிற்பாடே தமிழ்நாட்டில் சமூகத்து நாவலுக்கு வயது வந்து விட்டது எனும்படியான ஆரோக்கியமான கணிப்புக்கு ஆளாகியிருந்தமை அந்த நாவலின் தரத்தினையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அத்தோடு அருள் சுப்ரமணியமும் முற்போக்கு அணியை சேர்ந்தவரல்ல என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனால் 1974ம் ஆண்டு ‘காலங்கள் சாவதில்லை’ நாவல் பற்றி ‘அலை’ இதழில் எழுதிய செ.யோகராசா அவர்கள்

“இது ஒரு சினிமாத்தனமான நாவல் என்றும், சில நல்ல எழுத்தாளர்களின் மோசமான படைப்புக்களை வரிசைப்படுத்தினால் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் படைப்புக்களில் இது முதன்மையானது”

என்றும் கூறுகின்றார்.

அதற்கு முன்னரே 1962ம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய மண்டலப்பரிசு இளங்கீர்ணின் “நீதியே நீ கேள்” நாவலுக்கு கிடைக்கும்

என்ற பேச்சு பரவலாக அடிப்பட்ட நிலையிலும் இறுதியில் வ.அ.இராசரத்தினத்தின் “தோணி” சிறுகதை தொகுப்பிற்கே அது கிடைத்திருந்தது. இதன் வெளிப்பாடே யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற சாகித்திய விழாவில் முற்போக்கு அணியினர் முட்டை எறிந்த விவகாரம். எனவே சாகித்திய மண்டலப் பரிசு குறித்து இவ்வாறான சர்ச்சைகள் காலத்திற்கு காலம் நிகழ்வது ஒன்றும் புதிதல்ல.

1974ம் ஆண்டு சிறுகதைக்கான சாகித்திய மண்டலப்பரிசு டானியலின் “உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன” சிறுகதைத் தொகுதிக்கும், அ.யேசுராசாவின் “தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்” சிறுகதைத் தொகுதிக்கும் கிடைத்திருந்தன. தெளிவத்தை ஜோசப் கூறுகின்ற அதே கைலாசபதி தலைமையிலான முற்போக்கு அணியினர் நினைத்திருந்தால் கைலாசபதியோடு கருத்தியல் ரதியாக முரண்பாடு கொண்டிருந்த அ.யேசுராசாவின் நாலுக்கு பரிசு கிடைக்காமல் செய்திருக்கலாம்.

அதேசமயம் 1979ம் ஆண்டு தெளிவத்தை ஜோசப்பின் “நாமிருக்கும் நாடே” சிறுகதை தொகுதி குறித்து பேராசிரியர் கைலாசபதி சற்று கடுமையாக விமர்சித்திருந்தாலும் அந்த வருடம் அந்நாலே சாகித்திய மண்டலப்பரிசினைப் பெற்றுக்கொண்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதிற்கூட முற்போக்கு அணியினர் நினைத்திருந்தால் பரிசு கிடைக்காமல் செய்திருக்கலாம் அல்லவா?

எனவே முற்போக்கு அணியை சாராதவர்கள் பேராசிரியர் கைலாசபதி தம்மை ஒதுக்கிவிட்டதாகக் கூறினாலும் அ.முத்துலிங்கம் போன்று தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களும் தற்கால இலக்கிய ஆளுமைகளில் தவிர்க்க முடியாத ஒருவராகத் திகழ்கிறார் என்பது உண்மையே. இன்று அதே முற்போக்கு அணியை சேர்ந்த பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களே

“தெளிவத்தை ஜோசப்பின் எழுத்துக்கள் இல்லையேல் மலையகத்து மக்களின் வாழ்க்கை பற்றிய எமது அறிவு குறைவு பட்டதாகவே இருக்கும்”

என்று ஒப்புதல் வாக்குமூலம் அளித்துள்ளார்.

அவ்வாறே முற்போக்கு அணியை சார்ந்த டொமினிக் ஜிவா, முருகையன், டானியல் போன்றவர்களும் இவரின் படைப்புக்களை சிலாகித்து கூறியுள்ளனர். அப்படியானால் இவரின் படைப்பை நிராகரித்த முற்போக்கு இலக்கியவாதி யார்? இதற்கான விடையாக 36 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட “காலங்கள் சாவதில்லை” நாவல் பிரச்சினையை தற்போது கையில் எடுத்து அதனை பூதாகரமாக்கி பேராசிரியர் கைலாசபதி மீது தெளிவத்தை ஜோசப்பின் சேறுபூசும் செயலின் ஊடாக அறிந்து கொள்ளலாம்.



மல்லிகை - இதழ் 374

ஜூலை 2010

உசாத்துணை நூல்கள்

1. கைலாசபதி.க - நவ்ன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள் - குமரன் புத்தக இல்ல வெளியீடு, புரட்டாதி 2002, பக்கம் 102
2. யேகராசா.அ - குறிப்பேட்டிலிருந்து - அலை வெளியீடு, வைகாசி 2007
3. பொன்னம்பலம்.மு - திறனாய்வு சார்ந்த சில பார்வைகள் -
4. சோமகாந்தன் - சமுத்து இலக்கியம் : பல்துறை நோக்கு
5. கைலாசபதி.க - இலக்கியச் சிந்தனைகள் - குமரன் புத்தக இல்ல வெளியீடு, 2001, பக்கம் 42,44
6. மூன்றாவது மனிதன் - ஓக்ரோபர் / டிசம்பர் 2001
7. பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி - தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையுடன் இணைந்து சவுத் ஏசியன் புக்ஸ் வெளியீடு
8. செந்திவேல்.சி.கா - இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தின் 50 ஆண்டுகள்
9. ஞானம் - மே 2010 - தெளிவத்தை ஜோசப் பவள மலர் - பக்கம் 6

**காலமறிந்து கூவிய சேவல் ;
“சழநாடு சிறுகதைகள்”**



வடமாகாண கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத் துறை அமைச் சின் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தால் வெளியிடப்பட்ட நாலே “சழநாடு சிறுகதைகள் தொகுதி ஒன்று” ஆகும். ஏற்கனவே பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம் வெளியிட்ட “சழகேசரி சிறுகதைகள்”, “மறுமலர்ச்சி கதைகள்” என்பவற்றின் தொடர்ச்சியாக வெளி வந்ததே “சழநாடு சிறுகதைகள் தொகுதி ஒன்று”

கனோந்தியன் ப்ரவாகம் : படைப்பிலக்கியப் பார்வைகள்

“சிக்கல்கள் நிறைந்த இன்றைய நிலையில் எத்திசை நோக்கி செல்ல வேண்டுமெனத் தொரியாது தமிழ் பேசும் மக்கள் திகைத்து நிற்கின்றனர். இவ்வேளையில் உண்மை தெய்வீகமானது, தர்மத்தை இலக்காகக் கொண்டு உள்ளதை உள்ளவாறு எடுத்துரைக்கவும் கருத்துக்களைப் பரிமாற்றிக் கொள்ளவும் சம்நாடு உதயமாகி உள்ளது. சாதி மத பாகுபாடுகளால் ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடிகளை நீக்கி தமிழ் மக்களை ஒருமுகப்படுத்தி ஆக்கபூர்வமான முயற்சிகளில் வழிப்படுத்துவதற்கு சம்நாடு பணி செய்யும்”

என்ற நோக்கத்தோடு 1959இல் வெளிவரத் தொடங்கிய “சம்நாடு” பத்திரிகை தொடர்ந்து 36 வருடங்கள் சமுத்து இலக்கிய உலகிற்கு தன்னிகரில்லா பங்களிப்பை நல்கி இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சமுகேசரியை போன்றல்லாமல் சம்நாடு பத்திரிகை சமகாலத்தில் வெளிவந்த ஏனைய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் என்பவற்றின் சவால்களுக்கு முகம் கொடுத்ததோடு மாத்திரம் அல்லாமல் அன்றைய காலகட்டத்தில் நிலவி வந்த அரசியல் நெருக்கடிகளின் பிரதிபலிப்பாக சம்நாடு காரியாலயம் எரியுட்டப்பட்டமை உட்பட பல்வேறு சோதனைகளுக்கு உட்பட்டே தனது பணியை மேற்கொண்டு வந்துள்ளது.

இன்றைய காலகட்டத்தில் தமிழ்நாட்டிலும்சரி, சமுத்திலும்சரி சில தசாப்தங்களுக்கு முன்பு வெளிவந்து இடைநின்று போன தரமான இலக்கியச் சஞ்சிகைகளின் தொகுப்புகள் மீளவும் முழுமையாகவோ அல்லது சிறுக்கைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் எனப் பகுதி பகுதியாகவோ வெளிக்கொணரப்பட்டு தீவிர வாசகர்களின் அறிவுப்பசிக்கு விருந்தாகி வருகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக சி.க.செல்லப்பாவின் “எழுத்து” இதழ்கள், கோமல் சுவாமிநாதனின் “சுபமங்களா” இதழ்கள் அனைத்தும் முழுமையாக வெளியிடப் பட்டுள்ளன. சமுத்திலும் செ.சதர்சன் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட “மறுமலர்ச்சி கவிதைகள்” தொகுப்பையும் கூறலாம். அந்தவகையில் காலமறிந்து கூவிய சேவல் போல இன்றைய காலகட்டத்தின் தேவை அறிந்து சம்நாடு சிறுக்கைகள் தொகுப்பை வெளிக்கொணர்ந்தவர்கள் பாராட்டுக்குரியவர்களே.

தமிழ்ச்சிறுகதை வரலாற்றை எடுத்து நோக்குகின்ற பொழுது நாகரிகங்கள் ஆற்றங்கரையோரங்களில் உருவானதைப் போன்று சிறுகதைகளில் பெரும்பான்மையானவை பத்திரிகைகளையே தொட்டில்களாகக் கொண்டு மலர்ந்திருக்கின்றன. சழநாடு பத்திரிகையை பொறுத்தமட்டிலும் சிறுகதைகள் இந்நிலைக்கு முரண்பட்டதாக அமையவில்லை. 36 வருட வரலாற்றில் 799 சிறுகதைகள் முகிழ்வதற்கு சழநாடு பத்திரிகை மூலகாரணமாய் அமைந்துள்ளது.

சழநாடு சிறுகதைகள் தொகுப்பினை தனது படைப்புகளை மாத்திரம் நூலாக்குவதில் அக்கறை கொள்ளாது மறைந்த எழுத்தாளர்களினதும் பிரசுர வசதி இல்லாத ஏனைய படைப்பாளிகளின் படைப்புகளும் வெளிச்சத்திற்கு வரவேண்டும் என்ற வேண்வாவில் தனது நேரத்தை எல்லாம் செலவழித்து தனது இருப்பை சழத்து இலக்கியத்திற்காகவே அர்ப்பணம் செய்துவரும் கலாநிதி செங்கைஆழியான் அவர்கள் தொகுத்துள்ளார்.

ஓவியர் ஆசை இராசையா அவர்களின் அழகான அட்டைப்படத்துடன் 420 பக்கங்களில் வெளிவந்திருக்கும் சிறுகதைத் தொகுப்பை பலத்த எதிர்பார்ப்புகளுக்கு மத்தியில் திறந்து தொகுப்பாசிரியரின் முன்னுரையை வாசித்து முடித்ததும் சிறுகதைகளில் நுழைவதற்கு மனம் பின்னடிப்பதை தவிர்க்க முடியவில்லை.

“பெரும்பாலான படைப்பாளிகளின் முன்னைய சிறுகதைகள் போல் சழநாட்டில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் அமையவில்லை”

என்று தொகுப்பாசிரியர் கூறும் பொழுது நுகர் வுத் தளரசனைத்தேர்வுகள் தனிமனித வாசிப்பனுபவத்திற்கு ஏற்ப வெவ்வேறு பட்டதாக இருப்பினும் சழநாடு பத்திரிகையானது பல்தொகைப் படைப்பாளிகளுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுப்பதற்கு முயன்றுள்ளதே தவிர தரத்தைப் பற்றிய சிந்தனையில் கூடிய கவனத்தைச் செலுத்தவில்லையோ என்றொரு சந்தேகம் மனதில் முளை கொள்வதற்கு அது வழிசமைத்து விடுகின்றது. இந்தநேரத்தில் தினகரன் பத்திரிகையில் பேராசிரியர் கைலாசபதி ஆசிரியராக இருந்த

பொற்காலத்தைப் போன்று சம்நாடு தன்னை நிலைநிறுத்தத் தவறிவிட்டதோ என்று மனம் ஒப்பியலாய்வில் ஈடுபடவே செய்கின்றது. இது சம்நாடு பத்திரிகையில் கடமை புரிந்த ஆசிரியர்களின் தவறா? அல்லது தொகுப்பாசிரியர் செங்கை ஆழியானின் ரசனை மட்டத் தேர்வின் அடிப்படையில் வந்த விளைவா?

அந்தவகையில் தொகுப்பாசிரியரின் முன்னுரையோடு ஒன்றுபட்டுச் செல்ல முடியாத இடங்கள் ஒருபுறமாயும் உண்மைக்குப் புறம்பான சில தகவல்களைப் பதிவு செய்ததனை இன்னொரு புறமாயும் அமைந்திருப்பதனை இரட்டைப் பரிமாணப் போக்கில் இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சம்பந்தன் முதல் இயல்வாணன் வரை சம்நாடு சிறுகதை எழுத்தாளர்களை ஏழு தலைமுறையினராகப் பிரித்து கதைகளைத் தெரிவு செய்துள்ளார் செங்கை ஆழியான். தொகுப்பில் மொத்தம் 53 சிறுகதைகள் இடம்பிடித்துள்ளன. அவற்றுள் பவானி, பாலேஸ்வரி, சிதம்பரபத்தினி ஆகிய மூவருமே பெண் எழுத்தாளர்களின் பிரதிநிதிகளாய் விளங்குகின்றனர். இதில் இடம் பெற்றுள்ள ஒரேயோரு மொழிபெயர்ப்பு சிறுகதையாக “வீடற்றவன்” நாவலை எழுதிய சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் “நாடற்றவனும் நாயும்” என்ற சிறுகதையை வி.என்.பி தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் கூறுகின்றார். அத்தோடு சமூத்தில் உருவக்கதையின் பிதாமகரான சு.வேயின் “தொண்டர் இருவர்” என்ற பெயரிலான உருவக்கதை ஒன்றும் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது.

செங்கை ஆழியான் தொகுப்பில் ஏலவே வந்த “சமூத்து முன்னோடி சிறுகதைகள்”, “மறுமலர்ச்சி கதைகள்” என்பவற்றில் சிறுகதை மூலவர்களான சம்பந்தன், இலங்கையர்கோன், சி.வைத்திலிங்கம் போன்றோரை நிராகரித்து அவ்விடத்திற்கு சுயா, பாணன் போன்றவர்களை தரமுயர்த்த எத்தனிக்கும் போக்கை இத்தொகுப்பிலும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. ஆனாலும் அவர் கூறுவதில் உள்ள நியாயத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்துவதைப் போலவே சம்பந்தனதும் இலங்கையர்கோனதும் இத்தொகுப்பில் உள்ள சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன என்பதை தீவிர வாசகன்

உணர்த்தலைப்படுவான். தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் அழுத்தமான காவியமரபைத் தந்தவரெனக் கருதப்படுவர் சம்பந்தர். அப்படிப்பட்ட சம்பந்தரது படைப்புகளில் இருந்து முற்றாக வேறுபட்ட “மனிதன்” என்ற சிறுகதையே தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது.

தொகுப்பில் வ.அ.இராசரத்தினம் எழுதிய “வெந்தணலால் வேகாது” என்ற சிறுகதையும் உள்ளடங்கியுள்ளது. விபீஷ்ணனின் கதையை புதியதொரு தளத்தில் ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டுள்ளது. புதுமைப்பித்தனின் “சாப விமோசனம்”, “அகலிகை” போன்ற கதைகளின் அருட்டுணர்வினால் இவ்வாறான சிறுகதைகளை ஆரம்பகாலங்களில் சம்பந்தன், வ.அ.இராசரத்தினம் போன்றவர்கள் படைத்திருக்கலாம். அந்தவகையில் இராமாயணத்தில் இருந்து விபீஷ்ணன் என்ற பாத்திரத்தை எடுத்து அதனை ஒரு புதிய பார்வையில் படைத்தளித்த வ.அ.இராசரத்தினத்தின் “வெந்தணலால் வேகாது” சிறுகதையை தொகுப்பின் பல்வகைமைக் கதைகளில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகக் கொள்ளலாம்.

தொகுப்பில் தலித் இலக்கிய முன்னோடியாகக் கருதப்படும் டானியலின் “சாநிழல்” என்ற கதை இடம்பெற்றுள்ளது. ஜெயகாந்தனின் “அக்னி பிரவேசம்” சிறுகதை எவ்வாறு பிற்பட “சிலநேரங்களில் சில மனிதர்கள்” நாவலாக மலர்ந்து அவருக்குப் பெரும் புகழைத் தேடித்தந்ததோ அதேபோன்று டானியலின் “சாநிழல்” சிறுகதையும் பின்னர் அதே பெயரில் குறுநாவலாக்கப்பட்டிருந்தது. இது “சாநிழல்” சிறுகதைக்கு கிடைத்த அங்கீகாரம் எனக்கொள்வதில் தவறிருக்காது. அந்த வகையில் ஈழநாடு சிறுகதையில் வெளிவந்த சிறந்த கதைகளில் இதுவும் ஒன்றாகப் படுகிறது.

மறைந்த பிரபல தமிழக எழுத்தாளரான நகுலனைத் தெரிந்த அளவுக்கு இன்றைய இளந்தலைமுறையினருக்கு ஈழத்திலும் அதே பெயரில் ஒரு எழுத்தாளர் வாழ்ந்துள்ளார் என்பதை அறியமுற்படும் பொழுது அது தொகுப்பிற்கு கிடைத்த வெற்றியாகவே படுகிறது. நா.தங்கரத்தினம் என்ற இயற்பெயரை உடைய ஈழத்து நகுலன் “கன்னிப்பெண்”, “இப்படி எத்தனை நாட்கள்” ஆகிய சிறுகதை தொகுப்புகளுக்குச் சொந்தக்காரர். இவரது ‘வாழ்வு மலருமா?’

என்ற சிறுகதை சென்னை வாசகர் வட்ட அக்கரை இலக்கிய தொகுதியில் இடம்பிடித்தது. அப்படி இருந்தும் இவர் சமுத்தில் கலை கலைக்காகவே என்று இயங்கிய குழுவினராலோ அல்லது கலை மக்களுக்கானது என்று இயங்கிய குழுவினராலோ அதிகமும் கண்டுகொள்ளப் படவில்லை என்பது சமுத்தின் எந்தவிதமான குழுவாத இலக்கியவாதிகளுடனும் நகுலன் தன்னை இணைத்துக்கொள்ளாததன் பிரதிபலிப்போ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

எழுத்தாளர் துரை சுப்ரமணியன் குறித்து தொகுப்பாசிரியர் குறிப்பிடும் பொழுது எப்படியும் என் வாழ்க்கைப் பயணத்துக்குள் என் சிறுகதை தொகுதி ஒன்று வெளியிட வேண்டும் என்ற மனெந்ராடல் உண்டு. ஆனால் இதுவரை அந்த ஆசை நிறைவேறவில்லை என செங்கை ஆழியானுக்கு அவர் எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். துரை சுப்ரமணியனின் ஆசையை நிறைவேற்றும் வல்லமை “முனியப்பதாசன் சிறுகதைகள்”, “தேவன் - யாழ்ப்பாணம் சிறுகதைகள்” போன்றவற்றைத் தொகுத்த செங்கை ஆழியான் அவர்களாலேயே முடியும் என்பதும் விரைவில் ‘துரை சுப்ரமணியன் கதைகள்’ என்ற பெயரில் சிறுகதை தொகுப்பு ஒன்று வரவேண்டும் என்பதையும் சமுத்திலக்கிய உலகு ஆவலோடு எதிர்பார்க்கின்றது.

மேலும் முன்னுரையில் செங்கை ஆழியான் வண்ணை கே.சிவராஜா பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது எல்லாக் கால கட்டங்களிலும் சிறுகதை எழுதியுள்ள இவர் வர்க்கியம், தலித்தியம் என்பவற்றில் தன்னை நுழைக்காது சமத்துவம், இனத்துவம் பற்றிய கருத்தியல் நிலைகளில் தன் சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார் என்கிறார். சமூக மட்டத்தில் இன்றும் நிலவி வருகின்ற வர்க்கியம், தலித்தியம் என்பனவற்றுக்கு முகம் கொடுக்காது அவற்றைப் பற்றிய பிரக்ஞஞபூர்வமான சிந்தனையில்லாமல் ஒரு படைப்பாளி ஒரு படைப்பை உருவாக்கும்பொழுது அது எவ்வளவு காலத்திற்கு நிலைத்து நிற்கும் தன்மை வாய்ந்ததென்பது கேள்விக்குரிய ஒன்றே. பிரச்சினைகளில் இருந்து விடுபட்டுப் போன அல்லது சமூக அவலங்களை சித்திரிக்கத் தவறிய படைப்புகளால் சமூகத்திற்கு என்ன பயன்?

“படைப்பாளி சமூக வேர்களை அறுத்துக்கொண்டு புனைவு என்னும் வித்தையுள் புதையுண்டு போகக் கூடாது”

என்பார் பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.மான். வர்க்கியம், தலித்தியம் போன்றவற்றுள் அவர் தன்னை நுழைக்காது புனைவாக்கம் செய்திருப்பினும் சமூக இயைபாக்கங்களுக்கு உட்படாமல் இருப்பது கூட ஒரு வகையில் அவற்றுக்கெதிரான நிலைப்பாடாகவே கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. அந்த வகையில் வண்ணை கே.சிவராஜாவின் படைப்புகள் காலத்திற்கு ஒவ்வாத படைப்புகளாகவே எனக்குப் படுகிறது.

தொகுப்பில் படைப்பாளி பற்றிய பூரண விடயங்களை அறிய முடியாத விடத்து அவர்குறித்த அறிமுகக் குறிப்பானது ஒரிரு இடங்களில் வெறும் பூசி மெழுகல்களாக அமைந்திருப்பதனையும் அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. கீழ்க்காண பொன்னையன், ஜோவலன் வாஸ் போன்ற படைப்பாளிகளின் மேலதிக விபரங்கள் தெரியவராததற்கு அவர்கள் தொடர்ந்தும் எழுத்து முயற்சிகளில் வீச்சுடன் செயற்படாமையும் அவற்றை ஆவணப்படுத்த முடியாமையும் காரணங்கள் என்றால் அது மிகையில்லை.

முன்னுரையில் ஈழத்து முன்னோடி சிறுகதையாளர்களில் ஒருவர் அனுசயா என்ற புனைபெயரில் எழுதிய அமரர் ச.நல்லையா ஆவார் எனக்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “சுயா” என்ற புனைபெயரில் எழுதியவரே சு.நல்லையா என்பவராவார். இதனை அனுபவம் வாய்ந்த முத்த எழுத்தாளரான செங்கை ஆழியான் அறியாதவர் அல்ல.ஆனாலும் அவரையும் மீறி இத்தவறு நிகழ்ந்திருக்கலாம். அன்றைய காலப்பகுதியில் “அனுசயா” என்ற புனைபெயரில் ஆக்கங்களைப் படைத்தளித்தவர் நாடறிந்த அல்லவெயூர் கவிஞர் மு.செல்லையா ஆவார்.

தொகுப்பில் கவிஞர் மு.செல்லையா அவர்கள் பற்றிய கண்ணோட்டத்தில் ஆசிரியர் முன்னுக்குப் பின் முரண்படுவது தெளிவாகத் தெரிகிறது. முன்னுரையில் கவிஞர் மு.செல்லையாவின் சிறுகதைகள் மிகச் சாதாரண சிறுகதைகள் எனவும் கவிஞருக்கு சிறுகதை கூறும் துறை கைவரவில்லை எனவும் குறிப்பிடும்

தொகுப்பாசிரியர் கவிஞர் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பை எழுதும் போது நல்ல சிறுகதைகள் பல படைத்துள்ளார் எனக்குறிப்பிட்டு குழப்பத்தை உண்டுபண்ணுகின்றார்.

உண்மையில் கவிஞர் மு. செல்லையா அவர்களின் சிறுகதைகள் சாதாரணமாகவும் கவிஞருக்கு சிறுகதை கூறும் முறை கைவரவில்லை எனவும் செங்கைஆழியான் கருதியிருந்தால் அதை தவிர்த்து விட்டு ஈழநாடு பத்திரிகையில் வெளியான 799 சிறுகதைகளில் வேறு ஏதாவது ஒன்றை உள்வாங்கி இருக்கலாம். அதைவிடுத்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 53 சிறுகதைகளில் கவிஞர் மு. செல்லையாவின் சிறுகதையை உள் ஈடுக்க முனைந் தமை கவிஞருக்கு சிறுகதைத்துறையும் வாலாயமானதே என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

ஆனாலும் ஈழகேசரியில் நகைச்சுவை கட்டுரைகளை எழுதி பெயர் பெற்ற கவிஞர் மு. செல்லையா அவர்கள் இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள “காதல் காற்சட்டை” சிறுகதையிலும் ஒரு வித எள்ளல் தொனியுடன் சிறுகதையை முடித்திருப்பது நகைச்சுவை சார்ந்த புனைகதை மற்றும் புனைகதை சாரா துறைகளில் இன்றைய ஈழத்து நகைச்சுவை எழுத்தாளர்களுக்கு அவர் முன்னோடியாக விளங்கி இருக்கலாம் என்றதொரு முடிவுக்கும் வரலாம். இதற்கு கவிஞரின் ஒட்டுமொத்தப் படைப்புகளும் ஒருங்கு சேரப் பெறும் பொழுது தான் அது சாத்தியம் ஆகும். அது மாத்திரம் அல்ல கவிஞரின் கவிதை நூல்கள் - வளர்பிறை, புதிய வண்டுவிடு தூது என்பனவே. வண்டுவிடு தூது அல்ல.

அவ்வாறே புலோலியூர் செ.கந்தசாமி பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பில் அவரது சிறுகதைகள் “மெல்ல இனிச் சாகும்” தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது எனக்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையும் தவறான ஒரு பதிவாகும். அவரது சிறுகதைத் தொகுப்பின் பெயர் “மெல்லத் தமிழ் இனி...” என்பதேயாகும்.

தொகுப்பில் காணப்படுகின்ற குறைபாடாக எனக்குப்படுவது சில படைப்பாளிகளின் சொந்தச் சிறுகதை தொகுப்பில் உள்ள சிறுகதைகளே மீளவும் ஈழநாடு தொகுப்பில் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பது

தான். இது அந்தச் சிறுகதைகளின் தரத்திற்கு கிடைத்த அங்கீகாரம் எனக்கருதிக்கொண்டாலும் ஒவ்வொரு எழுத்தாளர்களதும் சிறுகதை தொகுப்புகளை தேடி அலைந்து பெற்று ஈழநாடு சிறுகதைகளையும் அவற்றையும் ஒப்புநோக்கி வெளியீடு செய்வதும் சிரமம் மிகுந்த பணியே என்கிற யதார்த்தமும் சிந்திக்க வைக்கிறது. ஆனாலும் “ஸழத்துச் சிறுகதை வரலாறு” நூலை எழுதிய செங்கை ஆழியான் அவர்களுக்கு இது சாத்தியமானதோன்றே.

இருப்பினும் இன்று பல முத்த எழுத்தாளர்கள் தங்களின் ஆரம்பகால சிறுகதைகள் வெளிவந்த பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் என்பன கிடைக்கப் பெறாததால் அவற்றை நூலுருவில் கொண்டு வர முடியாது சிரமப்படுவதனை அவர்களது நேர்காணல்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது. எழுத்தாளர் சுஜாதா தனது முதல் சிறுகதை வெளிவந்த “சிவாஜி” இதழைக் கண்டுபிடித்து தருபவர்களுக்கு தனது மகளைக் கட்டித் தருவதாக ஒரு பேட்டியில் நகைச்சுவையாகக் கூறியிருந்தார். உண்மையில் சுஜாதாவிற்கு இரண்டு மகன்களே உள்ளனர். மகள் இல்லை என்பது வேறு விடயம்.

எனவே தான் இவ்வாறான தொகுப்பு முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும்பொழுது தொகுப்பாசிரியரின் ரசனைத் தேர்வுக்கும் மேலாக படைப்பாளிகளின் தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதைகளைத் தவிர்த்து கிடைத்தற்காரிதான் கதைகளைத் தேடிப்பிடித்து போடுவதும் தொகுப்பின் நோக்கமாக இருத்தல் வேண்டும்.

எடுத்துக்காட்டாக ஈழநாடு பத்திரிகையில் நந்தினி சேவியர் அவர்களுடைய “வேட்டை”, “மேய்ப்பன்”, “முதலும் கடைசியும்” ஆகிய மூன்று சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் ஈழநாடு சிறுகதைகள் தொகுப்பில் இடம்பெற்றது அவருடைய “வேட்டை” என்ற சிறுகதையே.

இச்சிறுகதை ஏற்கனவே 1993இல் வெளிவந்த நந்தினி சேவியர் அவர்களுடைய சிறுகதை தொகுப்பான “அயற்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்” தொகுதியிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. எனவே இதை தவிர்த்து ஏனைய இரு சிறுகதைகளில் ஏதாவது ஒன்றை தொகுப்பினுள் உள்ளடக்கி இருக்கலாம்.

அவ்வாறே செம்பியன் செல்வனின் “ஞாயிற்றுக்கிழமை”, “பூவும் கனியும்” ஆகிய இரண்டு சிறுகதைகள் ஈழநாடு பத்திரிகையில் வெளிவந்திருந்தன. இவை இரண்டும் ஏற்கனவே செம்பியன் செல்வனால் வெளியிடப்பட்ட அவரது “சர்ப்பவியூகம்” சிறுகதை தொகுதியில் இடம்பெற்றிருந்தன. ஆனாலும் செம்பியன்செல்வன் ஈழநாடு பத்திரிகையில் எழுதியவை இவ்விரண்டு சிறுகதைகள் மாத்திரமே என்பதனால் ஏதாவது ஒன்றினை உள்ளடக்குவது தவிர்க்க முடியாததே.

இருப்பினும் ஈழநாடு பத்தாமாண்டு நிறைவுச் சிறுகதைப் போட்டியில் செங்கை ஆழியானது “கங்குமட்டை” சிறுகதையும் செம்பியன் செல்வனது “பூவும் கனியும்” சிறுகதையும் முதற்பரிசைப் பெற்றிருந்த போதும் செங்கை ஆழியானது “கங்குமட்டை” சிறுகதையே தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது. பெரும்பாலான படைப்பாளிகளின் முன்னைய சிறுகதைகள் போல் ஈழநாட்டில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் அமையவில்லை என்று தொகுப்பாசிரியர் குறைகூறிவிட்டு செம்பியன் செல்வனது “பூவும் கனியும்” சிறுகதை உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தமை ஆச்சரியத்தை தருவதாகவே உள்ளது. பொதுவாக பரிசுக்கதைகள் தரமானதாக இருக்கும் என்ற அடிப்படையில் “பூவும் கனியும்” சிறுகதையும் தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருந்தால் சிறுகதை தொகுப்பு இன்னும் காத்திரம் வாய்ந்ததாக அமைந்திருக்கும்.

எனவே தொகுத்து நோக்குகின்ற பொழுது 36 வருட கால ஈழநாடு பத்திரிகை வரலாற்றில் 5 ஆண்டு இதழ்கள் கிடைக்கப்பெறாத நிலையில் வெளிவந்திருக்கும் இத்தொகுப்பை வெளிக் கொணர்வதற்கான காலத்தை இன்னமும் பிறபோட்டிருப்பின் சிலவேளைகளில் சேதாரத்தின் அளவு இன்னும் அதிகமாய் இருந்திருக்கும் என்பது ஊகிக்கக் கடினமானதொன்றல்ல. அந்தவகையில் தொகுப்பின் அவசியம் குறித்த கருத்தில் வேறுபாடு இருக்காது என்பது வெளிப்படையே.

அதேசமயம் ஈழநாடு பத்திரிகையானது அனைத்துப் பிரதேச படைப்பாளிகளுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுத்து தன்னை ஸ்திரப்படுத்த முற்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் தான் (வர்த்தக நோக்கில்

இது தவிர்க்க முடியாததே) சிறுகதைகளின் தரம் கேள்விக்குட் படுத்தப்படும் வகையிலே அமைந்து அது பற்றிய மதிப்பீடுகளை விவாதத்திற்குரிய ஒன்றாக்கி விடுகின்றது எனலாம்.



ஞானம் - இதழ் 108

மே 2009

உசாத்துணை நூல்கள்

1. முனியப்பதாசன் கதைகள் - மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடு, ஆகஸ்ட் 2001
2. தேவன் - யாழ்ப்பாணம் சிறுகதைகள் - யாழ் இலக்கிய வட்டம், மே 2004.
3. பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.மான் நேர்காணல் - வல்லினம் - ஜூன் / ஆகஸ்ட் 2008
4. புலோலியூர் செ.கந்தசாமி - மெல்லத் தமிழ் இனி...! மீரா வெளியீடு, ஜூன் 1999
5. செங்கை ஆழியான் - சமுத்துச் சிறுகதை வரலாறு - வரதர் வெளியீடு, டிசம்பர் 2001
6. நந்தினி சேவியர் - அயற்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் - தேசிய கலைஇலக்கியப் பேரவையுடன் இணைந்து சவுத் ஏசியன் புக்ஸ் வெளியீடு, ஆகஸ்ட் 1993
7. செம்பியன் செல்வன் - சர்ப்பவியூகம் - யாழ் இலக்கிய வட்டம், ஜூலை 2002

பிரைட்டியாலோ, காலி மூலம் நிறைவேலி, வீட்டிலே பிரைட்டியாலோ என்று சொல்லுகின்றன. அதை முறையில் கொண்டு வருவதற்கு முன்பு காலி மூலம் நிறைவேலி என்று கூறுகின்றன. முறையில் காலி மூலம் நிறைவேலி என்று கூறுகின்றன.

சமுத்துச் சிறுகதைகளில்

தொன்மக் கதைகளைல்

சமுத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் அது கடந்து வந்த பல்வேறு போக்குகளை அடையாளப்படுத்துகிறதில் தொன்மத் தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்ற சிறுகதைகளும் தவிர்க்க முடியாத வகையில் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகின்றன. ஒப்பீட்டளவில் அத்தகைய சிறுகதைகளின் எண்ணிக்கை சொற்பமானதாகக் காணப் பட்டாலும் அவை கவனிப்பிற்கு உரியவைகளாகவே விளங்கியதென்றால் அது மிகையில்லை. ஆனாலும் சமுத்தில் பன்னெடுங்காலமாக நீடித்த யுத்தத்தின் காரணமாக அவ்வகைப்பட்ட யதார்த்தத்தை பிரதிபலிக்கும் போர்க்கால சிறுகதைகளே பெருமளவு தோன்றி இருக்கின்றன. புறநடையாக சமுத்துப் போர்க்குழலை தொன்மங்களில் ஏற்றி வெளிப்படுத்தும் சிறுகதைகள் அரிதாகவே காணப்படுகின்றன.

முதலில் தொன்மம் என்ற சொல் குறித்த வரையறையை இவ்விடத்தில் நோக்குவது அவசியமாகின்றது. தங்கள் கருத்துக்களை எளிதில் புரியவைக்கவும் காலமாற்றத்திற்கு ஏற்ற சிந்தனைகளை எடுத்து வைக்கவும் காலம் காலமாகத் தொடரும் மரபுகளைத் தெளிவாக உணர வைக்கவும் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் புராண, இதிகாச பாத்திரங்களையும் கருத்தாக்கங்களையும் தம் படைப்புகளில் நேரடியாகவோ அல்லது ஓர் ஒப்பீடாகவோ கையாளும் உத்தியே தொன்மம் (Myth) எனவரையறுப்பர்.

இத்தொன்மங்கள் ஒருநாளில் உருவாகியவை அல்ல. மாறாக காலத்தின் பரிணாமத்தில் உருவாகுபவை. பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் அடையாளமாகவே தொன்மங்கள் காணப்படுகின்றன. தொன்மங்களின் வழியாக மக்களின் பண்பாடு, நாகரிகம், பழக்கவழக்கம் போன்ற வற்றினை அறிந்து கொள்ளலாம். தொன்மங்கள் கூட்டுக்கற்பனைகள் என்று தெரிந்திருந்தும் மனிதர்கள் அவற்றில் உள்ள நன்னெறிக் கூறுகளை கடைப்பிடித்து தம் வாழ்வை செம்மைப்படுத்தி வந்திருந்தனர். பொதுவாக தொன்மங்கள் பல்வேறு மனித இயக்கங்களை தம் எல்லைகளாகக் கொண்டு வளர்ந்துள்ளதன் அடிப்படையில் அவற்றை மெய்ப்பொருள் இயக்கத் தொன்மம், பரவெளி தரும் தொன்மம், சமூகம் சார்ந்த தொன்மம், அறிவுமுறைத் தொன்மம் என நான்காக வகைப்படுத்துபவர்களும் உள்ளனர்.

சமூகத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் மூடநம்பிக்கைகளை அகற்றி மக்களிடம் ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்கும், புதிய சிந்தனைப் போக்குகளை அவர்களிடம் உருவாக்குவதற்கும் பல்வேறு சோதனை முயற்சிகளை சிறுகதை இலக்கியத்தின் ஊடாக எழுத்தாளர்கள் பலரும் மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர். அந்த அடிப்படையில் சமூக மாற்றத்திற்கு இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்தும் பொழுது யாவரும் அறிந்த புராண, இதிகாச கதைகளின் ஊடாக ஒரு கருத்தை வெளிப்படுத்துகையில் அது இலக்குவில் அவர்களை சென்றடைகின்றது. இதற்கு தொன்மம் சிறந்த உத்தியாகவும் அமைந்தது.

முனைவர் க.பஞ்சாங்கம் அவர்கள் எழுதிய “தொன்மத் திறனாய்வு” நூலில்

க்ளைந்தியன் ப்ரவாகம் : படைப்பிலக்கியப் பார்வைகள்

“தொன்மங்களை உயர்ந்த இலக்கியத்திலும் பாமர இலக்கியத்திலும் சூடக் காணலாம். பாமர இலக்கியம் தொன்மத்தை எந்தவித ஒளிவுமறைவுமின்றிக் காட்டுகின்றது. ஹென்றி ஜேம்ஸ், ஜேம்ஸ் ஜோய் ஸ் போன்ற எழுத்தாளர்களின் கையில் தொன்மம் எனியமுறையிலன்றி அறிவாற்றலுடன் ஆழ்ந்த பொருஞ்சன் கையாளப்படுகிறது”

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இலக்கியங்கள் நிகழ்காலத்தை மட்டும் பிரதிபலிக்காது அதற்கு முன்பிருந்த சமூகத்தின் சிலசூறுகளையும் உள்வாங்கியே தோற்றம் பெறுகின்றன என்ற வகையில் தொன்மத்தினை படைப்புகளில் சித்திரிப்பது என்பது தவிர்க்க முடியாத கூறாகவே காணப்படுகின்றது. பிற்கால இலக்கியங்களில் தொன்மத்தினை ஒரு குறியீடாகவும் பயன்படுத்தினர்.

இந்தக்கட்டுரைக்காக நான் எடுத்துக்கொண்ட தொன்மச் சிறுகதைகளில் கையாளப்பட்ட புராண, இதிகாச பாத்திரங்களை கீழ்வருமாறு சுட்டிக்காட்டலாம்.

1. விஸ்வாமித்திரர் - மேனகை
2. ஏகலைவன்
3. விபீஷணன்
4. அகலிகை
5. வாதவூரர்(மாணிக்கவாசகர்)

இந்தப்பீடிகையோடு இப்பாத்திரங்கள் சிறுகதைகளில் எவ்வாறு மறுவாசிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதை இனி நோக்கலாம்.

(1)

ஆழ்த்து சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒருவராய் விளங்கும் இலங்கையர்கோன் “மறுமலர்ச்சி” இதழில் எழுதிய ‘மேனகை’ சிறுகதையில் விஸ்வாமித்திரர் - மேனகை கதையினை மறுவாசிப்புச்

செய்துள்ளார். இதில் விஸ்வாமித்திரரை சந்தர்ப்பவசத்தால் மேனகை யிடம் மயங்கியவராகச் சித்திரிக்காமல் பெண்ணாசையை துறக்க முடியாது தினறும் ஒருவராகவே இலங்கையர்கோன் காட்டியுள்ளார்.

“கலவதையும் துறந்த சர்வவேத விற்பன்னரும் மகாமேதையுமான அவரால் பெண்ணாசை ஒன்றை மட்டும் துறக்க முடியவில்லை. மலரின் இருதயத்திற்குள் கிடந்து குடையும் புழுப்போல அந்த ஒரே தாபம் எதற்கும் கலங்காத அவருடைய திடசித்தத்தை நிலைகுலையச் செய்து கொண்டிருந்தது. நியமநில்டைகள், காடுநாடுகளில் நீண்ட கால்நடைப்பிரயாணம் முதலியன சிறிதும் பிரயோசனப்படவில்லை. உடலில் அவ்வளவுக்கவ்வளவு மனத்தில் இன்பநினைவு அதிகரித்தது. வேட்கையை திருப்தி செய்து மனத்திற்கு அமைதி தேடிக் கொள்ளலாம் என்றால் அது பகைவனுக்கு அடிபணிந்து இறைஞ்சுவது போல் தோன்றியது”

எனும் சித்திரிப்பு இதனை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

கதையின் இறுதியில் இருவருக்கும் பிறந்த குழந்தையை மேனகை, விஸ்வாமித்திரருக்கு காட்டிய போது அவர்

“இந்தப் பாவச்சின்னத்தை என் கண்ணினால் கூட பார்க்க மாட்டேன்” என்று கூறியபொழுது மேனகை

“தவவேடம் புனைந்த காழுகனே! தேனே, மானே, காமினி என்று நச்சி என் உடலைவிழைந்த பொழுது இந்த நெநஷ்டிகம் எங்கே போயிற்று? ஆண்மகன் - பேடி. மானிடர்கள் எல்லோருமே இப்படி இருந்துவிட்டால் பூவுலகம் கடைத்தேறியபடி தான்”

“எனக்கு என்ன வந்தது. உங்கள் குழந்தையை தாலாட்டி, பாலுாட்டி வளர்க்க வேண்டும் என்று? நான் மானிடப்பெண் அல்லவே, நான் தேவமகள். இன்பழும் கலையுமே என் வாழ்வின் இலட்சியங்கள். நான் போகிறேன்”

என வெகுண்டெழுவதாய் சித்திரிப்பதை ஆணாதிக்க சமூகத்திற்கு எதிராக அவள் குரல்கொடுப்பதாய் கருதிக்கொண்டாலும் அதற்குத்து வருகின்ற

“ஆனால் ஸ்வாமி! தங்கள் அன்பை அது சொற்ப காலத்திய தாயினும் என்றும் மறவேன். தாங்கள் என்னை எப்பொழுதாகிலும் நினைத்துக் கொண்டால் அப்பொழுது வந்து தங்களுக்கு இன்பமுட்டுவது என் பாக்கியம்”

என்ற வரிகள் அதனை கேள்விக்குட்படுத்துவதாகவே அமைந்து விடுகின்றது.

(2)

ஸமத்தில் ஏகலைவன் வரலாற்றை மறுவாசிப்பு செய்த புனைவுகளில் தாழையடி சபாரத்தினம் எழுதிய “குருவின் சதி”, என்.கே.ரகுநாதனின் “போர்வை”, தாட்சாயணியின் “கட்டைவிரல்” என்பவை குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகள். இவற்றில் ஏகலைவன் வரலாற்றில் துரோகியாகச் சித்திரிக்கப்படும் துரோணாச்சாரியார் தாழையடி சபாரத்தினம் எழுதிய “குருவின் சதி” சிறுகதையில் தர்மத்திற்கு குரல் கொடுப்பவராகவும் நீதிக்குக் கட்டுப்பட்டவராகவும் காட்டப்பட்டுள்ளார்.

“அர்ச்சனா வீரர்களுக்குரிய தர்ம வழியைத் தான் நீ கடைப்பிடிக்க வேண்டும். உனக்கும் அவனுக்கும் இடையே தான் பூசல் உண்டாகி இருக்கிறது. ஆகையால் நீயே அவனோடு போர் தொடுத்து வெற்றி தோல்வியை நிர்ணயித்துக்கொள்ள வேண்டியது தான். அவனோடு எந்த நியாயப்படி நான் போர் தொடுக்க முடியும்? மேலும் உன்னைப் போல என்னையே தன் குருவாக அவன் கொண்டிருக்கிறான். நீ நியாயம் தெரிந்தவன், சிந்தித்துப்பார்”

என்ற சூற்றில் இருந்தும்

“குருவே ஏகலைவன் உயிரை குருத்சணையாகக் கேட்கும் படி நான் சூறவில்லையே! அவனது வலது கைப்பெருவிரலை....”

அர்ச்சனன் வசனத்தை முடிக்கவில்லை. துரோணர் அவனை அருவருப்போடு பார்த்துக் கொண்டே சூறினார்:

“வலதுகைப் பெருவிரலைக் காட்டிலும் அவன் உயிரையே கேட்பது மேல் என்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? வில்லையும், அம்பையும் சீவியமாகக் கொண்டுள்ள ஒரு வனவேடனின் விரலைத் துண்டித்து விட்ட பின் அவன் வாழ்வு தான் ஏது? இதைவிட அவனுக்குச் செய்யக்கூடிய அநியாயம் வேறு என்னதான் இருக்கிறது? ”

என்ற கூற்றில் இருந்தும் துரோணானின் களங்கமற்ற மனதை அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

“ஏகலைவா! உன் குரு உனக்குச் சதி செய்கிறேன். ஏகலைவா! உன்னிடம் தட்சணை கேட்கிறேன். தட்சணை கேட்க நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டிருக்கிறேன்”

“மலர்ந்த முகத்தோடு நறுக்கென்று தன் வலது கைப் பெருவிரலைத் துண்டித்துச் சிலையின் பாதத்தில் சமர்ப்பித்தான் ஏகலைவன். வானத்திலே இடியிடத்தது புயல் வீசிக் காட்டு மரங்களை வேரோடு பெயர்த்துப் பிரளை காலமோ என்று ஜெயரும்படி செய்தது. காது செவிடு படும்படி ஏற்பட்ட ஏதோ சத்தத்தைக் கேட்டு சிலையைப் பார்த்தான் ஏகலைவன். சிலையின் மார்பு வெடித்து துண்டு துண்டாகக் கீழே சொரிந்தது. வெடித்த மார்புக்குள்ளே இதயத்தைக் கண்டான். இதயத்தில் இருந்து பெருகும் இரத்தத்தைக் கண்டான் ஏகலைவன். ஜெயோ குருவே என்று அலறியபடியே மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தான். இப்போது உனக்குத் திருப்தி தானே என்றார் அர்ச்சனைப் பார்த்து. ஆச்சாரியாரின் நெஞ்சில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு விக்கி விக்கி அழுதான் அர்ச்சனன். அவனால் வாய் திறந்து ஒரு வசனம் கூடப் பேசமுடியவில்லை”

என்று துரோணரை அர்ச்சனனின் நிர்ப்பந்தத்தினால் குருதட்சணை கேட்ட ஒரு சூழ்நிலை கைதியாகவே சித்திரித்து காட்டியிருக்கும் இச்சிறுகதைக்கு “குருவின் சதி” என்று பெயரிட்டிருப்பது முரண்பட்ட தொன்றாகவே எனக்குப் படுகின்றது.

அதேசமயம் முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடிகளில் ஒருவரான என். கே. ரகுநாதனின் “போர்வை” சிறுகதையில் ஏகலைவன்

என்ற குத்திரன் வில்வித்தையில் சத்திரியர்களுக்கு நிகராக இருப்பதை அறிந்து ஆளப்படும் வர்க்கத்திடம் ஆயுதங்கள் இருந்தால் ஆளும் வர்க்கத்திற்கு அது ஆபத்தாக முடியும் என்ற கருத்தியலின் அடிப்படையில் ஒரு வர்க்கப் பார்வையாக இச்சிறுக்கதை புனையப்பட்டிருக்கும். இதனையே மாண ஆயுத பலத்தில் இருந்தே அரசியல் அதிகாரம் பிறக்கிறது என்று கூறியிருப்பார்.

குருத்தசனை என்ற போர்வையில் நயவஞ்சகமாக ஏகலைவனின் கட்டை விரல் பறிக்கப்பட்டதை பார்க்கும் பொழுது தாழையை சபாரத்தினம் எழுதிய “குருவின் சதி” சிறுக்கதை தலைப்பு இந்தக் கதைக்கே மிகப் பொருத்தமாய் அமையும்.

இவ்விடத்தில் தெ.மதுகுதனன் “முற்போக்கு இலக்கியத்தில் புனைக்கதைச் சுவடுகள்” நூலில்

“இவரளவிற்கு இவ்வளவு தெளிவாகவும் நுட்பமாகவும் புராண, இதிகாச பாத்திரங்களை கையாளும் திறன் வேறு எவரிடமும் வெளிப்பட்டதாக இல்லை. அங்கீரிக்கப்பட்ட கதையாடல்கள் வழியே மறுஉற்பத்தி செய்யப்படும் ஆதிக்க அதிகார அரசியலுக்கு கருத்தியலுக்கு எதிராக மாற்று பொருள் கோடல் அரசியல் கருத்தியலை வளர்த்தெடுக்கும் முறையியல் ஒன்றை ரகுநாதன் தமிழுக்கு தந்துள்ளார்”

என்று அதில் இடம்பெற்றுள்ள “என்.கே.ரகுநாதன் படைப்புகள் : மாற்றுக் கலாசார உரையாடலுக்கான களம்” கட்டுரையில் குறிப்பிட்டு இருப்பதும் நினைவுக்கு வருகின்றது.

(3)

வ.அ.இராசரத்தினம் எழுதிய “வெந்தணலால் வேகாது” சிறுக்கதையில் விபீஷ்ணனின் வரலாறு மீட்டுருவாக்கம் செய்யப் பட்டுள்ளது. இராம - இராவண யுத்தம் முடிவடைந்து இலங்கைக்கு விபீஷ்ணன் மன்னராகிய பிற்பாடு கதை இடம்பெறுவதாக சித்திரிக்கப்

பட்டிருக்கும்.

“அரண்மனையில் இருந்து நகரத்திற்குச் செல்லும் அந்த ராஜபாட்டையில் இருமருங்கிலும் நிரைத்து நின்ற மாடமாளிகைகள் எங்கே? கூட கோபுரங்கள் எங்கே? அம்மாளிகைகளில் கேளிக்கைகளில் களித்து நிற்கும் மக்கள் எங்கே? ஒரே சுகாடாக அல்லவா இருக்கிறது. பின்வாடை... தூர்க்கந்தம்... பிலாக்கணம்... இராகவா! இப்படி ஒரு நாட்டிற்கா நான் மன்னாக வரவேண்டும்?”

என்று விபீஷ்ணன் தன்னை சுயவிமர்சனம் செய்வதாக சித்திரிக்கப் பட்டிருக்கும்.

“அன்னா! இராமனோடு நட்பாயிரு என்று அன்று அறிவுரை புகள்ற நீங்களுமா என்னை ஏனாஞ் செய்கிற்கள்?”

“இராமனுடன் நட்பாயிரு என்று சொன்னேன். ஏன்? போரிலே நாங்கள் எல்லாம் மாண்டு மடிந்தால் ஆதிரூல் மரபினாலே கடன்களும் ஆற்று என்று சகோதரன் என்ற உரிமையோடு கூடச் சொன்னேன். தமில் இராமனோடு நட்பு பூண்டு வேறு. அன்னனைக் காட்டிக் கொடுத்தது வேறு”

என்று கும்பகர்ணன் பேசுவதாக சித்திரித்திருப்பது விபீஷ்ணனை கதாசிரியர் ஒரு துரோகி என்பதற்கான அடையாளமாகவே காட்டியுள்ளார் என்பதை புலப்படுத்துகின்றது.

கதையின் இறுதியில் விபீஷ்ணன்

“நான் துரோகி ஆகமாட்டேன். மானத்தோடு வாழ்ந்த ஒரு வீரப்பரம்பரைக்கு நான் இழுக்காக இருக்க மாட்டேன். இந்த இராட்சியத்தை கையேற்றதால் அல்லவா என்னைத் துரோகி என்று எல்லோரும் திட்டுகிறார்கள். எனக்கு இந்த இராச்சியமே வேண்டாம்! என்று சூறிவிட்டு வேதனைத் தீ குற்றமுள்ள நெஞ்சத்தை சுட்டுப் பொசுக்க பாவங்களை கழுவிக்கொள்ளும் புனித கங்கையில் வீழ்ந்து மாண்டான்”

என்று முடிகிறது. இச்சிறுகதை பஞ்சதந்திர கதைப் பாணியில் எழுதப்பட்ட ஒன்றாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

தொன்ம உத்தியை பயன்படுத்தி மீள்வாசிப்பு செய்யப்பட்ட கதைகளில் அதிக எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் கையாண்டது “அகலிகை” கதையை தான். இதற்கு மு.தளையசிங்கமும் விதிவிலக்கல்ல. அவர் எழுதிய “உள்ளும் வெளியும்” சிறுகதையில் அகலிகையின் வரலாறு சாபவிமோசனத்தின் பிற்பாடு எவ்வாறு இருந்ததாக மறுவாசிப்புச் செய்யப்படுகிறது.

“கௌதமரின் தோற்றம், குரல், அசைவு எல்லாம் பழைய வீழ்ச்சியைத் தான் அவனுக்கு ஞாபகமூட்டின. ஞாபகம் என்பது அவளைப் பொறுத்த வரையில் குற்றவணர்வு தான். உடலையே கூனிக்குறுக வைக்கும் குற்றவணர்வு. தன்னையே தன்மீது அருவருக்க வைக்கும். வெறுக்க வைக்கும் குற்றச்சாட்டு. அதனால் பழைய வீழ்ச்சியை ஞாபகமூட்டும் எல்லாவற்றையும் அவள் மறுத்துவிட முயன்றாள். கலவியல் என்பதே இல்லாதது போல் அவள் கற்பனை செய்து கொண்டதுவும் அதனால் தான்”

என்பதில் இருந்து சாபவிமோசனத்தின் பிற்பாடும் அவள் நிம்மதியாக இருக்கவில்லை என்பதாக சித்திரிக்கிறார். இதன் ஓர் அங்கமாக

“கல்லாய் இருப்பதும் கடவுளாய் இருப்பதும் எல்லாம் ஒன்றென்றால் அவர் கல்லாய் இருக்கலாமே? அவள் கோபமின்றி குற்றமுமின்றி ஆத்திரமுமின்றி அருவருப்புமின்றி சதா அவரையே புசித்து நிற்பாளே”

என்று அகலிகை கூறும் கூற்றும்

“காற்றாய், மலையாய், மரமாய் எங்கும் இருந்தாலும் பழைய கௌதமராய் இல்லை என்பதே ஒரு பெரும் ஆறுதலை அளிப்பதாய் இருந்தது”

“அவர் திரும்பவும் வந்து விட்டால்? அந்தச் சந்தேகமும் இடைக்கிடையே ஏழாமல் இல்லை. ஆனால் அந்த நேரங்களில் எல்லாம் அவனுக்கு ஒரே வழிதான் தட்டுப்பட்டது. இனிமேல் அவர்

வரக்கூடாது என்று பிரார்த்திப்பது தான் அது”

என வரும் பகுதிகளில் இருந்து குற்ற உணர்வு தரும் கௌதமரை விட்டு நீங்கி தனிமையில் இருப்பதையே அகலிகை விரும்புவதாக கதாசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

சிறுகதையில் சில இடங்களில் மு.தளையசிங்கம் தனது “மெய்யுள்” தத்துவ தளத்தில் இருந்து ஆன்மா குறித்த ஆராய்ச்சியாகவும், தத்துவ விசாரமாகவும் சில பகுதிகளை விரித்துச் சென்றுள்ளார்.

“சதைக்காக இச்சைப்பட்டு சதையைத் தேடி சதை வந்த போது நீ ஏன் சபித்தாய்? உனக்கும் சதையில் ஆசையா? இல்லை சதை என்ற ஒன்று தான் உண்டா? நீ அவளில் சதையை மட்டும் கண்டபடியால் தானே சபித்தாய். இல்லாவிட்டால் சபிப்பாயா? கல்லாக்கியதோடு கண்ணுக்கு இன்னும் ஆயிரத்தையும் காட்டி விட்டாயே! அந்தவகையில் கல்லாக்கிய உனக்கும் காமத்தோடு வந்த இந்திரனுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? அவன் இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகத் தேடி வந்தான். நீயோ இல்லாத ஆயிரத்தொன்றையே இருப்பதாகக் காட்டி விட்டாயே. அவனை விட உனக்குத் தான் எத்தனை அறியாமை. பிரம்மன் என்றும் இந்திரன் என்றும் பேதலித்துப் போயுள்ள ஆன்மா உன்னால் இன்னும் எத்தனை எத்தனை யோனி பேதங்களைக் கற்பித்துக்கொள்ளப் போகிறதோ தெரியுமா? ”

என்பதையும்

“தானே எல்லாமாக இருந்தாலும் தனக்கே எல்லாம் நடப்பதாக இருந்தாலும் தானே எல்லாவற்றையும் செய்விப்பதில்லை என்ற ஞானம் கௌதமருக்கு அப்போது தான் தெளிவாகிறது”

போன்ற இடங்களையும் கட்டிக்காட்டலாம்.

(5)

தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் புதுமைப்பித்தன் நாரிகளைப் பரிகளாக்கிய கதையினையும், சிவபெருமான் பிட்டுக்கு மண் சுமந்த கதையினையும் ஒன்றுசேர “அன்று இரவு” சிறுகதையில் அற்புதமாக மறுவாசிப்புச் செய்திருப்பார். அதேபோன்று இராகவனும் தாயகம் இதழில் எழுதிய “கழுகுகளும் வெண்புறாக்களும்” சிறுகதையில் நாரிகளைப் பரிகளாக்கிய கதையினை மையமாகக் கொண்டு வாதவூரது வரலாற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்துள்ளார்.

“வாதவூரே எனக்கு எல்லாமே வெறுத்துப் போய்விட்டது. எட்டுத் திக்கும் மரண ஒலம் ஓயாமல் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. எதற்காக இந்த யுத்தம் என்று என்னை நானே கேட்டுக் கொள்பவனாகவே இருக்கிறேன். கணவனை இழந்து மனைவியும் மனைவியை இழந்து கணவனும் மகனை இழந்து தாயும் பெற்றோரை இழந்து பிள்ளைகளும் ஓயாமல் ஒலமிட்டுக் கொண்டிருப்பதை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. வெற்றி எனக்குத் தான் என்பதில் எனக்கு எதுவித ஆனந்தமும் எழவில்லை. மக்களின்றி மன்னை வெற்றி கொண்டு என்ன செய்து விடப்போகிறேன். விலைமதிப்பற்ற உயிர்களை அழித்துத்தான் வெற்றி கிடைக்குமென்றால் அந்த வெற்றி எனக்குத் தேவையில்லை. யுத்தத்தை உடன் நிறுத்தி விட முடிவு செய்து விட்டேன். உயிர்த் துடிப்பற்ற குரலில் சொன்னான் மன்னன்”

“எதிரிகளின் உடல்களை கழுகுகளுக்கு விருந்தாக்குவதிலேயே ஆர்வமாக இருந்த எனக்கு வெண்புறாக்களை பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு ஏது நேரம்? இப்போது தான் எனக்கு ஞானம் பிறந்திருக்கிறது. நீர் செய்ய வேண்டியது இது தான். நமது கருவுலத்திலிருந்து உமக்குப் போதியளவு பொன்றும் பொருளும் வழங்குகிறேன். நீர் எங்காவது சென்று எண்ணற்ற வெண்புறாக் கூட்டத்தை வாங்கி வாரும். உமக்கு முப்பது நாட்கள் அவகாசம் அளிக்கிறேன்”

என்று மன்னன் அரிமர்த்தன பாண்டியன் கூறியதை தொடர்ந்து

புறப்பட்டுச் செல்லும் வாதவூர் சமணர்களின் தந்திரத்தினால் வில்லூன்றி மலையடவாரத்தில் இருந்த மாளிகையில் துறவி ஒருவரால் போரின் அவசியம் குறித்து அவருக்கு எடுத்துரைத்து மூளைச்சலவை செய்யப்படுகிறார்.

“பிரார்த்தனை மண்டபத்தின் மத்தியில் சிங்கவாகினியாக யுத்த தேவதை நின்றிருந்தாள். கைகளில் நீண்ட வாள்களை ஏந்தியிருந்தாள். அவள் முகம் கொடுரமாக இருந்தது. நாக்கு வெளித்தள்ளி பற்கள் நீண்டிருந்தன”

என்ற சித்திரிப்பும் ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கது.

“கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றத் தவறினால் மன்னன் மரண தண்டனை வழங்குவது நிச்சயம். நான் என்ன செய்வேன்”

என்று வாதவூர் பயத்தால் நடுங்கிய போது

“வாதவூரே பயமடைய வேண்டாம். எங்களிடம் பெருமளவில் உள்ள கழுகுகளை வெண்புறாக்களாக்கி மன்னரிடம் கொண்டு போகலாம். இதன் மூலம் நீர் மரண தண்டனையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளலாம். குருதேவன் சொன்னது கேட்டு வாதவூர் பயந்தெளிந்து நிம்மதியற்றார். குருதேவன் ஆயிரம் கழுகுகளை வெண்புறாக்களாக்கி கூண்டுகளில் நிரப்பினான். புதங்களைப் பரிகளாக்கினான். வாதவூருடன் குருதேவனின் சேவகர்களும் வெண்புறாக்கள் நிரப்பிய கூண்டுகளை பரிகளில் ஏற்றிப் புறப்பட்டனர்”

“காலை விடுந்த போது கூண்டு முழுவதும் கழுகுகள் நிரம்பி இருந்தன. அங்கே எந்தவொரு வெண்புறாவும் இல்லை. இந்தக்காட்சியைக் கண்ணுற்ற மன்னன் உயிரற்றவனாய் நிலத்தில் விழுந்தான். அவன் உடல் கூண்டு முழுவதும் நிரம்பி இருந்த கழுகுகளுக்கு தூக்கி வீசப்பட்டது. வாதவூரன் பெருங்குரலெடுத்துக் கத்தினான்”

“யுத்தமே இன்பஜோதி, யுத்தமே இன்ப ஊற்று, யுத்தமே உலக மகாசக்தி”

இச்சிறுகதை வெளிவந்தது புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை ஏற்பட்ட 2002ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் என்பதை நோக்கும் பொழுது இது பலவாசிப்புகளை கோரிந்திர்பது என்பதும் புலனாகும். தொன்ம உத்தியில் எழுதப்பட்ட இச்சிறுகதையை “குணநாயகத்தின் இருநாவல்களும் உங்களிடம் சில கேள்விகளும்” என்ற தலைப்பில் ‘உயிர்நிழல்’ சஞ்சிகையில் ராகவன் பின்னர் மறுவாசிப்புச் செய்து எழுதியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே தொகுத்து நோக்கும் பொழுது மேற்கூறப்பட்ட சிறுகதைகளின் வாயிலாக அவற்றைப் படைத்த படைப்பாளிகளிடம் இயல்பாக காணப்பட்ட மாற்றுச்சிந்தனைப் போக்குகள், மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்தும் பொழுது வரைமுறை இல்லாது சுதந்திரமாய் தமக்கே உரிய பாணியில் படைப்புகளை சிருஸ்டித்து வெளியிட்டதை பொதுவான ஓர் அம்சமாக சுட்டிக்காட்டினாலும் அவர்களிடம் தனிச் சிறப்பாக குடிகொண்டிருந்த இலக்கிய நுட்பங்கள், மொழிநடைச் சிறப்புகள் என்பவற்றில் ஏற்பட்ட வேறுபாட்டினால் சிறுகதை களுக்கிடையே தரப் பாகுபாடுகள் இருக்கவே செய்கிறது என்ற உண்மையும் வெளிப்படையானதே.

அண்மையில் ‘மகுடம்’ சஞ்சிகையில் மைக்கல் கொலின் பரசுராமரின் வரலாற்றை புதிய கோணத்தில் மீள்புனைவாக்கம் செய்து எழுதிய “பரசுராம பூமி” சிறுகதையை தவிர்த்துப் பார்த்தால் ஈழத்து சிறுகதை இலக்கியம் தற்போது தேங்கி இருப்பதற்கு தொன்மங்களை அடிப்படையாக கொண்ட சிறுகதைகள் தோற்றம் பெறாததும் ஒரு காரணம் என்று விமர்சகர்கள் சிலரும் சுட்டிக்காட்டுகின்ற குற்றச்சாட்டில் உண்மை இல்லாமலும் இல்லை. இந்நிலையில் சிறுகதை ஆசிரியர்கள் இது குறித்து இனியும் பாராமுகமாய் இருப்பது விமர்சகர்கள் கூறியது கூறலை தொடர்ந்து வலியுறுத்துவதற்கு சிறுகதை ஆசிரியர்களே காரணமாகி விடுவார்கள் என்பதில் எந்த ஜயமுமில்லை.



ஞானம் - இதழ் 147

ஆகஸ்ட் 2012

உசாத்துணை நூல்கள்

1. ராஜகுமார். தே - தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் தொன்மம் - காவ்யா வெளியீடு, ஆகஸ்ட் 2009, பக்கம் VII
2. பஞ்சாங்கம்.க முனைவர் - தொன்மத் திறனாய்வு - அன்னம் வெளியீடு, டிசம்பர் 2005, பக்கம் 14
3. மறுமலர்ச்சி கதைகள் - கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு, வடக்கு கிழக்கு மாகாணம் - டிசம்பர் 1997
4. சழுத்து முன்னோடிச் சிறுகதைகள் - பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம், ஜூன் 2001, பக்கம் 149, 150, 151, 152
5. முற்போக்கு இலக்கியத்தில் புனைகதைச் சுவடுகள் - பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம் - 2006
6. சமநாடு சிறுகதைகள் தொகுதி ஒன்று - வடமாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் தினைக்கள் வெளியீடு - 2008, பக்கம் 56, 58, 60
7. அகலிகை - அகில இலங்கை கம்பன் கழக வெளியீடு - ஜூலை 1994, பக்கம் 158, 170,173,186
8. புதுமைப்பித்தன் கதைகள் - காலச்சுவடு வெளியீடு - ஜூன் 2001
9. சாளரம் - ஏப்ரல் 15, 2002, பக்கம் 45, 48, 49
10. உயிர் நிழல் - இதழ் 35 - ஜூலை 2012
11. மகுடம் - இதழ் 1 - ஜூனவரி / மார்ச் 2012

முன்றாம் சிலூவையில் கிருந்து உயிர்த்தெழுத் தவறிய உமா வரதராஜன்



உமா வரதராஜன் பற்றிய அறிமுகம் அவரின் “உள்மன யாத்திரை” சிறுகதை தொகுப்பு வெளிவந்து ஒரு தசாப்த காலம் கழிந்த நிலையில் படிக்கும் சந்தர்ப்பத்தின் மூலமாகவே எனக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அவரின் அங்கதம் தொனிக்கும் அலாதியான கதை சொல்லல் முறையால் அதிலுள்ள பல கதைகளைத் திரும்பத் திரும்ப படித்து மிருக்கிறேன். தான் சித்திரிக்கும் கதாபாத்திரங்களை சோடைபோகாமல் பிசிறின்றி வெளிக்கொணர்வதில் கலைத்துவத்துடன் கூடிய மொழி

நடையை கையாண்டமையே அவரின் வெற்றிக்கு காரணமென நான் நினைக்கிறேன்.

அதன் பின்னர் ‘இந்தியாருடே’ இலக்கிய மலரில் வெளிவந்த அவரின் “அரசனின் வருகை” சிறுகதையை படித்த பொழுது அவர் பற்றிய மதிப்பீடு என்னுள் ஒருபடி உயர்ந்து கொண்டதையும் நான் உணர்ந்து கொண்டேன். அதனால்தான் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் ஈழத்து சிறுகதையாசிரியர்களை பட்டியல்படுத்தி முன்வரிசையில் உமா வரதராஜனையும், ரஞ்சகுமாரையும் இடம்பெறச் செய்த போது அது எனக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டு பண்ணவில்லை. (ஆனால் பேராசிரியர் அவர்கள் இறுதிவரை அந்த நிலைப் பாட்டிலிருந்து விடுபடவேயில்லை என்பது வேறு விடயம்)

இந்நிலையில்தான் ‘காலச்சுவடு’ வெளியீடாக வெளிவந்த உமா வரதராஜனின் “மூன்றாம் சிலுவை” நாவலை படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவர் மேல் வைத்திருந்த அபிமானத்தினாலும் அவர் எழுதிய முதல் நாவல் என்பதனாலும் பலத்த எதிர்பார்ப்புகளுக்கு மத்தியிலேயே இந்நாவலை படிக்கத் தொடங்கினேன். ஒரே முச்சில் நாவலை படித்து முடித்தது என்னவோ உண்மைதான். நாவல் பாலியல் பற்றி கூச்சமின்றிப் பேசியதனால் என் நினைவிற்கு உடனடியாக வந்தது “மூன்றாவது மனிதன்” ஆகஸ்ட்/ஒக்டோபர் 2000 இதழில் உமா வரதராஜன் வழங்கிய நேர்காணலே. அதில் பெளசர் கேட்ட

‘இன்றைய உங்கள் மனதிலை என்ன? ’

என்ற கேள்விக்கு

“நான்புரியும் தொழில், சமூகத்தில் எனக்கான அடையாளம், வளர்ந்த பெண்பிள்ளைகளின் தகப்பன் இப்படி சில காரணங்களால் பலவற்றை சொல்லவும் எழுதவும் தயங்குகின்றேன். எனது பிள்ளை என் கதையை படித்துவிட்டு என்ன அபிப்பிராயம் கொள்வானோ என்ற பயம் என்னை மொன்மாக்கப்பார்க்கிறது”

என்பதே. இதனை உமா வரதராஜன் எவ்வாறு மறந்து போனார் என்பதே இன்று எனது கேள்வியாக உள்ளது.

ஒரு படைப்பாளியை இன்னின்ன விடயங்களைத் தான் எழுத வேண்டுமென நிரப்பந்திப்பதோ அல்லது சிற்சில விடயங்களை எழுதக்கூடாது எனக்கட்டாயப்படுத்தியோ ஒரு சிமிமுக்குள் அடக்க முயற்சிப்பது இலக்கியம் மீதான மதிப்பை தரம் தாழ்த்தும் செயலாகவே தோன்றும். ஷியாம் செல்வதுரையின் “Funny Boy” நாவல் குறித்து அழுத்துவிங்கம் ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகையில்

“ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதில் உள்ள ஒரு வசதி பாலியல் பற்றி தடையின்றி சுதந்திரமாக எழுதிக்கொள்ளலாம்”

என்கிறார். ஆனால் இவ்வாறானதோரு சுதந்திரம் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு வாய்ப்பதில்லை. பாலியல் பற்றி ஒரு வார்த்தை எழுத முற்பட்டாலே பண்பாட்டின் காவலர்களாய் தம்மைக் கருதிக் கொள்வோரிடமிருந்து எதிர்ப்புகள் கிளம்பி விடுகின்றன. ஈழத்தில் எஸ்.பொ எழுதிய “தீ” நாவல் அதற்கான பிள்ளையார்கழியை போட்டதெனலாம்.

ஆயினும் படைப்பாளியின் மனதை எந்தவொரு விடயம் உறுத்தி தன்னளில் படைப்புக்க மனநிலைக்கு அவனை உந்தித் தள்ளுகின்றதோ அவ்வாறான படைப்புக்களே நிலைத்து நிற்கும் தன்மை வாய்ந்தவை. அதே ‘மூன்றாவது மனிதன்’ நேர்காணலில்

“நாவல் முயற்சிகளில் சடுபடவில்லையா”

என்ற கேள்விக்கு

“அப்படி திட்டவட்டமான வரையறை எதுவுமில்லை.நாவல் எழுதுவது பற்றி நான் யோசிக்கவே இல்லை”

என்று உமா வரதராஜன் கூறியிருந்தார். இந்நாவல் உமா வரதராஜனின் வலிந்து படைக்கும் முயற்சியினையே பல இடங்களில் வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டியுள்ளது. அதிலும் நாவலை சித்திரித்து வளர்த்துச்சென்ற கதைசொல்லும் முறைதான் கருத்து முரண்பாடு களுக்கான திறவுகோலாக அமைந்து விடுகின்றது.

ஏற்கனவே இரண்டு தடவைகள் திருமண பந்தத்தில் இணைந்து திருப்தியுறாது தோல்வி கண்டவரான விஜயராகவன் பின்னர் தனது

நிறுவனத்தில் பணிபுரியும் தன்னிலும் விட இருபத்தியிரண்டு வயது குறைந்த ஜூலி என்ற பெண்ணை விரும்புவதும் அவளுடன் உல்லாசம் அனுபவிப்பதும் இறுதியில் அவள் அவரை விட்டு இன்னொருவனை திருமணம் செய்து கொள்ளப் போவதும் தான் நாவலின் கதை என்று ஆறு வரிகளில் கூறிவிடலாம். நாவலில் கதையே இல்லை என்ற காரணத்தினாலோ தெரியவில்லை முன்னுரையில் பிரபஞ்சன்

“நாவலில் இருந்து கதையை தோண்டுவது நாவலுக்கு விசுவாசமான செய்கை அல்ல”

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதிலிருந்து நாவல் எழுதுவதற்கு கதையே தேவையில்லை என்பதை பிரபஞ்சன் வலியுறுத்த வருகின்றாரா?

மானுடவியல் நோக்கில் மனிதரின் அடிப்படை உணர்வாக விளங்குவது ஆன், பெண் உடலுறவு பற்றிய சிந்தனையே. இவ்வணர்வினை படைப்பின் ஊடாக வெளிப்படுத்தும் பொழுது அது கத்தி மீது நடக்கும் விபரிதம் போன்றதே. கவிஞர் வைரமுத்து

“கலையை விரசமாக்குவது ஒரு வகை, விரசத்தை கலையாக்குவது இன்னொரு வகை”

என்பார். கலையை விரசமாக்கும் செயற்பாடுகளுக்கு உதாரணமாக ஐனரஞ்சகப் படைப்பாளிகளின் மூன்றாந்தரமான படைப்புக்கள் கலையை மலினப்படுத்தி வாசகர்களின் பாலுணர்வுக்குத் தீணிபோட்டு வருவதை சொல்லலாம். விரசத்தை கலையாக்குவதில் தமிழ் இலக்கியத்தில் தி.ஜானகிராமனின் “அம்மா வந்தாள்”, “மோகமுள்” படைப்புக்களுக்கு தனியிடம் உண்டு. தகாதஉறவுகளையும் மென்னுணர்வால் நுட்பமாகப் பதிவு செய்பவை அவை. உமா வரதராஜனின் இந்நாவல் கலையை விரசமாக்கும் ஒரு முயற்சியே.

இன்றைய காலப்பகுதியில் பின்நவீனத்துவத்தின் வரவால் புனைகதை இலக்கியங்கள் வடிவம் குறித்த நிலைப்பாட்டில் அட்டவணைகள், புள்ளிவிபரங்கள், வினாத்தாள்கள் எனும்படியான உத்திகளை கையாண்டு வெளிப்படுத்தி இருப்பினும் இவ்வாறான படைப்புக்களின் உள்ளடக்கம் பெரும்பாலும் பாலியல் சார்ந்ததாகவே காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சமாகவே விளங்குகின்றது.

இவர்கள் பின்நவீனத்துவத்தின் மூலம் “கட்டுடைத்தல்” செய்கிறோம் என்ற பெயரில் கதாமாந்தர்களின் ஆடைகளை “கட்டவிழ்த்தல்” செய்வதையே மேற்கொண்டு வருகின்றார்கள்.

ஷோபாசக்தி ஆரம்பத்தில் பாலியல் குறித்த சில கதைகளை எஸ்.பொ போன்று வெளிப்படையாக எழுதினாலும் பிற்பட அவற்றிலிருந்து விடுபட்டவராகவே அவரது பிற்கால படைப்புக்களில் இருந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது. ஆனால் உமா வரதராஜன் அவர்களோ தரமான சிறுகதை எழுத்தாளராக தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்ட பின்னர் பாலியல் சார்ந்த மனஅவசங்களை இடக்கரடக்கல் இன்றி வெளிப்படையாகவே எழுதும் ஓர் நாவலாசிரியராக இப்போது தன்னை தகவமைத்துக்கொண்டமை தூரதிஸ்டவசமானதே.

நாவலில் வரும் பிரதான பாத்திரங்களான விஜயராகவனும் ஜாலியும் ஒரே நிறுவனத்தில் வேலை புரிகின்ற காரணத்தினால் அவர்களிடையே இயல்பாக ஜக்கியம் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாது என்றாலும் விஜயராகவன் வறுமைப்பட்ட ஜாலியின் குடும்பத்திற்கு செய்த உதவிகளை வெறுமனே மனிதாபிமானக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்க முடியவில்லை. அதைவிட அவரிடம் மேலோங்கி இருந்தது அவற்றின் ஊடாக ஜாலியை தனது ஆளுகைக்குள் கொண்டுவந்து விட வேண்டுமென்ற சுயநலமேதன்அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி தன் பாலுணர்விற்கு வடிகாலாகவே ஜாலியை பயன்படுத்திக் கொள்கிறார். இந்தப் பின்னணியிலேயே விஜயராகவன் ஜாலியின் பாட்டியை வயோதிப இல்லத்தில் சேர்ப்பதையும், ஜாலியின் மம்மிக்கு வைத்திய உதவிகளைப் பெற்றுக்கொடுப்பதையும் சுட்டிக்காட்டலாம்

விஜயராகவனை விட்டு ஜாலி பிரிந்து செல்லும் வரையிலும் அவள் அவரின் பொருளாதாரத்தை உறிஞ்சும் நோக்கோடு தான் பழகுகின்றாள் என்பதற் கான எந்த அசுகையும் நாவலில் சித்திரிக்கப்படவில்லை. அதனால் தான் அவள் பிரிந்து சென்ற போது வாசகர்களுக்கு ஒருவித அதிர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. ஆனாலும் ஜாலியின் மம்மி மகளை வைத்து வசதிவாய்ப்புக்களை விஜயராகவனிடம் இருந்து சரண்டும் பேர்வழியாகவே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக

“ஜூலிக்கு கூடத் தெரியாமல் மம்மிக்கு நான் பல உதவிகள் செய்திருக்கிறேன். ஆனால் அவளுக்குத் தேவைப்படும் உதவிகளின் பட்டியல் மிக நீளமானது. இந்தப்பிறவியில் அவற்றையெல்லாம் செய்து முடிக்கலாம் என எனக்குத் தோன்றவில்லை”

விஜயராகவனுக்கும் ஜூலிக்கும் இடையிலான உறவு ஜூலியின் கற்பு குறித்த கேள்வியை எழுப்புவதுடன் கற்பு குறித்து கூறவந்த பாரதி அதனை இரு சாராருக்கும் பொதுவில் வைப்போம் என்று கூறிய வகையில் நோக்கும் பொழுது சமூகத்தில் நிலவும் பிறழ்வுநிலைக்கு எடுத்துக்காட்டாகவே இவர்கள் இருவரும் தோற்றம் பெறுகின்றார்கள்.

ஜூலி பாத் திரத்தை பொறுத் தவரையில் அவள் சந்தர்ப்பவசத்தால் சபல புத்திக்கு ஆளாணாலும் அவள் ஒரு புத்தி சாதுர்யம் நிறைந்தவளாகவே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளாள். விஜயராகவன் தன்கூற்றாக ஓரிடத்தில்

“பயிற்சி முகாம் ஒன்றுக்கு நானும் என்னுடைய சக ஊழியர்களும் சென்றிருந்தோம். வாடிக்கையாளர்களை எவ் விதம் திருப்திப்படுத்துவது என்பது சம்பந்தமான பயிற்சிமுகாம். பயிற்றுவிப்பாளர் கேட்ட கேள்விகளுக் கெல்லாம் ஜூலி கச்சிதமாக பதில்கள் சொன்னாள். எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது”

என்பதனையும்

“நீர் ஒரு அதிஷ்டசாலி. நல்ல உதவியாள் ஒருத்தி உமக்கு வாய்த்திருக்கிறாள். சில மரமண்டைகளுக்கு எவ்வளவுதான் கொத்தினாலும் ஏறாது”

என்பதனையும் எடுத்துக்காட்டலாம். எனவே இப்படிப்பட்டவள் தனது வாழ்க்கை குறித்த தீர்மானத்தை சுயாதீனமாக எடுக்கும் வல்லமை வாய்ந்தவளாக இருப்பாள் என்பதை ஊகித்துக்கொள்ளலாம். ஒருநாள் ஜூலி விஜயராகவனிடம்

‘என்னை என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?’

என்று கேட்டபோது

விஜயராகவன்

“அந்தக் கேள்விக்கு என்னிடம் பதில் இல்லை. கடற்பயணத்தில் பாதியில் மாலுமியோருவனிடம் பயணி கேட்கும் அபத்தமான கேள்வியாகவே அது எனக்குத் தோன்றியது. கல்யாணம் ஒரு பொய்யான ஒப்பந்தமும் சடங்கும் என்பதை அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்த நான் அதை அவளுக்கு புரிய வைக்கச் சிரமப்பட்டேன். திருமண உறவுகள் ஏற்கனவே தோல்வியில் முடிந்த எனக்கு மீண்டும் ஒரு கல்யாணராமன் வேஷம் தரிப்பது அருவருப்பாக இருந்தது. என்னுடைய கருத்துக்கள் அவளுக்கு அதிர்ச்சி ஊட்டியிருக்க வேண்டும். அவள் கண்கலங்கி கொண்டிருந்தாள். நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக அப்படியானால் இந்த உறவு இனிமேல் வேண்டாம். நாம் விலகிக்கொள்வோம். நீ வேறொரு வாழ்க்கையில் செட்டிலாகிவிடு என்று மனதை கல்லாக்கி கொண்டு சொன்னேன்”

எனக் கூறுகிறார்.

எனவே மேற்படி வாக்கு மூலத்திலிருந்தே விஜயராகவன் தன்னை திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டார் என்பதையும் தன்னை ஒரு போகப்பொருளாக அனுபவிப்பதனையே குறிக்கோளாக கொண்டுள்ளார் என்பதையும் ஜாலி புரிந்திருப்பாள். வேறு ஆதரவுக்கரம் ஒன்றும் இல்லாத நிலையிலேயே தொடர்ந்தும் அவள் தன்னை விஜயராகவனிடம் ஒப்புக்கொடுத்திருந்ததாகவும் எண்ணிக் கொள்ளலாம். இந்நிலையிலேயே அமர்தீப் தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கின்றான் என்பது தெரிந்ததும் தனது எதிர்காலத்தைக் கருத்திற்கொண்டு விஜயராகவனின் ஆசைநாயகியாக இருப்பதைவிட அமர்தீப்பின் மனைவியாக வாழ்வதற்கு அவள் எடுத்த முடிவில் தவறிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

அதற்குப் பின்னர் விஜயராகவன் அவளை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் புணர்ச்சிக்கு உட்படுத்திய போதிலும் அது வன்புணர்ச்சியாகவே நாவலில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பல சந்தர்ப்பங்களில் விஜயராகவன் ஜாலிக்கு அமைய இருந்த நல்வாழ்க்கையை சீரழித்த எதிர்மறைப் பாத்திரமாகவே நாவலில் புனையப்பட்டுள்ளது. ஜாலி தன்னை விட்டுச் சென்றதும் அவளை சி.வீ.மணி

பழிவாங்கும் நோக்கில் பாதிரியாரிடமும் தன் நன்பர்களிடமும் அவள் பற்றி கூறிய கூற்றுக்கள் இதற்குச் சான்றாக உள்ளன. அதுமாத்திரமல்ல ஜாலி பற்றியும், அவள் மம்மி பற்றியும், ஜாலியின் அக்கா பற்றியும் அவர்களது நடத்தை பற்றியும் நன்கு தெரிந்திருந்தும் தானாகவே அந்தப் பொறியில் அகப்பட்டுவிட்ட விஜயராகவன் ஜாலி பிரிந்ததும் அவள் ஏமாற்றி விட்டதாகப் புலம்புவது ஒருவகையில் நகைப்புக் கிடமாகவே தோன்றுகிறது.

ஜி.நாகராஜன் எழுதிய “நாளை மற்றுமொரு நாளே” நாவல் ஆகட்டும், “குறத்தி முடுக்கு” குறுநாவல் ஆகட்டும் இமையம் எழுதிய “ஆறுமுகம்” நாவல் ஆகட்டும் இவையனைத்தும் பாலியல் தொழிலாளிகளின் வாழ்க்கையை பின்னணியாகக் கொண்டே புனையப்பட்டிருந்தாலும் எந்தவொரு இடத்திலும் முகஞ்சஸ்மிக்கும் படியான வர்ணனைகளையோ காட்சிகளையோ சித்திரிக்காமல் நாவலை கலாநேரத்தியுடன் படைத்திருந்தமை அவற்றின் முக்கிய அம்சமாகும்.

ஆனால் ‘முன்றாம் சிலுவை’ நாவலில் கதையோட்டத்திற்கு சற்றும் பொருந்தாத வகையில் சில இடங்களில் உடலுறவு பற்றிய வர்ணனைகளை வாசகர்கள் மீது வக்கிரமாகத் திணிக்கின்றமை தனியே துருத்திய வண்ணம் உள்ளது. காம விகாரங்களையும், மனப் பிறழ்வுகளையும் பட்டவர்த்தனமாகச் சித்திரித்து தற்போதும் எழுதிவரும் சாருநிவேதிதாவின் பாணியிலேயே உமா வரதராஜனும் எழுத முயன்றுள்ளமை தெளிவாகிறது.

அத்துடன் உமா வரதராஜனுக்கு இயல்பாகவே இருக்கும் சினிமா மீதான தீவிர ஈடுபாடு நாவலின் பல்வேறு இடங்களிலும் தலைகாட்டுகின்றது. ஆனாலும் இது கதையோட்டத்திற்கு எந்தவிதத்திலும் தடையாக இருக்கவில்லை.

“எம்.ஜி.ஆரையும் தனுஷையும் வாட்சன்றை போட வைத்துவிட்டு அப்பாவி போல் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் அவள்” என்பதையும்

“அன்னத்தை தோட்ட கைகளினால் மதுக்கிண்ணத்தை இனிநான் தொடமாட்டேன் என வாணியிற்கை நோக்கி சிவாஜி கணேசன் மாதிரி நானும் ஏதாவது பாடி விடுவேனோ எனப்பயிந்தேன்”

என்பதையும் சுட்டிக்காட்டலாம்

நாவலின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் நகர் பற்றிய வர்ணனையைப் படித்ததும் அவரது ‘அரசனின் வருகை’ சிறு கதையிலும் இவ்வாறான சித்திரிப்பு வருவது நினைவிற்கு வந்தது. மேலும் பாலியல் வக்கிரத்தை சித்திரிக்கும் இந்நாவலுக்கு புனிதத்தன்மை வாய்ந்த சிலுவையை தலைப்பிட்டு அதனை சுமக்கும் எந்தத்தகுதியும் அற்ற விஜயராகவனுக்கு பொருத்திப் பார்ப்பது “பரமபிதாவே இவர்கள் அறியாமல் பாவம் செய்கிறார்கள், இவர்களை மன்னித்தருஞும்” என்றே சொல்லத் தூண்டுகிறது. ஒட்டுமொத்தத்தில் ஆளுமை மிக்க சிறுகதை எழுத்தாளராக தன்னை இனக்காட்டிய உமா வரதராஜன் தனது நீண்டகால அஞ்ஞாதவாசத்தை ‘முன்றாம் சிலுவை’ நாவல் மூலம் முடிவுக்கு கொண்டு வந்திருந்தாரே தவிர அதில் வெற்றி அடைய வேண்டும் எனும் முனைப்பை வெளிப்படுத்தத் தவறியவராகவே எனக்குத் தோன்றுகின்றார்.



ஞானம் - இதழ் 122

ஜூலை 2010

உசாத்துணை நூல்கள்

1. உமா வரதராஜன் நேர்காணல் - முன்றாவது மனிதன் - ஆகஸ்ட் / ஒக்டோபர் 2000
2. பொன்னுத்துரை.எஸ் - தி - மித்ர வெளியீடு, செப்ரம்பர் 1996
3. ஜானகிராமன். தி - அம்மா வந்தாள் - ஜந்தினைப் பதிப்பகம், ஏப்ரல் 2003
4. நாகராஜன். ஜி - நாளை மற்றுமொரு நாளே - காலச்சுவடு வெளியீடு, டிசம்பர் 2001

**படைப்புகளில் செவ்விதூக்கம் ;
செய்தவையும் செய்யவேண்டியவையும்**

அறிமுகம்

ஒரு இனத் தினுடைய கலாசார விழுமியங்களை கட்டிக்காப்பதில் அவ்வின மொழியில் தோன்றிய கலை இலக்கியங்களின் வகிபங்குகள் தனித் துவம் வாய்ந்தவை. குறிப்பாக மனித வாழ்வின் தரிசனத்தை வெளிப்படுத்து வதற்கு இலக்கியம் ஒரு சாதனமாக விளங்குகின்றது.

இவ்விலக்கியத்தினை படைக்கும் எழுத்தாளர்கள் பல்வேறு கொள்கைகள், கோட்பாடுகளை தம்முள் வரித்துக் கொண்டாலும் அவற்றின ஊடுபாவாக மனுக்குலத்தினை மேம்படுத்தலும் சமூக விடுதலையை அவாவி நிற்பதும் இலக்கியத்தின் அடிநாதமாக விளங்கும் பட்சத் திலேயே படைக் கப் படும் இலக்கியங்கள் காலத்தை விஞ்சி நிற்கும் தன்மை வாய்ந்தனவாகத் திகழ்கின்றன.

கலை இலக்கியத்தில் காணப்படும் கலை கலைக்காகவே, கலை மக்களுக்காகவே எனும் இரு வகைப்படுத்தல்கள் இன்றுவரை விவாதத்திற்குரிய பொருளாக விளங்கினாலும் வாசகனுக்கும் படைப்பாளிக்கும் இடையிலான உயிரோட்டமான உறவுக்கு பாலமாக விளங்குவது இருண்மைத் தன்மையற்ற புரிந்து கொள்தலே ஆகும். எனவே தான் படைப்பு மனோநிலைக்கு உந்தப்பட்ட ஒர் எழுத்தாளர் பாமர மக்களின் புரிந்து கொள்தலுக்கும் ஏற்றவிதமான படைப்பினை சிருஷ்டிப்பது அவசியமாகின்றது.

பெரும்பாலும் ஒரு எழுத்தாளரால் அவ்வாறு படைக்கப் படுகின்ற படைப்பானது முதற்தடவையிலேயே பிரசுரத்திற்கு அனுப்பும் வகையினதாக அமைந்து விடுவதில்லை. அவ்வாறு படைக்கப்படுகின்ற படைப்பினை மீளவும் படிக்கின்ற பொழுது பல்வேறு திருத்தங்களை மேற்கொள்ளலாம் என்றதொரு எண்ணம் மனதிலே தோன்றுமேயானால் அது சிறந்ததொரு படைப்பு உருவாவதற்கான திறவுகோலாக அமைந்து விடுகின்றது. தன்னுடைய படைப்புப் பற்றிய தற்திருப்தியின்மையே ஒரு எழுத்தாளனின் வளர்ச்சிக்கு ஊக்கியாக அமைகின்றது. எழுத்தாளனுக்கும் படைப்பு பற்றிய திருப்தியீனத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பு என்றுமே சமரசமற்றதாக இருத்தல் ஆரோக்கியமான படைப்புகளின் தோற்றுத்திற்கு வழிசமைக்கின்றது.

இதுவரை பாவனையில் இருந்து வந்த “செம்மைப்படுத்தல்” என்ற சொல்லினையே பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் செம்மைப்படுத்தி “செவ்விதாக்கம்” என அறிமுகம் செய்துள்ள நிலையே படைப்புக்களில் மேற்கொள்ள வேண்டிய செவ்விதாக்கத்தின் அவசியத்தை கட்டியம் கூறி நிற்பதாக அமைகின்றது.

ஒரு படைப்பை செவ்விதாக்கம் செய்வது என்பதில் எழுத்துப்பிழைகள், இலக்கணப்பிழைகள், தகவற்பிழைகள், கருத்துப் பிழைகள் என அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதான் ஒரு படிநிலையே காணப்படுகின்றது. இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் தம்மளவில் முழுமைத்துவம் பெறாவிடில் படைப்பும் குறைப்பிரசவமாகவே அமையும். உண்மையில் ஒரு படைப்பை செவ்விதாக்கம் செய்வதென்பது ஒரு வெரத்தை பட்டை தீட்டுவதற்கு ஒப்பான

செயலாகும். அடிப்படையில் படைப்பினுடைய உயிர்நாடி சிதைந்து போகா வண்ணம் அதனை மெருகூட்டுவதே செவ்விதாக்கம் ஆகும். எந்தவொரு பத்திரிகை ஆசிரியரோ, சிற்றிதழின் ஆசிரியரோ தெரிந்து கொண்டே ஒரு படைப்பின் தரத்தை குறைத்துக்கொள்ளும் செயற்பாட்டில் ஈடுபட முனைய மாட்டார்கள். அதற்குப் பெயர் செவ்விதாக்கமுமல்ல.

படைப்பின் முடிவினையோ அல்லது அடிப்படைக்கருத்திற்கு ஊறு ஏற்படாத வண்ணம் சில விடயங்களையோ இரசனை நிமித்தமாகவோ அல்லது தரம் கருதியோ மாற்ற முற்படும் பொழுது அது தனிமனித வாசிப்பு நுகர் வோட்டத் தில் ஏற்படும் தரவேறுபாடுகளினால் ஆசிரியருக்கும் படைப்பாளிகளுக்குமான உறவில் தாக்கத்தை உண்டு பண்ணி விடுகின்றது.

பல சந்தர்ப்பங்களில் அவை சாதகமான பலனைத் தந்தாலும் சில சமயங்களில் எதிர்மறை விளைவுகளை ஏற்படுத்தவும் தவறுவதில்லை. படைப்பாளியினால் எழுதப்பட்ட படைப்பினைத்தான் செவ்விதாக்கம் செய்தல் வேண்டுமே தவிர அதில் புதிதாக ஆசிரியர் தமது கருத்துக்களையோ, கொள்கைகளையோ வலிந்து புகுத்துகின்ற பொழுது அது படைப்பின் போக்கினை திசைமாறவும் செய்யக்கூடும். அதேவேளை செவ்விதாக்கம் என்ற பெயரில் முழுப்படைப்பினையும் தாமே எழுதிக்கொடுக்கின்ற தன்மையும் கண்டிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றே.

அதனால் தான் ஒரு படைப்பினை ஆசிரியர் செவ்விதாக்கம் செய்வதற்கு முன்பாக அது குறித்த ஒர் முன்மொழிவை படைப்பாளிக்கு தெரியப்படுத்தியோ அல்லது அப்படைப்பை அவரிடமே செவ்விதாக்கம் செய்துதரும்படி கேட்டுக்கொள்வதன் மூலமோ எழுத்துல நாகரிகம் போற்றப்படுவதான எண்ணத்தை எழுத்தூழியம் செய்பவர் மனதில் ஏற்படுத்தி விடுவதற்கு அது ஏதுவாகின்றது.

செவ்விதாக்கத்தின் இன்றைய நிலை

இன்றைய காலகட்டத்தில் சுஞ்சிகைகள் மற்றும் பத்திரிகைகள் என்பவற்றின் ஆசிரியர்கள் இனத்துவ முரண்பாட்டினால் ஏற்பட்ட அரசியல் நிலைமைகளை பூடகமாகக் கூறும் படைப்புகளுக்கு பிரசுர அங்கீகாரம் வழங்கி இருந்தாலும் வெளிப்படையாக யதார்த்த நிலையை சித்திரிக்கும் படைப்புக்களை அசாதாரண குழ்நிலையை கருத்திற்கொண்டு அவற்றை முற்றாகத் தவிர்த்து விடுவதுமுண்டு. பின்விளைவுகள் ஏற்படாத வகையில் அவற்றை செவ்விதாக்கம் செய்து பிரசுரிப்பதும் உண்டு. இது தவிர்க்கப்பட முடியாதது.

ஆனாலும் ஒரு படைப்பை ஆசிரியர் செவ்விதாக்கம் செய்த பிற்பாடு அதனால் வருகின்ற விளைவுகளுக்கு படைப்பாளியை பொறுப்புக்கூற வைப்பது எந்தளவிற்கு ஏற்படுதையது என்பதில் ஏகமனதான கருத்து பலருக்கு இல்லாமல் இருக்கலாம். இவ்விடயத்தில் செவ்விதாக்கம் செய்த படைப்புக்கு படைப்பாளியைவிட அதனை செவ்விதாக்கம் செய்த ஆசிரியரே பதில்கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளார்.

சில சுஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்கள் படைப்புக்களின் பற்றாக்குறை காரணமாக அவற்றைச் செவ்விதாக்கம் செய்வதற்கு உரியவரிடம் திருப்பி அனுப்பாது அவர்களின் அனுமதி பெறாமலேயே தங்கள் இஸ்டத்திற்கு கைவைத்து படைப்பாளிகளின் வயிற்றெறிச்சலை சம்பாதித்துக் கொள்கின்றனர். இவ்வாறான தூர்லப நிலையை தவிர்க்கும் நோக்கில் தான் சில படைப்பாளிகள் சுஞ்சிகைகளுக்கு படைப்புக்களை அனுப்புவதனையே நிறுத்தி விடுகின்றனர்.

யாராவது ஆசிரியர் படைப்புக்காக அனுகும் போது மாத்திரமே படைப்புக்களை மனமுவந்து அனுப்புகின்றனர். அப்போது தான் படைப்பினை கேட்டு வாங்கிய காரணத்தினால் அவற்றில் ஆசிரியர் கைவைக்க மாட்டார் என்ற நம்பிக்கை அவர்கள் மனதில் ஏற்படுகின்றது.

படைப்புகளில் செவ்விதாக்கத்தின் தாக்கம்

தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் முத்த எழுத்தாளர்கள் - சமகால எழுத்தாளர்களின், இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை செவ்விதாக்கம் செய்ததால் ஏற்பட்ட சர்ச்சைகளைவிட பத்திரிகைகள் மற்றும் சுஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர்கள் படைப்புக்களை செவ்விதாக்கம் செய்து போது உண்டான அதிர்வலைகள் கணிசமானவை. எம்.வி.வெங்கட்ராம் “தேனீ” ஆசிரியராக இருந்தபொழுது மௌனி எழுதிய “மனக்கோலம்”, “நினைவுச்சவடு” ஆகிய சிறுகதைகளையும் “சிவாஜி” இதழ்களில் வெளிவந்த “சாவில் பிறந்த சிருஸ்டி”, “குடைநிழல்” ஆகிய சிறுகதைகளையும் அவர்தான் செவ்விதாக்கம் செய்து இறுதி வடிவம் கொடுத்ததாகவும் அன்றைய காலகட்டத்தில் பரவலாகப் பேசப்பட்டிருந்தது. உண்மையில் மௌனிக்கு தமிழ் மொழியில் அவ்வளவு பரிச்சியம் இல்லாத காரணத்தினால் அவர் படைப்புக்களை அனுப்பும் போது கூடவே ஒரு கடிதத்தில்

“லகர, ளகர பேதங்களை திருத்தவும்”

என்று குறிப்பிடுவதுண்டு.

சுஞ்சிகை ஆசிரியர்களுக்கும் படைப்பாளிகளுக்குமான உறவு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை சுந்தர ராமசாமி

“ஆனந்தவிகடன் பவழவிழா மலர்” வெளிவந்த போது என்கதையின் “மயில்” என்ற தலைப்பு “கோலம்மையும் கோயில்பிரகாரமும்” என்று மாறியிருந்தது. நான் புகார் செய்து ஆனந்தவிகடன் ஆசிரியருக்கு எழுதினேன். அவர் வருத்தம் தெரிவித்து எனக்கு எழுதினார். இப்படி அல்லவா இருக்கவேண்டும் ஆசிரியருக்கும் எழுத்தாளர்களுக்குமான உறவு’

என தனது ‘மறியா தாழுவுக்கு எழுதிய கடிதம்’நாலில் பதிவு செய்கிறார்.

படைப்பு நன்றாக வரவேண்டுமென்று செவ்விதாக்கம் செய்வதற்கும் மேலாக குறிப்பிட்ட பக்கங்களுக்குள் படைப்பை

உள்ளடக்க வேண்டுமென்ற நிரப்பந்தத்தினாலும் முன்னைய காலங்களில் அச்சுக்கோப்பாளர்களின் வசதி கருதியும் படைப்பில் சில வரிகளையோ அல்லது ஒரு பந்தியினையோ நீக்கி விடுவதனையும் செவ்விதாக்கம் என்பதனுள் உள்ளடக்க முடியும். இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் சிலை வடிக்கும் பொழுது தேவையற்ற பகுதிகளை நீக்கி விடுவது போல பெரும்பாலும் படைப்பிற்கு அவசிய மில்லையென கருதப்படும் பகுதிகள் நீக்கப்படலாம்.

நாடகம், குறும்படம் போன்றவை எழுத்துருவில் பிரதியாக இருக்கும் வரையில் அவை எழுதிய தனிநபர் சம்பந்தப்பட்ட விடயமாக அமைந்து விடுகின்றது. இப்பிரதிகளை ஆற்றுகைகளாகவும், அளிக்கைகளாகவும் வெளிக்கொண்டு பொழுது அதனோடு தொடர்புபட்ட பல்வேறு அணிசேர் கலைஞர்களையும் உள்ளடக்கி ஒரு கூட்டு முயற்சியாக அவர்களின் விமர்சனங்களையும் கருத்திற்கொண்டு இயக்கப்படுகையில் அங்கு இயல்பானதொரு செவ்விதாக்கத்துக்கு வழியேற்பட்டு விடுகிறது. அத்தோடு நாடக ஆற்றுகைகளை பொறுத்தவரையில் ஒவ்வொரு தடவையும் அளிக்கை செய்யும் பொழுதும் முன்னர் விட்ட தவறுகளை திருத்தி செவ்விதாக்கம் செய்து புதுப்பொலிவுடன் மேடையேற்றிக் கொள்ளலாம்.

மேலும் ஒரு சில இலக்கியவாதிகள் பார்வை இழந்த பின்னரும் வேறொருவரின் உதவியுடன் படைப்புக்களை எழுதுவித்து அவர்கள் மூலம் செவ்விதாக்கம் செய்து குறிப்பிடத்தக்க தரமான படைப்புக்களை இலக்கிய உலகிற்கு நல்கியுள்ளனர். இங்கே படைப்பாளி கூறுவதை கையெழுத்துப் பிரதி எடுப்பவர் சிலவேளைகளில் படைப்பாளியைவிட ஆளுமை குறைந்தவராகவும் இருக்கக்கூடும். எனினும் இதனையும் செவ்விதாக்கம் செய்வதனுள் உள்ளடக்கலாம்.

தமிழ்நாட்டில் கோவை ஞானி கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாக உதவியாளர் ஒருவரின் ஒத்தாசையுடனேயே தமது படைப்புக்களை படைத்து வருகின்றார். அவ்வாறே சிங்கள இலக்கிய உலகில் பெயர்பெற்று விளங்கிய ஐ.பி.சேனநாயக்க தமது வாழ்வின் கடைசி

முன்று நான்கு வருடங்களை பார்வை இழந்தவராகவே கழித்தார். பார்வை இருந்தபோது ஒன்பது நாவல்களை எழுதிய ஐ.பி.சேனநாயக்க பார்வை இழந்த பின்னர் பதினாறு படைப்புக்களை தமது சகோதரியின் கையெழுத்தில் பதித்து வெற்றி கண்டார். இதற்கு அவர் கூறிய காரணம்

“புறப்பார்வை இழந்தபின் என் முன் புத்துலகொன்று திறக்கக் கண்டேன்”

என்பதாகும்.

இவை அனைத்துக்கும் மேலாக மூத்த படைப்பாளர்களதும் பத்திரிகைகள் மற்றும் சஞ்சிகைகள் என்பவற்றின் ஆசிரியர்களதும் வழிப்படுத்தல்கள் ஏதுமின்றி ஏகலைவ மனப்பான்மையில் உன்னத படைப்பினை வெளிக்கொணர்ந்த எழுத்துலக ஜாம்பவான்களும் அரிதாக இலக்கிய உலகில் தமது இருப்பினை வெளிக்காட்டிய வண்ணமே உள்ளனர். அவர்கள் தம்மைத்தாமே சுயவிமர்சனம் செய்ததன் ஊடாகவும் தமது படைப்புக்களை சுயமதிப்பீட்டுக்கு தொடர்ந்து உட்படுத்தியதன் மூலமும் காலத்தால் அழியாத பல படைப்புக்களை நல்கியுள்ளனர்.

இவ்விடத்தில் தமிழக கவிஞரான சுகுமாரன்

“கையில் அள்ளிய நீர்” என்கிற கவிதையை முதலில் அறுபது வரிகள் எழுதியிருப்பேன். ஆனால் எதுவுமே நிறைவாகத் தோன்றாததால் கிடப்பில் போட்டு விட்டேன். வேறொரு நாள் அந்தப்படிமம் திரும்பத் தோன்றிய போது இப்போது இருக்கிற ஆற்றே வரிகள் மட்டும்தான் மிஞ்சின. அந்தக் கவிதையை அதே வடிவத்தில் தக்க வைச்சுக்கிட்டேன்”

என்று கூறும் கூற்றை நினைத்துப் பார்ப்பதும் பொருத்தமென என்னுகிறேன்.

இன்றைய இயந்திர யுகத்தில் வாசகர்களின் இரசனை அறிந்து பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் எழுத்தாளர்களிடமிருந்து ஓரிரு பக்கங்களில் உள்ளடங்கக் கூடியதான படைப்புக்களையே எதிர்பார்ப்பதனாலும் செவ்விதாக்கம் செய்தவின் பயன்பாடு மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

செவ்விதாக்கம் செய்வதில் உள்ள சிக்கல்கள்

ஆரம்பநிலையில் உள்ள எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்புக்களை முத்த எழுத்தாளர்களிடம் கொடுத்து செவ்விதாக்கம் செய்கையில் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. தனது படைப்பினை பிறிதொரு நபரிடம் செவ்விதாக்கம் செய்வதற்கு கொடுப்பதனை இளக்காரமான செயலாக கருதும் ஒரு போக்கும், என்னுடைய படைப்பினை திருத்துவதற்கு இவர் யார் என்ற மனோபாவமும் இன்றைய இளந்தலைமுறையினரில் ஊடுருவியுள்ளது. தாம் படைப்பவை அனைத்தும் காவியம் என நினைக்கும் சில எழுத்தாளர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் அதிக வேறுபாடு இல்லை.

தமது படைப்புக்கள் உடனடியாக பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் பிரசரமாக வேண்டுமெனும் அவசரக்குடுக்கைத்தனம் இதற்குக் காரணமாகிறது. படைப்பினை முத்த எழுத்தாளரிடம் செவ்விதாக்கம் செய்வதற்காக கையளித்து அவர் கூறிய திருத்தங்களை செய்ய வேண்டுமாயின் பல தடவைகள் அப்படைப்பினை பூரணமாக எழுத வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. இதனாலும் முத்த படைப்பாளிகளை அனுகி ஆலோசனைகள் கேட்பதை இளந்தலை முறையினர் தவிர்த்து வருகின்றனர்.

ஆனால் இன்றைய கண்ணி யுகத்தில் இதுவொரு பெரிய குறைபாடாகச் சொல்ல முடியாது. படைப்பினை கண்ணியில் ஒருதரம் பதிவு செய்தால் அதன் பின்னர் அதில் ஏற்படும் திருத்தங்களை மட்டும் சீர் செய்து கொண்டு பிரதி எடுப்பது இலகுவானதே. ஜெயமோகன் தனது “விஷ்ணுபுரம்” நாவலை பதினெந்து தடவைகளுக்கும் மேலாக செம்மைப்படுத்தி உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இருப்பினும் ஒரு படைப்பினை கண்ணியில் ஏற்றி திருத்தங்களை மேற்கொள்வதை விட தமது கைப்பட எழுத்தாளரினால் எழுதும் போது அது சிறந்த மொழிப்பயிற்சியாகவும், எழுத்து நடை கைவரப் பெறுவதற்கான சிறந்த முறையாகவும் அமையும் என்பதை இவர்கள் ஏனோ மறந்து விடுகின்றார்கள். “புதிய தரிசனங்கள்” நாவலுக்காக இந்திய மத்திய அரசின் சாகித்திய பரிசினைப்

பெற்றுக்கொண்ட பொன்னீலன் அவர்கள் போட்டோ பிரதி வசதிகள் இல்லாத காலகட்டத்தில் தனது எழுத்தின் நடையினை செழுமைப் படுத்துவதற்காக டானியல் எழுதிய “பஞ்சமர்” நாவலை தனது கைப்பட எழுதியதாக கூறியது நினைவுக்கு வருகின்றது.

ஆங்கில இலக்கிய உலகைப் பொறுத்தவரையில் பதிப்பகங்களில் காணப்படுகின்ற Copy editors இலக்கியப் பரிச்சியம் மிக்கவராகவே காணப்படுவர். அத்தோடு பதிப்பகங்கள் அவர்களுக்கு ஊதியம் கொடுத்து வேலைக்கமர்த்துகின்ற காரணத்தினால் தமிழ் இலக்கியச் சூழலைப் போன்று செவ்விதாக்கம் செய்த படைப்பிற்கு உரிமை கோருவது போன்று கோர முடியாது.

தமிழ்ப் பதிப்பகங்களை பொறுத்தவரையில் இவ்வாறான Copy editors பெரும்பாலும் இல்லையென்றே கூறிவிடலாம். பெரும்பாலான தமிழ்ப் பதிப்பகங்கள் தங்களினால் வெளியிடப் படுகின்ற புத்தகங்களில் செவ்விதாக்கம் செய்வதென்பதனை வெறும் சரவை பார்ப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயற்படுகின்றன. என்னதான் ஒரு படைப்பினை செவ்விதாக்கம் செய்து வெளியிட்டாலும் சரவை பார்க்கையில் இடம்பெறும் தவறுகளினால் அப்படைப்புக்கள் மோசமான கணிப்புக்கு ஆளாகிய சந்தர்ப்பங்களும் உள்ளன.

சந்தர ராமசாமியின் “குழந்தைகள், பெண்கள், ஆண்கள்” நாவலின் பல பகுதிகள் இருமுறை மாற்றி அடிக்கப்பட்டமைக்கும் சரவை பார்ப்பதில் ஏற்பட்ட தவறினாலே ஆகும். அத்தோடு சரவை பார்ப்பதையும் மீறி சிற்றிதழ்களில் பிழைகள் தவறுதலாக ஏற்பட்டு அவை பிரசரமாகி வெளிவந்து விட்டால் அவற்றினை செவ்விதாக்கம் செய்வதென்பது இயலாத காரியம். அதேவேளை இன்று மிகுந்து காணப்படும் இணைய இதழ்களில் இவ்வாறான பிழைகள் ஏற்படும் பட்சத்தில் அதனை இனங்கண்டு உடனடியாக செவ்விதாக்கம் செய்யக் கூடியமை அறிவியல் வளர்ச்சி எமக்களித்த வரமென்னாம்.

இவற்றினைக் கருத்திற்கொண்டே பதிப்பகங்களில் சரவை பார்ப்பதன் முக்கியத்துவத்தினை உணர்ந்து ஒப்புநோக்குனர்கள் நியமிக்கப்பட்டாலும் அவர்களை வைத்தே செவ்விதாக்கம் மேற்கொள்வது உசிதமான தொன்றல்ல. படைப்பின் தன்மைக்கேற்ற

வகையினதாக துறைசார் நிபுணர்களிடம் அவற்றை கையளித்தல் வேண்டும். ஆனாலும் அகிலன், ஜெயகாந்தன் போன்றவர்கள் ஆரம்பத்தில் ஒப்புநோக்குனர்களாக பணிபுரிந்து பெற்ற அனுபவங்களே பிற்காலத்தில் சிறந்த படைப்புக்களை சிருஷ்டிப்பதற்கான தளமாக விளங்கியது என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

அத்துடன் தமிழ்மொழியை பொறுத்தவரையில் கண்ணியில் சரவை பார்ப்பதில் ஆங்கிலத்தில் சரவை பார்ப்பதில் உள்ள வசதிகள் போன்று இல்லாதது பெரும் குறைபாடாகும். ஆங்கிலத்தில் ஒரு வார்த்தையினை தவறாகக் கண்ணியில் பதிவு செய்தாலும் Spelling and Grammar மூலம் அதனை இலகுவில் அடையாளம் கண்டுவிட முடியும். ஆனால் இவ்வாறான கண்ணி மென்பொருள் வசதிகள் தமிழில் அருகியே காணப்படுகின்றன. கால ஒட்டத்தில் இவ்வாறான வசதிகள் தமிழ் கண்ணிகளிலும் பாவனைக்கு வந்து அவை அனைத்து மட்டத்தினரையும் சென்றடையும் பொழுது மேற்கூறப்பட்ட குறைபாடு நிவர்த்தி செய்யப்படலாம்.

தமிழ்ப் புத்தகச்சுழலில் ஒரு எழுத்தாளன் புத்தகம் போட்டு விற்பதென்பது நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்றாகவே இன்றும் காணப்படுகின்றது. இன்றைய இலத்திரனியல் உலகில் கண்ணி வசதிகளைப் பயன்படுத்தி நாள்தோறும் புத்தகங்கள் வெளியிடுவது புற்றிச்சல்கள் போல் பெருகினாலும் அவற்றைச் சந்தைப்படுத்துவது என்பது பெருஞ்சுமையாகவே உள்ளது. எனவே தான் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவர் முன்னணி பதிப்பகம் ஒன்றின் ஊடாக தனது நூலினை வெளிக்கொண்டாரும் போது அவர்கள் கூறும் பல்வேறு நிபந்தனைகளுக்கும் செவிசாய்க்க வேண்டியது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது.

குறிப்பாக அவர்கள் விதிக்கும் பக்க வரையறைக்குள் தமது படைப்பினை உள்ளடக்க வேண்டிய துரதிஸ்டநிலை காணப்படுகின்றது. இவ்வாறானதோரு நிலையினால் செவ்விதாக்கம் செய்தலின் முக்கியத்துவம் இன்னமும் வலுப்பெறுகிறது. படைப்பாளி பிரசரத்திற்காக தான் செவ்விதாக்கம் செய்த படைப்பினை பதிப்பகத்திற்கு கொண்டு செல்லும் போது அவர்கள் கூறும் பக்க

வரையறையினால் படைப்பினை சுண்டக்காய்ச்சிய நிலைக்கு ஆளாக்க வேண்டியமை படைப்பின் பூரணத்துவத்தில் எதிர்மறை விளைவுகளை ஏற்படுத்தவும் வாய்ப்புள்ளது. கவிதை, சிறுகதை போன்ற வடிவங்களுக்கு இது பொருத்தமில்லாது போனாலும் நாவல் இலக்கியமே இதனால் பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளாகிறது. இதற்கு சிறந்த உதாரணமாக ப.சிங்காரம் எழுதிய “புயலிலே ஒரு தோணி” நாவல் பாதியாக சுருங்கியதை எடுத்துக்காட்டலாம்.

எழுத்தாளர்களினால் கையாளப்படுகின்ற மொழிநடைகள் கூட செவ்விதாக்கம் செய்தலின் அவசியத்தை தீர்மானிக்கும் முக்கிய காரணியாகத் திகழ்கின்றன. லா.ச.ராமாமிர்தம் போன்றவர்கள் படைப்பு மனோநிலை உந்தப்படும் கணத்தில் உணர்ச்சிகளின் வேகத்தினால் மொழியை தன்னிச்சையாக இயங்க விட்டு நன்வோடைப் பாணியில் படைப்பினை உருவாக்குவார்கள். இவ்வாறான பாணி எழுத்துக்களில் வெற்றுச்சொற்களின் ஆதிக்கம் அதிகமாய் காணப்படுவதான குற்றச்சாட்டும் சுமத்தப்படுவதுண்டு. இவற்றை செவ்விதாக்கம் செய்யாவிடில் படைப்பு தனியே வெற்றுவார்த்தை ஆகிவிடும் வாய்ப்பும் உள்ளது. இவ்வகை எழுத்திற்கு எதிர்மாறாக சுந்தரராமசாமி போன்றவர்களால் கையாளப்பட்ட நவீனத்துவ எழுத்துப் பாணியானது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சொற்களின் ஊர்வலமாகவே காணப்படும். அதேவேளை பின்நவீனத்துவப் பாணியில் எழுதப்படுகின்ற பெரும்பாலான படைப்புகளில் ஒரிரு வரிகளை நீக்கினாலும் படைப்பின் சாராம்சத்தில் மாற்றம் வந்துவிடப் போவதில்லை.

செவ்விதாக்கம் செய்தலை வளர்த்தெடுப்பதற்கான வழிமுறைகள்

தமிழ் இலக்கிய உலகில் செவ்விதாக்கம் செய்தலை தீவிரமாகச் செழுமைப்படுத்த வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாகும். அதனால் இதற்கு சாத்தியப்பாடான மூலோபாயங்களை கையாள்வதும் அவசியமாகின்றது. 1967ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்களை ஆசிரியராக கொண்டு வெளிவந்த “தினபதி” பத்திரிகையில் “தினம் ஒரு சிறுகதை திட்டம்”, “தினபதி கிளைந்தியன் பீரவாகம் : படைப்பிலக்கியப் பார்வைகள்

கவிதா மண்டலம்” என்றவாறான திட்டங்களின் மூலம் சீரிய படைப்புக்கள் தோன்றுவதற்கான வழிவகைகள் மேற்கொள்ளப் பட்டிருந்தன.

இத்திட்டங்களின் பிரகாரம் வளர்ந்து வருகின்ற இளம் எழுத்தாளர்கள் தங்களது படைப்புக்களை முத்த எழுத்தாளர் ஒருவரிடம் கொடுத்து அவற்றை அவர் மூலம் செவ்விதாக்கம் செய்து அவரின் சிபார்சுடன் “தினபதி” பத்திரிகைக்கு அனுப்புதல் வேண்டும். இதன் மூலம் முத்த படைப்பாளிகளுடன் இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் நெருங்கி ஓட்டுறவாடுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களை இது ஏற்படுத்தி கொடுத்தது. இன்று ஈழத்தில் பிரபல்யம் பெற்று மினிரும் பல படைப்பாளிகள் “தினபதி”யின் இத்திட்டத்தின் மூலம் வெளிச்சத்திற்கு வந்தவர்கள் தான். எனவே இவ்வாறான செயற்திட்டங்களை இன்று வெளிவருகின்ற பத்திரிகைகளும், சுஞ்சிகைகளும் செயற்படுத்த வேண்டும்.

இவ்வாறு கடந்தகாலங்களில் முத்த எழுத்தாளர்கள் இளந் தலைமுறை எழுத்தாளர் களினதும் தமது சமகால எழுத்தாளர்களினதும் படைப்புக்களை செவ்விதாக்கம் செய்து உதவிய பொழுதிலும் காலப்போக்கில் குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களுக்கு தாங்களே எழுதிக்கொடுத்ததாக கூறி ஈழத்திலக்கியத்தில் பாரிய சலசலப்பையும் ஏற்படுத்தியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றின் உண்மை, பொய் ஒருஷம் இருக்க இவ்வாறான ஒரு குற்றச்சாட்டு வெளிவந்ததையடுத்து குறிப்பிட்ட அப்படைப்புக்களை தம்மால் வெளியிடப்படும் சொந்த நூல்களில் சேர்த்துக்கொள்வதையும் தவிர்த்த எழுத்தாளர்களை ஈழத்து இலக்கிய உலகு சந்தித்தே இருக்கின்றது.

இவ்வாறானதொரு நிலைமை எதிர்காலவியல் நோக்கில் பல வேறு படைப்புக்கள் வெளி உலகிற்கு தெரியவராமல் போவதற்கான சூழலையும் தோற்றுவித்து விடுகின்றது. இது ஆரோக்கியமான நிலையன்று. எனவே இவ்வாறானதொரு மனநிலை இருக்கும் வரையில் செவ்விதாக்கம் செய்தலை எவ்வளவு தூரம் வெற்றிகரமாக செய்து கொள்ளலாம் என்பதும் கேள்விக்குரிய ஒன்றே.

சிறந்த படைப்பாளிகள் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் இருந்து தான் தோண்றுவார்கள் என்று நம்புவதற்கில்லை. பல்கலைக்கழகத்திற்கு வெளியேயும் பாமர மக்களிடமிருந்தும் ஆளுமை மிக்கவர்களும், இலக்கிய ஆர்வலர்களும் தோண்றி உள்ளார்கள் என்பதை கடந்த கால இலக்கிய வரலாறுகள் எடுத்தியம்புகின்றன. எனவே பாடசாலைகள், நூல்நிலையங்கள், கிராம மட்டங்கள் மற்றும் பல்கலைக்கழக மட்டங்களில் செவ்விதாக்கம் தொடர்பான கலந்துரையாடல்களும், பயிற்சிப்பட்டறைகளும் நடாத்தப்படல் வேண்டும்.

இதற்கு அவ்வப் பிரதேசங்களில் இயங்கி வருகின்ற எழுத்தாளர் ஒன்றியங்களினதும், கலை இலக்கிய மன்றங்களினதும் அனுசரணையும் அவர்களின் ஒத்துழைப்பும் கணிந்து வரல் வேண்டும். “சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்” என்பதை போல் இவை கிரமமாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு துறைசார் வல்லுநர்களையும், முத்த எழுத்தாளர்களையும், பத்திரிகை ஆசிரியர்களையும் வள ஆளணியினராகவோ, வருகைதரு விரிவுரையாளர்களாகவோ அல்லது நிரந்தரமாகவோ நியமித்தல் வேண்டும். கரிசல் எழுத்தாளரான கி.ராஜநாராயணன் அவர்களை புதுவைப் பல்கலைக்கழகம் “நாட்டாரியல்” துறை வருகைதரு விரிவுரையாளராகப் பயன் படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அத்துடன் பட்டறைகளில் கலந்து கொள்பவர்களின் ஆக்கங்களுக்கெனவே தனியானதொரு சஞ்சிகையை அதில் வள ஆளணியினராக கலந்து கொள்ளும் முத்த எழுத்தாளர்கள் மற்றும் விரிவுரையாளர்கள் போன்றவர்களை போதகர்களாகக் கொண்டு காலாண்டுக்கொரு தடவையாவது வெளியிடுதல் மூலமும் இலக்கியம் குறித்த பரிச்சியத்தினையும் வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர்களின் தன்னம்பிக்கையினையும் ஊக்குவிக்கலாம்.

நாடகமும் அரங்கியலும் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு பாடநெறியாக ஆக்கப்பட்டதைப் போன்று செவ்விதாக்கத்தையும் அதற்கென பிரத்தியேகமான ஒரு துறை ஒன்றிலோ அல்லது பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையிலோ ஒரு பாடநெறியாக ஆக்கிக்

கொண்டால் என்ன என்ற சிந்தனையும் எம்மனதில் எழாமல் இல்லை. அவ்வாறானதோரு சாதகமான நிலை தோன்றுமேயாகில் தமிழ்த்துறையினரோடு சம்பந்தமில்லாத மாணவர்களும் பல்கலைக்கழக நுழைவு பெறத் தகுதியற்ற மாணவர்களும் மற்றும் இதர தரப்பினர்களும் இதனை ஒரு கற்கைநெறியாக பயில்வதற்கு செவ்விதாக்கத்தை தமிழ்த்துறையில் பாடநெறியாக ஆக்கப் படுவதைவிட பிரத்தியேகமான ஒரு துறையில் அங்கீகாரிப்பதே அனுசாலம் நிறைந்ததாய் இருக்கும்.

ஆனால் இதிலும் பல இடர்பாடுகள் இருக்கவே செய்கின்றன. செவ்விதாக்கம் செய்தலுக்கென பிரத்தியேக துறை ஒன்றினை உருவாக்கும் போது எந்த அளவுகோலை வைத்து படைப்பாளிகளை தொரிவு செய்வது என்பது தலையாய பிரச்சினையாகின்றது. தமிழ்நாட்டில் திரைப்படக் கல்லூரி மாணவர்களுக்கு அவர்களது திறமைகளை புடமிடுவதற்காக நடிப்புப் பயிற்சி, திரைக்கதை எழுதும் பயிற்சி மற்றும் தொழில்நுட்பப் பயிற்சிகள் வழங்கப்பட்ட பின்னர் அவர்கள் தென்னிந்திய சினிமாவிலும் ஊடகத்துறையிலும் தொழில் வாய்ப்பை பெற்றுக்கொள்வதற்கான வாசல்கள் ஓரளவு திறந்தே கிடக்கின்றன.

ஆனால் ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் எழுத்துத் துறையை முழு நேரத்தொழிலாக கொள்ளும் எழுத்தாளர்கள் அரிது. வெளிவருகின்ற எல்லா பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் எழுத்தாளர்களுக்கு ஊதியம் வழங்குவதுமில்லை. எனவே இவ்வாறானதோரு நிலையில் செவ்விதாக்கும் கலையில் தேர்ச்சி பெற்று வெளியேறியவர்களின் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்து வதற்கான வாய்ப்புக்கள் அருகியே காணப்படுகின்றன. இன்று தொழில் வாய்ப்புக்கான கல்வியை தேடியே மாணவர்களின் கற்றல் செயற்பாடுகள் அமைந்துள்ள நிலையில் இது சிந்தனைக்குரிய விடயமாகின்றது.

உன்னத படைப்புக்கள் தோன்ற வேண்டுமானால் எழுத்தாளர்கள் சிறப்பான சொல்லாட்சிகளை கையாள்வதோடு மொழி பற்றிய இலக்கணங்களையும் மொழி வாண்மையை விருத்தி

செய்வதற்கான முயற்சிகளையும் குறிப்பாக கலைச்சொல்லாக்கல் துறையில் காலத்திற்கு காலம் ஒரு சொல்லுக்குப் பதிலாக புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்ற சொற்களினை தெரிந்து கொள்வதும் இன்றியமையாதது.

இதற்கு பாமர மக்கள் தொடக்கம் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் வரை அனைத்து மட்டங்களிலும் வாசிப்புப் பழக்கத்தினை மேலோங்கச் செய்வதற்கான திட்டங்களை வரையறை செய்தல் அவசியமாகின்றது. நல்ல இலக்கியங்களையும் நச்ச இலக்கியங்களையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதோடு நல்ல இலக்கியங்களை படைப்பாளிகளுக்கு தொடர்ச்சியாக அறிமுகப்படுத்திய வண்ணம் இருத்தல் வேண்டும்.

தமிழில் வெளிவந்த நல்ல இலக்கியங்களை மாத்திரமல்லாமல் உலக இலக்கியங்களின் போக்கினை அறிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பாக பிறமொழியில் உள்ள நல்ல படைப்புக்களையும் குறைந்த பட்சம் தமிழ்மொழி பெயர்ப்புக்கள் வழியாக அறிமுகப்படுத்தி அவற்றின்பால் அவர்களை ஈர்க்கச் செய்தல் வேண்டும்.

“சரிநிகர்” சஞ்சிகையாக வெளிவந்த காலகட்டத்தில் கவிதைகளை செவ்விதாக்கம் செய்வதில் கடைப்பிடித்த நடைமுறை சற்று வித்தியாசமானது. படைப்பாளியின் கவிதையை ஆசிரியர் தான் செவ்விதாக்கம் செய்த வரிகளுடன் பிரசரித்து கவிதையின் இறுதியில் மாற்றத்திற்குள்ளான படைப்பாளியினால் எழுதப்பட்ட கவிதை வரிகளையும் இட்டிருக்கும். இது வாசகர்களை இறுதி முடிவெடுக்கும் நிலைக்கு தள்ளி விடுவது போல் அமைந்தாலும் தனது படைப்பில் ஆசிரியர் கைவைத்து விட்டாரே என அங்கலாய்க்கும் கவிஞர்களுக்கு இது ஒரு வரப்பிரசாதமாகும்.

எனவே இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி கருதி இவ்வாறான நடைமுறைகளையும் தமது தனித் துவத்தைப் பேணுகின்ற பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள்கூட முன்னெடுக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது.

முடிவுரை

ஆங்கில இலக்கிய உலகில் இருந்து காலத்திற்கு காலம் வருகின்ற இஸங்களையும் கோட்பாடுகளையும் தமிழக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவற்றின் போக்குகளுக்கு ஏற்ப இலக்கியம் படைப்பதாய(?) மார்த்திக் கொள்ளும் எம்வர்கள், ஆங்கிலப் பதிப்பகங்களில் கடைப்பிடிக்கப்படும் Copy editors போன்ற அனுகூலமான அம்சங்களை தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு கொண்டு வருவதில் இன்னமும் பாராமுகமாய் இருப்பது தூரதிஸ்டவசமானதே. இருப்பினும் ஒரு படைப்பினை ஆசிரியர் செவ்விதாக்கம் செய்வதற்கு முன்பாக அது குறித்த ஒரு முன்மொழிவை படைப்பாளிக்கு தெரியப்படுத்தியும் அல்லது அப்படைப்பை அவரிடமே செவ்விதாக்கம் செய்துதரும்படி கேட்டுக்கொள்வதன் ஊடாகவும் மட்டுமல்லாது மேற்கூறிய செவ்விதாக்கம் செய்தலை வளர்த்தெடுப்பதற்கான வழிமுறைகளைக் கைக்கொள்வதன் மூலமும் ஆரோக்கியமான இலக்கியச் சூழலை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும்.



கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடைபெற்ற சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் 09.01.2011 அன்று “செவ்விதாக்கம்” அரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை

உசாத்துணை நூல்கள்

1. சுந்தர ராமசாமி - மறியா தாழுவுக்கு எழுதிய கடிதம் - காலச்சுவடு வெளியீடு, டிசம்பர் 2004, பக்கம் 12
2. ஜெயமோகன் - எதிர்முகம் - தமிழினி வெளியீடு, நவம்பர் 2004
3. சரிநிகர் - மே / ஜூன் 2007

சாலுக அமூத்தத்தின் பஸ்டரிமாணம்;

நித்திலவர்ணனின்

“புத்தாக்க செருகேடு”



பல் வகைமையில் எழுதப் பட்ட சிறுகதைகள், கவிதைகளின் உள்ள டக்கமாக வெளிவந்துள்ளது ஆனந்த மயில் நித்திலவர்ணனின் கன்னித் தொகுப்பான “புத்தாக்க செருகேடு”. காலமாற்றத்திற் கேற்ப வாசகனின் வாசிப்பனுபவ நுகர்வும் இயைபாக்க மடைவது நடைமுறையில் பிரக்ஞை பூர்வமாக உணரப்பட்டாலும் அவ்வகை மாற்றங்களின் ஊடாக ஏற்படும் வளர்ந்திலையானது சாதாரண வாசகர்களின் நுகர்வுத்தளத்தை எந்தளவுக்கு

திருப்தியறச் செய்கிறதென்பதில் இன்றுவரை ஏகோபித்த கருத்துநிலை இருந்ததில்லை.

“புத்தாக்க செருகேடு” தொகுப்பானது ஆறு சிறுக்கை களையும் பன்னிரண்டு கவிதைகளையும் உள்ளடக்கினாலும் சிறுக்கைகளிலேயே சூழ்நிலைக்குத் தகுந்தாற் போன்று வேறு சில கவிதைகளையும் பொருத்தமுற இணைத்துள்ளார். சமூக அழுத்தத்தை, சுமையை தன் படைப்புகள் மூலம் உணர்த்தும் திறன்கொண்ட ஆசிரியர் அவற்றின் ஊடுபாவாக மனித மனங்களின் சலனங்கள், உள்ளத்தின் உணர்வுகள், ஏக்கச்சழிப்புகள் என்பனவற்றை கோடி காட்டியுள்ளார். இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகளாகட்டும் கவிதைகளாகட்டும் அவற்றின் கருக்கள் அவை எழுதப்பட்ட காலகட்டத்திற்குரிய பின்னணியை நேர்த்திபடப் பிரதிபலிப்பனவாய் திகழ்கின்றன.

மரபார்ந்த சிறுக்கை உத்தியே நித்திலவர்னன் அவர்களுக்கு வாலாயமாகப் பட்டிருந்தாலும் சிலசிறுக்கைகளில் கட்டுடைப்பின் சாத்தியப்பாடுகளை நிகழ்த்தவும் அவர் தவறவில்லை.அந்த வகையில் “முடிவு 1,2” என்ற சிறுக்கையில் ஆசிரியர் பயன்படுத்தி இருக்கும் உத்திமுறையானது பின்நவீனத்துவ கையாளுகையில் அவருக்கு இருக்கும் ஈடுபாட்டை பறைசாற்றுவதாக உள்ளது. வன்னி நோக்கி இடம்பெயர்வதற்காய் கிளாலிக்கரையில் நின்று கொண்டு படகில் ஏறிச்செல்லும் ஆநிலவன் என்ற பாத்திரம் அடையும் தூர்லப நிலையை ஒரு முடிவாகவும் படகில் செல்ல மறுக்கும் ஆநிலவனுக்கு உள்ளுரிலேயே எழுதுவினைஞர் பதவி கிடைத்து சிறப்பாக வாழ்வதை பிறிதொரு முடிவாகவும் ஒன்றுக்கொன்று நேரெதிரான முறையில் இருந்துப்பட்ட வகையில் சித்திரித்திருப்பது குறிப்பிடும்படியாக உள்ளது.

இவ்வாறான பின்நவீனத்துவ உத்திமுறையில் எடுக்கப்பட்ட திரைப்படம் தான் “12B”என் பதும் வாசகர் கள் பலரும் அறிந்திருப்பார்கள். ஆனாலும் இவ்வாறான சிறுக்கைகளை திரையில் ரசிகர்களுக்கு புரிதலை ஏற்படுத்தும் வகையில் சித்திரிப்பதை காட்டிலும் எழுத்தில் வாசகர்களுக்கு படைத்தளிப்பதென்பது ஒப்பீட்டளவில் இலகுவானதே. இதில் நித்திலவர்னன் வெற்றி பெற்றதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இச்சிறுகதையானது பின்நவீனத்துவவாதிகள் யதார்த்தம் பற்றிய பிரக்ஞங்கில் சடுபாட்டை காட்டாமல் இருப்பது இதுவரையான கணிப்பீட்டில் கவலைக்கிடமானதாகவே இருந்து வந்துள்ளது என்ற கூற்றை மறுதலிக்கும் வகையினதாகவே கருத இடமுண்டு. ஏனென்றால் 1995 ஆம் ஆண்டு இடப்பெயர்வு காலகட்டத்தில் இவ்வகை இரு முடிவுகளுக்கும் ஆட்படாமல் பெரும்பான்மையான யாழ்ப்பாணக் குடும்பங்கள் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்பதை நாம் அனுபவ வாயிலாக உணர்ந்தே இருக்கிறோம்.

அதனால் தான் இவற்றை கருத்திற்கொண்டு பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா அவர்கள் அணிந்துரையில்

“அனைத்து உதிரிகள் மீதும் ஊடுருவி நிற்கும் பொதுவான விசை பின்நவீனத்துவவாதிகளால் உணரப்படாத நிலையில் வாழ்நிலையின் பட்டிவோடு சங்கமித்து நிற்கும் அடிநிலைப் புலக்காட்சி கொண்ட ஆக்க வல்லுனர்களால் பொது விசை முன்னெடுக்கப்படுகின்றது” என்கிறார். இவ்வகையில் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட சிருஸ்டியாளராகவே நித்தில் வர்ணனை அவர் இனம்காட்டியுள்ளார்.

இத்தொகுப்பில் உள்ள “முளையில் கருகும் காதல்கள்” என்ற சிறுகதையானது குடும்ப நட்புக்காக காதலை தியாகம் செய்யும் காண்மை எனும் பாத்திரத்தின் உயர் மனப்பான்மையை எடுத்துக்காட்டுவதாய் உள்ளது. இது ஓர் இலக்கியவாதியின் ஆரம்பகாலப் படைப்புகள் எவ்வாறிருக்கும் என்பதற்கு சாட்சி கூறுவதாகவே அமைந்திருக்கிறது.

“ஒரு பேனாவின் கண்ணீர் வரைந்த கவிதை” சிறுகதையில் பல்கலைக்கழக மாணவர் சுற்றுலாவில் தனது காதலை நிலாவிடம் தெரிவிக்கும் றொபேட் அச்சுற்றுலாவின் போதே நிலாவை விபத்தில் மரணத்திற்கு ஒப்புக்கொடுக்கும் போது அதுவும் “முளையில் கருகும் காதல்” ஆகவே அமைந்து விடுகிறது. இச்சிறுகதையில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் இனத்துவ ஐக்கியத்தின் வெளிப்பாடும் மனிதாபிமானத்தின் மாசற்ற தன்மையும் மதங்களின் புனிதமும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப்பினைந்த வகையில் நேர்த்தியுற வெளிக் கொணரப்பட்டமை தான்.

“பதில் கடிதம்” சிறுக்கையில் காதலித்து கல்யாணம் கட்டிய கணவன் ஆநிலவன் எயிட்ஸ் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டதனால் பிரிந்து வாழும் ஆர்த்தி பின்னர் எயிட்ஸ் நோய் தடுப்பு, எயிட்ஸ் நோய் பராமரிப்பாளர் சங்கத்தின் இணைப்பாளராக பதவி வகிக்கின்றாள். அதன் போது எயிட்ஸ் நோயாளிகளை சமூகம் ஒதுக்காது அவர்களுடன் சகஜமாக பழக வேண்டும் என்று கூறுவது பாரதியின் “வாய்ச்சொல்லில் வீரரடி கிளியே” என்பதாயும் “ஊருக்கு உபதேசம் உனக்கல்ல மகளே” எனும் படியாகவும் சமூகத்தின் போலிமைகளை ஆசிரியர் தோலுரித்துக் காட்டுகின்றார். இதில் பிரசாரத் தொனி படாமல் எயிட்ஸ் நோய் பற்றிய கருத்தேட்டங்களை இயல்பாக புகுத்தியுள்ளார்.

“எங்கும் இருக்கும் மனிதம்” சிறுக்கையானது இனத்துவ முரண்பாடுகளுக்கிடையிலும் மனிதாபிமானத்துடனும் சகோதரத்துவ மனப்பான்மையுடனும் நடந்து கொள்ளும் இராணுவவீரனின் கதையை கூறுகின்றது. தாட்சாயணி அவர்களின் “ரங்கநாதனும் ரஞ்சித் பெரோவும்” இராஜேஸ் கண்ணன் அவர்களின் “லீவுபோம்” சிறுக்கைகளிலும் இவ்வாறான பாத்திரப் படைப்புக்கள் சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளமை நினைவுக்கு வருகின்றது.

மரணமே வாழ்வாகிப் போன இந்த மண்ணில் மனிதம் மரித்து விடவில்லை என்பதை அச்சிறுக்கை உணர்த்தியது. ஆனாலும் கதைசொல்லிக்கும் பியசேன என்ற இராணுவப் பாத்திரத்திற்கும் இடையில் ஜக்கியம் ஏற்பட்ட பின்னாலும் பியசேனவின் பேச்சில் ஒருவித அந்நியத்தன்மை நிலவுவதாகவே தோன்றுகிறது. சகோதரத்துவ உணர்வு பேச்சளவில் காணப்படுவதாக தோன்றினாலும் அதையும் விஞ்சி அப்பாத்திரத்தின் இயல்பான குணநலனில் ஒன்றான அதிகார மேன்மையின் குரலே அவ்விடத்தில் வெளிப்படுகின்றது

“நெருப்பைச் சுமக்கும் இதயங்கள்” சிறுக்கை இன்று கொழுந்து விட்டு எரியும் வேலையில்லாப் பட்டதாரிகள் பிரச்சினை பற்றியது. பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்படிப்பை முடித்துவிட்டு இல்லற வாழ்வில் இணையும் ஒருவன் மூன்று வருடங்களாக வேலை கிடைக்காததால் மனப்பிறழ்வுக்கு ஆளாகி இறுதியில் மனநோயாளி

ஆகும் துயர நிலையை எடுத்தியம்புகின்றது. வேலை இல்லாத காரணத்தால் குடும்ப உறவுகளாலேயே அவலத்திற்குள்ளாகும் அகவயப்பட்ட மனோநிலையை சித்திரித்து அதன் மூலம் சமூகத்திற்கு ஒர் அபாய எச்சரிக்கையையும் விடுப்பதை கண்கூடாக உணரக் கூடியதாகவுள்ளது.

நூலில் ஆங்காங்கே காணப்படும் எழுத்துப்பிழைகள் வாசிப்பிற்கு அசௌகாரியத்தை உண்டு பண்ணுவதோடு மாற்று அர்த்தங்களையும் புனைவித்து பாத்திர வார்ப்புகளிடையே முரண்பாடுகளுக்கு வழி சமைத்தும் விடுகின்றது. அது மாத்திரம் அல்லாமல் பெரும்பாலான ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்குரிய கலைத்துவம் குறித்த போதாமைகள், பிசிர்த்தன்மையுடன் கூடியதான் மொழிநடையின் சாத்தியப்பாடுகள் நித்தில் வர்ணன் அவர்களையும் அனுகி இருப்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக “ஒரு பேனாவின் கண்ணீர் வரைந்த கவிதை” சிறுகதையில்

..... மூவர் இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்தனர். அவர்களில் நிலா என்ற புவும் மரணித்துப் போனது அவளுது டையரி புகையிரதுப் பாதையில் அநாதரவாக வீசப்பட்டுக் கிடக்கிறது. வேகமாய் வீசும் காற்று ஒவ்வொரு தாளாக வாசிக்கிறது. அவள் பேனா டயரி நோக்கி நகர்ந்து இறுதிப் பக்கத்தில் கண்ணீர் சிந்தத் தொடங்கியது.....

என வரும் பகுதியை சுட்டிக்காட்டலாம்.

பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் படைக்கப்பட்ட சிறுகதைகளாக பெரும்பாலான சிறுகதைகள் விளங்குவதனால் அனுபவத்தின் வீச்சு அந்த வட்டத்தின் ஒரு குறுக்கு வெட்டுமுகமாகவே தென்படுகிறது. எதிர்காலத்தில் இவரது அனுபவங்களும் விசாலிக்கையில் இன்னும் புதிதுபுதிதான களங்களில் இருந்து மாறுபட்ட கதைகளை இவரிடமிருந்து நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

நித்தில் வர்ணன் அவர்களின் கல்விப்புலம் விஞ்ஞான ஆற்றல்களோடு அத்வைதமாகியுள்ள கலை ஆற்றல் பண்புகளும் தந்தை வழி கிடைத்த படைப்பாளுமை என்கிற முதுசமும் (“ஒரு எழுதுவினைஞரின் டயரி” சிறுகதை நூலை எழுதிய ஆனந்தமயில்

அவர்கள் இவரின் தந்தையே) அவரை ஒரு ஆக்க இலக்கியவாதியாக மிலிரச் செய்து அதில் வெற்றி பெற வைத்துள்ளதென்றால் அது மிகையில்லை.



ஜீவந்தி - இதழ் 9

நவம்பர் / டிசம்பர் 2008

உசாத்துணை நூல்கள்

1. தாட்சாயணி - ஒரு மரணமும் சில மனிதர்களும் - மணிமேகலை பிரசரம், 2005
2. இராஜேஸ்கண்ணன்.இ - முதுசொமாக - தூண்டி வெளியீடு, ஜூன் 2002

நவீன இலக்கியம் புனைவுகளில்

உருவாடு உள்ளடக்கச் சொல்லாடல்கள்

இலக்கியம் என்பது சமூக மாற்றத்தினை ஏற்படுத்துவதற்கான விளைபொருள். அதன் ஊடுபாவாக சமூகத் தில் நிலவுகின்ற பிரச்சினைகளை இனங்காட்டி அவற்றிற்கான தீர்வையும் மக்களை இலக்குவில் சென்று அடையக் கூடியவகையில் முன்வைக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் அவ்விலக்கியமானது தான் எட்டநினைத்த இலக்கினை அடைந்த திருப்தியை அதைப் படைத்தளித்த இலக்கியகர்த்தாவுக்கு ஏற்படுத்துகின்றது. குறிப்பாக புனைவு இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் “கலை கலைக்காகவே” என்ற கோட்பாட்டின் வழியான புரிதலை நிராகரித்து “கலை மக்களுக்காகவே” என்ற கொள்கை ரீதியிலான அணுகுமுறையை கையாளும்போதே அது பரந்த வாசகர் மட்டத்தை எட்டு வதற்கான திறவுகோலாக அமையும். அவ்வாறானதொரு நிலை நோக்கி புனைக்கதை இலக்கியத்தை நகர்த்திச்

செல்வதற் கான மூலோபாயங்களில் மக்களை இலகுவில் கவர்ந்திமுக்கும் படியான வடிவ உத்திகளைக் கையாளுதல் தலையாய் விடயம்.

அந்நியக் கலை இலக்கியத் தாக்கத்தின் விளைவுகளாக எமக்கு கிடைத்தவேயே நாவல், சிறுகதை போன்ற புனைகதை இலக்கிய வடிவங்கள். உண்மையில் புனைகதை இலக்கியத்தில் வடிவம் குறித்த சில அடிப்படைச் சந்தேகங்களே இன்னும் தீர்க்கப் படாமல் உள்ளன. அதாவது நவீன புனைவு இலக்கியத்தில் வடிவம் என்பது கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்றவற்றை குறித்து நிற்கின்றதா? அல்லது ஒரு சிறுகதையையோ, நாவலையோ எழுதி முடிப்பதற்காக ஒரு எழுத்தாளரால் கையாளப்படும் உத்திமுறைத் தெரிவான எடுப்பு, தொடுப்பு, முடிப்பு என்பவற்றின் முழுமையையும் உள்ளடக்கிய வெளிப்படுத்துகையினை குறித்து நிற்கிறதா? இது ஒரு விரிசிந்தனைக்கான தளத்தில் தனியே ஆராயப்பட வேண்டிய விடயம். இக்கட்டுரையானது வடிவம் என்பது கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்றவற்றை குறிப்பதான பார்வையில் எழுதப்படுகிறது.

ஒரு கலைப்படைப்பின் வடிவ நிர்ணயிப்பில் பங்காற்றும் அம்சங்களாக கீழ்வரும் ஆறினை குறிப்பிடுகின்றார் “தமிழ் சிறுகதைகளில் உருவம்” என்ற நூலின் ஆசிரியரான கோ.கேசவன்.

1. கலைப்படைப்பின் உள்ளூடு திறன்கள், அதாவது அதன் உள்ளடக்கம்.
2. வர்க்க மனநிலை, அதாவது கலைஞரின் வர்க்க மனநிலை, கலைஞர் காட்டும் பாத்திரங்களின் மனநிலை.
3. அந்நியக் கலை இலக்கியத்தின் தாக்கம்.
4. பண்டைய மரபுகளின் செல்வாக்கும் அவற்றிலிருந்து விடுபடத்துடிக்கும் முயற்சியும்.
5. கலைஞரின் பயிற்சி – பழக்கம், அவனது ஆழந்த மனக்கிளர்ச்சி.
6. நுகர்வோர் தளத்தின் தரவேறுபாடு.

இதில் கேசவன் கூறும் பண்டைய மரபுகளின் செல்வாக்கும் அவற்றிலிருந்து விடுபடத் துடிக்கும் முயற்சியும் என்பதனை வகைமாதிரிக்கு எடுத்து நோக்குவோமாயின் பண்டிதர்களிடம் சிறைப்பட்டிருந்த தமிழ் கவிதை பாரம்பரியத்தை சிந்து, தெம்மாங்கு, காவடி முதலான இலகுநிலை வடிவமாற்றங்களின் மூலம் மக்களின் இருப்பிடம் நோக்கிய ஒரு அசைவியக்கமாக நிகழ்த்திக் காட்டினான் பாரதி. இவ்விடத்தில் எந்த வடிவமும் அதற்கு முந்தைய எந்த வடிவத்திற்கும் மாற்று என்று எண்ணாமல் அம்மொழி வடிவங்களுள் இன்னொன்றான புதிய வரவு எனக்கொண்டால் மரபுவாதிகளும், நவீனத்துவவாதிகளும் தேவையற்ற முரண்பாட்டு உருவாக்கங்களைத் தவிர்த்துக்கொள்ள முடியும் என்ற வாதமும் ஏற்படுதையதே.

நவீன இலக்கியப் புனைவுகளில் “கல்கி” போன்றவர்கள் பரந்துபட்ட மக்களுக்கும் புரியும்படியான நாவல் வடிவமொன்றை கைவரப் பெற்றாலும் அவரின் உள்ளடக்கம் சார்ந்த அம்சங்களில் விமர்சகர்களின் பார்வை ஒருவித நிராகரிப்பின் அடியான, சாடல் மிகுந்ததாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இதன் நீட்சி இன்றுவரை பல்வேறு பரிமாணமாய் படைப்பாளிகளுக்கும் விமர்சகர்களுக்கும் இடையே இருவேறுபட்ட கருத்து முரண்வெளிகளை அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கின்றமை கண்கூடு. அதாவது சொல்ல வந்த விடயத்தை எவ்வடிவத்தின் ஊடாக வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதிலும் இஸங்களின் வழியான உள்ளடக்கத்தை வெளிக்கொண்டவதில் ஏற்பட்ட புரிதல் இன்மைகள் மற்றும் முரண்பாடுகள் என்பவை சர்ச்சைகளை தோற்றுவித்து உருவ உள்ளடக்க விவாதங்களை இன்றும் அரங்கேற்றிய வண்ணமே உள்ளன.

படைப்பாளிகளை மட்டுமல்லாமல் உருவ உள்ளடக்கத்தின் வகிபங்குகள் சிற்றிதழ்களிலும் தாக்கத்தை உண்டுபண்ணத் தவறவில்லை. இவ்வகைப்பட்ட சிற்றிதழ் போக்கிற்கு உதாரணமாய் சி.சு.செல்லப்பாவின் “எழுத்து” இதழ் உருவத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததால் உருவவாத இதழாக முத்திரை குத்தப்பட்டதாகக் கூறுவர்.

ஒருவகையில் நவீன இலக்கியப் புனைவு சம்பந்தமான உருவ, உள்ளடக்கச் சர்ச்சைகள் இலக்கிய உலகில் புதுப்பொலிவைப் பெற உதவியது என்பது உண்மையே. இதனை உள்வாங்கி படைப்பாளிகள் நவீன இலக்கியப் புனைவுகளில் புதியதோர் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியதை வரமாகக் கொண்டாலும், நேர்கோட்டில் ஒற்றைப் பரிமாணமாய் கதை சொல்வதை விரும்பாத எழுத்தாளர்கள் படிமத்தை குவியலாகப் பயன்படுத்தி வாசக நுகர்வுத் தளத்தை அல்லாடவைப்பதை சாபம் என்பதைத் தவிர வேறு எப்படி கூற முடியும்?

இலக்கிய உலகில் புதிராக விளங்கும் மெளனியின் சிறுகதைகளை க.நா.சு, வெங்கட் சாமிநாதன், பிரமிள் போன்றவர்கள் உச்சமெனக் கொண்டாடி இருந்தாலும் (இவர்களில் பிரமிள் பிற்பட்ட காலத் தில் மெளனியின் படைப்புக் களோடு முரண்பட்டுக் கொண்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது) பெரும்பான்மையான வாசகர்களின் மனங்களில் இருண்மைத்தன்மையின் இருப்பிடமாகவே அவரின் படைப்புக்கள் குடிகொண்டிருந்தன. அ.மார்க்ஸ்

“மெளனியிடம் எப்போதுமே என்னால் ஒன்ற முடிந்ததில்லை”

எனக்கூறுவதற்கும் மெளனியின் சிறுகதைகளில் கையாளப்பட்ட உள்ளடக்கமே பெரிதும் காரணமாகிறது. அது போல எழுத்தாளர் நகுலன் “எழுத்தாளர்களின் எழுத்தாளர்” என்று அழைக்கப்படுவதற்கும் அவருடைய படைப்பின் உள்ளடக்கம் சீரிய எழுத்தில் ஆர்வம் கொண்டோரால் மாத்திரம் அனுகப்படுவதன் பிரதிபலிப்பினால் ஆகும்.

அதேசமயம் கோணங்கி போன்றவர்கள் வாக்கிய வடிவங்கள் நேரடியானதாக இல்லாமல் அது சிதையும் போதுதான் ஒரு கவிதைக்கான சாத்தியப்பாடு ஏற்படுகிறது என்று கருதினார்கள். இதனால் புரியாமலே போய்விடக்கூடிய எழுத்து உருவாகிற ஆபத்து அதில் இருந்தாலும்கூட அந்த ஆபத்தை எதிர்கொண்டு பயணிக்கலாம், அதுதான் உண்மையான இலக்கியம் என்றும் சொன்னார்கள். இவ்விடத்தில் “Voicing folklore”, “Folklore as discourse” ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியரான எம்.டி முத்துக்குமாரசாமி வடிவம் என்பதை எப்படிப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதனை கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுவது கவனிப்புக்குரியது.

“ஓரு ஓட்டுமொத்த வடிவங்களாக மட்டுமல்ல, அதை ஒரு வாக்கியத்தினுடைய வடிவமாகக்கூட நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஒரு வாக்கியத்தினுடைய வடிவமாக இருந்தாலும்சரி, ஒரு சொற்கோர்வையினுடைய வடிவமாக இருந்தாலும்சரி, ஒரு முழுப்படைப்பினுடைய வடிவமாக இருந்தாலும்சரி அந்த வடிவம் என்பது ரொம்ப முக்கியமானது. வாக்கிய அளவில் செய்யக்கூடிய சிறைவு இருக்கிறதே அது ஓர் அளவுக்குத்தான் உண்மையாக இருக்க முடியும்.அது கவிதையினுடைய வடிவத்திற்கு மட்டுமே சரியானது. சிறுகதைக்கோ, நாவலுக்கோ அது சரியானதல்ல.

தீராநதி, ஜூலை 2007 -

ஆனாலும் இன்றைய காலப்பகுதியில் பின் நவீனத்துவத்தின் கட்டுடைப்பால் வடிவம் சார்ந்த பிரக்ஞானியில் பின் நவீனத்துவவாதிகள் அதிகம் கவலை கொள்வதில்லை என்கிற யதார்த்த ரீதியான பிரசன்னத்தை அட்டவணைகள், புள்ளிவிபரங்கள் மூலமான புனைகதை வெளிப்படுகை முறைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

வித்தியாசமான வாசிப்பனுபவத்தை தருவதான எண்ணப் பாங்கில் வரன் முறையான தளத்திலிருந்து விலகி இன்றைய நவீன புனைவு இலக்கியம் தறிகெட்டு போவதான உணர்வை இது வாசகர்கள் மத்தியில் வலுப்பெற வைத்துள்ளது.

ஓரு படைப்பாளி ஒரேயோரு நவீன இலக்கியப் புனைவுத் துறையில் மட்டும் அது கவிதையாகட்டும், சிறுகதையாகட்டும், நாவலாகட்டும் ஒன்றில் துறைபோர்ந்தவராக மினிரும் சந்தர்ப்பத்தில் வடிவநிலைத் தெரிவு குறித்த சமூசயத்திற்கு இடமில்லாது போய்விடுகின்றது. ஆனால் ஒரு பல்துறை சார்ந்த இலக்கியகர்த்தா படைப்புக்க உந்தலினாலான மனோநிலைக்கு இயைபடைந்து வருகின்ற பொழுது அந்த விடயத்தை எந்தவொரு வடிவத்தினாடாக வெளிக்கொணர்ந்தால் படைப்பின் முழுமையும் பாதிப்புறாவண்ணம் சிருஷ்டிக்க முடியும் என்பதனை ஆளுமை மிக்க படைப்பாளியினால் அதனை இலகுவாக உய்த்துணர முடியும். இதற்கு அவருடைய எழுத்துலக அனுபவம் கைகொடுக்கின்றது.

இருப்பினும் சிறுகதைப் படைப்பொன்றை சிருஷ்டத் தூர் எழுத்தாளன் பிற்பட அதனை ஒரு குறுநாவலாகவோ அல்லது நாவலாகவோ வடிவ மாற்றத்திற்கு உட்படுத்தும் பொழுது வடிவத்தை தீர்மானிப்பதில் அந்தப் படைப்பாளி தவறு செய்து விட்டார் என்றதொரு முடிவுக்கு வர முடியுமா? ஏற்கனவே படைத்தளித்த சிறுகதையின் கருவைக் கொண்டு அதனை திறம்பட வளர்த்திச்செல்லும் லாவகமும், புதிய உருவார்ப்பும் அதன் ஊடாட்டமாக வாசகர் மத்தியில் ஒர் அனுபவத்தொற்றலை ஏற்படுத்த முடியுமாக அந்தப் படைப்பாளி கருதுமிடத்து சிறுகதையொன்று குறுநாவலாகவோ, நாவலாகவோ பரிமாணம் பெறுவதை தடுக்க முடியாது.

அவ்வாறே ஒரு கவிஞரால் எழுதப்படும் சில கவிதைகள் ஒரே தலைப்பில் I, II, III என வெவ்வேறுபட்ட காலப்பகுதியில் வெளிவருகின்ற பொழுதும் வடிவம் பற்றிய சர்ச்சை எழுகின்றது.

பா.அகிலனின் “தேனிரின் இறுதித்துளியை பகிர்ந்தாய்” எனத் தொடங்கும் யாத்திரை I, “அச்சத்தால் தறையப்பட்டிருந்தேன்” எனத் தொடங்கும் யாத்திரை II, “சொப்பனத்துள்ளும் அச்சம்” எனத் தொடங்கும் யாத்திரை III ஆகிய கவிதைப் பிரதிகளை படிக்கும் பொழுது லா.ச.ரா சொன்னாரே

“ஒரே கதையைத்தான் நான் திரும்பத் திரும்ப சொல்கிறேன்” என்பது போல பா.அகிலனும்

“பலவேளைகளில் ஒன்றையே திரும்பத் திரும்ப நான் எழுதுவதாகப்படுகிறது”

என அவரின் “பதுங்குகுழி நாட்கள்” கவிதைத் தொகுப்பில் கூறியிருப்பதும் இவ்விடத்தில் நினைவுக்கு வருகின்றது.

அதேசமயம் தமிழக கவிஞரான சுகுமாரன் தான்

“ஒரு பாடுபொருளில் ஒரு கவிதை எழுதினால் திரும்பவும் அப்பாடுபொருளில் கவிதை படைக்க மாட்டேன்”

என்று கூறியிருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.இதனை ஒருவகையில் கவிதைகளில் கையாள்வதற்கு எவ்வளவோ பாடுபொருள் மிகுந்து காணப்படுவதான நிலையை சுட்டிக்காட்டுகிறது.

மறுதலையாய் நோக்கும் போது மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது என்ற நியதிக்கிணங்க காலப்போக்கில் பாடுபொருளின் இயல்புகளும் மாறக்கூடும். அத்துடன் கவிஞரும் தன்னை சுயவிமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தும் சமயத்தில் அப்பாடுபொருள் மீதான பார்வையும் பன்முகப்படுத்தப்படும் பொழுது. இவ்வாறான கவிதைகள் தோற்றும் பெறக்கூடும்.

திருப்தியின்மைக்கும் கலைக்குமான தொடர்பு என்றும் போராட்டம் மிகுந்ததாகவே காணப்படுவது இதற்கு அடிப்படையாய் விளங்கலாம். ஆனாலும் ஒரு படைப்பு என்பது காலம் காலமாக ஒவ்வொரு காலகட்டத்திற்கும் வெவ்வேறு விதமான அர்த்தங்களை தரக்கூடியதாக இருப்பதனால் இவ்வாறான கவிதைகளின் தொடர்வருகை விவாதத்தின் ஊற்றுக்கண்ணாக இருந்து கொண்டே இருக்கும். எது எவ்வாறிருப்பினும் இன்றைய காலகட்டத்தில் ஒரு கவிஞரைப் பின்பற்றி ஏனைய கவிஞர்களும் அவரின் பாணியில் இவ்வாறான கவிதைகளைப் படைப்பதும் வழக்கமாகி விட்டது.

சமூகத்தில் தன்னை பாதித்த விடயங்களை, பதிவு செய்ய விரும்புபவற்றை ஒரு எழுத்தாளன் தனக்கு வாய்த்த மொழியில் எழுத முற்படுகின்றான். இதன்போது ஒரே அனுபவத்தை இருவேறு வடிவங்களில் வெளிக்கொண்றும் போது அது படைப்பாளியின் பலவீனத்தை வெளிச்சம் போட்டு காட்டுவதாகவே கருத வேண்டியுள்ளது. ‘ஞானம்’ ஏப்ரல் 2009 இதழில் வெளியான புலம் பெயர் எழுத்தாளரான வி.ஐ.வகுமாரன் அவர்கள் எழுதிய “கிராமத்து பெரிய வீட்டுக்காரி” சிறுகதை தந்த வாசிப்பு அனுபவமும், ஏற்கனவே அவரால் வெளியிடப்பட்ட “யாவும் கற்பனை அல்ல” தொகுப்பில் வெளிவந்த “கிராமத்து வீடும் என் முதல் காதலியும்” என்ற கவிதை தந்த வாசிப்பு அனுபவமும் ஒன்றாக இருப்பதை தேர்ந்த வாசகனால் உணரமுடியும்.

இவற்றை தொகுத்து பார்க்கின்ற பொழுது ஒரு சமயம் “சமூகத்திலக்கியம்” பற்றி ஜெயமோகன் கூறிய “தவறான கருவியால் (யதார்த்த வாதத்தால்) இலங்கை வாழ்வையள்ள படைப்பாளிகள் முயலும் போது திரும்பத்திரும்ப ஒரே மாதிரியான பெள்கீ வாழ்வே

அகப்படுகின்றது. விளைவாகப் பல படைப்புகள் முதல் சில பக்கங்களிலேயே அலுப்புத்தருகின்றன” என்ற கலாநிதி ந. ரவ்ந்திரன் உட்பட பலரின் விமர்சனத்திற்கும் ஆளான கூற்று நினைவுக்கு வருகின்றது. வெவ்வேறு ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களை படிக்கும் போதே ஒரேவிதமான அனுபவத் தொற்றலுக்கு உள்ளாகி அலுப்பு ஏற்படுகையில், ஒரு படைப்பாளியின் இரண்டு வெவ்வேறு வடிவநிலைப் புதினங்களில் ஒரே அனுபவம் கருப்பொருளாகும் பொழுது ஜெயமோகனின் கூற்றை ஆமோதிக்க வேண்டியது தவிர்க்க முடியாததாகவே எனக்குப் படுகின்றது.



மல்லிகை - இதழ் 362

ஜூலை 2009

உசாத்துணை நூல்கள்

1. கேசவன்.கோ - தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் உருவம்
2. தீராந்தி - ஜூலை 2007
3. அகிலன். பா - பதுங்குழி நாட்கள் - குருத்து வெளியீடு, ஆவணி 2000
4. ஜீவகுமாரன். வி - யாவும் கற்பனை அல்ல - மித்ர வெளியீடு, ஏப்ரல் 2008

துரோணாச்சாரியார் துரோகி இல்லையா?

அகளங்கனின் “வெரும் விழுதும்” நாலை முன்வைத்து ஒரு மறுவாசிப்பு

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் இன்றைய காலகட்டத்தில் மறுவாசிப்புச் செய்யப் பட்டு அவை தற்கால இலக்கியப் போக்குகளுக்கு ஏற்ப புதிய கண்ணோட்டத்தில் அணுகப்பட்டு புதிய பரிமாணங்களை எட்டுகின்றன. சமூக மரபுகள் மாற்றத்துக் குள்ளாகின்ற பொழுது அதற்கேற்ப இலக்கிய மதிப் பீடுகளும் புத்தம் புதிய வடிவத்தைப் பெறுவது தவிர்க்க முடியாதது. மலையாள கவிஞரும், திறனாய்வாளருமான சச்சிதானந்தன்

“குழலுக் கேற்ப ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் படைப்பிலிருந்து எடுக்கப்படும் உள்ளரகள் மாறுபடுகின்றன. கம்பராமாயணம் பக்தி இலக்கிய காலகட்டத்தில் அளித்த பாடம் ஒன்று திராவிட இயக்க காலகட்டத்தில் அளித்த பாடம் இன்னொன்று”

என்று கூறுவார்.

உன்னத படைப் பொன்று அதனை நுகர் கின்ற வாசகனிடமிருந்து பல வாசிப்புக்களை கோரி நிற்கின்றது. சில வேளைகளில் படைப்பாளிக்குப் புலப்படாத அர்த்த பரிமாணங்களை வாசகனுக்கு அது உணர்த்தி விடுகின்றது. இது படைப்பின் உன்னதத்தை மேலோங்கச்செய்யும் சந்தர்ப்பத்தில் அது குறித்த வாசிப்பிற்கு கிடைத்த வெற்றியாகக் கொள்ளலாம். மறுவாசிப்பு தொடர்பான ஆய்வு முயற்சிகள் தமிழ்நாட்டில் இன்றும் அதிகளவு இடம்பெறுவதனை கட்டிக்காட்டலாம்.

ஸழத்தில் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்கி தமிழியல் ஆய்வில் புதுவழி காட்டினார்.அவர் எழுதிய “பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்” நூல் உட்பட பல நூல்கள் இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். மறுவாசிப்புத் தொடர்பான இன்றைய ஸழத்து நிலையை கருத்திலெடுக்கும் பொழுது அது மிக அரிதாகவே இடம்பெறுகின்றமை கவலைக்குரிய விடயமே. அந்தவகையில் செ.சுதார்சன் “செம்புலம் - மறுவாசிப்பு” என்றொரு கட்டுரையை சிலவருடங்களுக்கு முன்பு எழுதியிருந்தார்.

இன்றைய இலக்கிய உலகில் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றிய பிரக்ஞா நலிவடைந்து வருகின்ற நிலையில் அவற்றின்பால் கொண்ட ஈர்ப்பின் காரணத்தினால் அவற்றைக் கட்டிக்காத்து தமிழுக்கு பெரும்பணி செய்து வருபவர்களில் ஸழத்தில் தமிழறிஞர், தமிழ்மணி அகளங்கள் அவர்களுக்கு சிறப்பான ஓர் இடமுண்டு. அவரது 34ஆவது நூலாக வெளிவந்ததே “வேரும் விழுதும்” என்ற 15 இலக்கியக் கட்டுரைகள் கொண்ட நூலாகும்.

இக்கட்டுரைத் தொகுதியில் நான் மறுவாசிப்புக்கு எடுத்துக் கொண்டது ஆறாவது கட்டுரையான “ ஏகலைவனின் கட்டைவிரலை காணிக்கையாகக் கேட்ட துரோணாச்சாரியார் துரோகியா? ” என்ற கட்டுரையாகும். இந்தக்கட்டுரையின் பிரகாரம் அகளங்கள் அவர்கள் ஏகலைவன் சிறந்த மாணவன் என்றால் துரோணர் சிறந்த குரு என்பதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியது தான் எனக்கூறி துரோணாச்சாரியார் துரோகி இல்லையென நிறுவியுள்ளார். இந்தக்கட்டுரையை மேலே

வளர்த்துச் செல்வதற்கு முன்பு துரோணர், ஏகலைவன் பற்றிய ஒரு அறிமுகக்குறிப்பை பதிவு செய்வது இவ்விடத்தில் அவசியமாகின்றது.

பரத்துவாச முனிவரின் மகனே துரோணர். அந்தண குலத்தில் பிறந்த இவர் அந்தண குலத்திற்குரிய கல்வி யாவற்றையும் கற்றுத் தேறினார். சரத்வந்த முனிவரின் மகளான கிருபி என்பவரை திருமணம் செய்தவர். தாய்ப்பால் வற்றிப்போய் தன்மகன் அஸ்வத்தாமாவிற்கு பகுப்பால் கொடுப்பதற்குக்கூட வழியில்லாத நிலையில் குருகுலத்தில் கல்வி கற்ற காலத்தில் தன்னோடு உயிருக்கு நிகரான நட்புப் பூண்டு தனக்கு இராச்சியம் கிடைத்ததும் பாதி இராச்சியம் தருவேன் என்று சொல்லி மகிழ்ந்தவரான துருபத மன்னிடம் ஒரு பச மாட்டை பெறும் நோக்குடன் சென்றார் துரோணர். ஆனாலும் துருபத மன்னன் தனக்குத் துரோணரை தெரியாது என்று சொல்லி அரசசபையில் அவரை அவமானப்படுத்தி ஏனாம் செய்தான். இதனால் துருபதனை பழிவாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கு ஏற்பட்டது.

இந்நிலையில் ஜமதக்கினி முனிவரின் மகனாகிய அந்தண குலத்து பரசுராமரிடம் சென்று பொருள் வேண்டினார். பரசுராமரோ தன்னிடம் பொருள் இல்லை என்றும் தனக்குத் தெரிந்த வில்லித்தைகள் மற்றும் போர்வியூகங்கள் யாவற்றையும் அவருக்கு சொல்லிக் கொடுத்தார். பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் துரோணர் குருவாக இருந்ததன் நோக்கமே அவர்களைக் கொண்டு துருபதனை பழிவாங்குவதே.

அதேவேளை வேடுவ குலத்தைச் சேர்ந்த ஏகலைவன் துரோணரிடம் தனக்கு வில்லித்தை கற்பிக்கும்படி வேண்டினான். ஆனாலும் சத்திரியர்களுக்கன்றி மற்றை யோருக்கு அக்கலையை தான் கற்பிப்பதில்லை என துரோணர் மறுத்தார். இதனால் ஏகலைவன் காட்டிலே துரோணரைப் போல ஒரு சிலையை செய்து அதனையே குருவாக மனதில் வரித்து வழிபட்டு வில்லித்தை பயிற்சி பெற்றான்.

இவ்வாறான ஒருபொழுதில் பாண்டவர்கள் வேட்டையாட காட்டுக்குச் சென்றபொழுது அவர்களது நாய் துரோணர் சிலையை அசிங்கப்படுத்தியதைக் கண்டு பொறுக்காத ஏகலைவன் ஓர் அம்பை எய்து நாயின் வாயை தைத்தான் என ஒரு கதையும், ஏழுஅம்புகளை எடுத்து ஒரேகொத்தாக அந்நாயின் வாயைகுறி வைத்து எய்ய அந்த களைந்தியன் ப்ரவாகம் : படைப்பிலக்கியப் பார்வைகள்

அம்புகள் ஒன்றாக நாயின் வாயில் நுழைந்து நாயை குரைக்க முடியாமல் செய்தது என ஒரு கதையும் உள்ளது. இவற்றோடு ஏகலைவன் எஃது அம்பானது நாயின் உடலில் ஆயிரம் ஓட்டைகளை உண்டு பண்ணியதான் கதையும் சொல்லப்படுவதுண்டு.

இக் கட்டுரையை எழுதுவதற்காகவும் மேற்படி கதை தொடர்பான முரண்நிலைகள் குறித்த உண்மையை அறிவதற்காகவும் கம்பவாரிதி இ.ஜெயராஜ் அவர்களுடன் நான் கலந்துரையாடிய பொழுது அவர் நாயின் உடலில் ஆயிரம் ஓட்டைகள் தோன்றியதே சரியென தெரிவித்தார். ஏகலைவனைப் பற்றி கேள்விப்பட்ட துரோணர் அவனை காட்டில் சந்தித்து குருத்சணையாக அவனது வலது கைப்பெருவிரலை காணிக்கையாகக் கேட்க ஏகலைவனும் எந்தத்தயக்கமும் இல்லாமல் வெட்டிக்கொடுத்தான். இதுவே ஏகலைவன் கதைச்சுருக்கம்.

அகளங்கன் அவர்கள் ஏகலைவன் மீது வைக்கும் குற்றச்சாட்டு

“ஏகலைவன் கற்றது வெறும் போர்க்கல்வியாகிய தொழிற்கல்வி மட்டும் தான். அவன் அதற்குரிய ஒழுக்கக்கல்வியை பெறவில்லை. அவன் அந்தக்கல்வியைக் கற்றதே களவாகத்தான். அதுவே பெரும் தவறு தானே”

என்பது.

இலக்கியத்தென்றல் வ.ஜோதி அவர்களால் எழுதப்பட்டு வர்த்தமானன் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்ட “வியாச பாரதம்” முதற்பாகத்தில்

“ஏகலைவன் வேடன் மகன் என்பதினால் அவனுக்கு விற்பயிற்சி தர துரோணர் விரும்பவில்லை. கெளரவர்களிடமும், பாண்டவர்களிடமும் உள்ள பாசுத்தினால் அவர் அவ்வாறு கருதினார். எனவே அவர் ஏகலைவனைப் பார்த்து ‘வேடன் மகனே! உன்னையும் சீடனாக கருதுகின்றேன். எப்போதும் விற்பயிற்சி செய்தவனாய் இரு.அதில் மிக்க பலம் உள்ளவனாவாய். இப்போது வீட்டிற்கு திரும்பிச் செல்’ என்று கூறினார்.”

- பக்கம் : 229,230

என இடம்பெற்றுள்ளது.

இவ்வாறானதோரு குறிப்பு ‘துக்ளக்’ ஆசிரியர் ‘சோ’ எழுதிய “மஹாபாரதம் பேசுகிறது” முதற்பாகத்திலும் காணப்படுகின்றது.

“உன்னை நான் மனதால் சிஷ்யனாக வரிக்கிறேன். ஆனால் இந்த அரச குமாரர்களுடன் சேர்த்து உனக்கு பயிற்சி அளிப்பது நடைமுறையில் சரியாக இருக்காது. அஸ்திரப்பிரயோகத்தில் நீ திறமை பெற்றவனாக விளங்க உன்னை ஆசிர்வதிக்கிறேன். என்னை மனத்தில் நினைத்தே பயிற்சி பெற உனக்கு அனுமதியும் கொடுக்கிறேன் என்றுகூறி அவனுக்கு விடைகொடுத்தார்”.

- பக்கம் : 97

இவற்றிலிருந்து துரோணின் அனுமதியுடனேயே ஏகலைவன் மாண்சீகமாக வில்வித்தை பயில்கிறான் என்பது புலனாகிறது. ஓவ்வொருவரும் தத்தமது சுயவிருத்தியிலும், மேம் பாட்டிலும் தாமே செயலூக்கமிக்க பங்கினை வகிக்கின்றார்கள் என்பதை கட்டுமான வாதம் வலியுறுத்தி நிற்கின்றது. எனவே ஏகலைவன் களவாக வில்வித்தையை கற்றான் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அத்துடன் மகாபாரதத்தில் கர்ணன் பரசுராமரிடம் பிராமணர் எனப்பொய் சொல்லி கற்றது போல் ஏகலைவன் கற்கவில்லை.

தொடர்ந்து அகளங்கன் கூறுவது போல ஏகலைவன் வேடுவ குலத்தைச் சேர்ந்தவன். எனவே மிருகங்களை வேட்டையாடுவதற்குரிய வில்வித்தையை துரோணிடம் சென்று கற்க வேண்டிய தேவை இல்லை என்பது வாஸ்தவமானாலும் வில்வித்தையை முழுமையாக கற்க வேண்டிய தேவை அவனுக்கு இல்லையென்று கூறமுடியாது. எந்தக் கல்வியையும் கற்கும் பொழுது கசடறக் கற்க வேண்டுமென வள்ளுவரே கூறியுள்ளார்.

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் ஆகிய நால்வரும் ஒரே நிலையில் வைத்து போற்றப்பட வேண்டியவர்கள். ஏகலைவன் துரோணின் ஆசியோடுதான் மாண்சீகமாய் வழிபட்டு பயிற்சி பெற்றவனாதலால் பெரியபூராணத்தில் இறைவனை நினைத்து மனதிலே கோயில் கட்டி சிவப்பேற்றைந்த பூசலார் நாயனார் போன்றே ஏகலைவனும் விளங்கு

கின்றான். எனவே இப்படிப்பட்ட ஒருவனது கல்வியை ஒழுக்கமற்ற முறையில் பெற்ற கல்வி எனக்கூறி ஒதுக்கமுடியுமா?

அதுமாத்திரமல்ல குருகுலக்கல்வி குறித்து அகளங்கன் அவர்கள் மேற்படி கட்டுரையில் “குருவின் ஆசிரமத்திலே வாழ்ந்து, குருவின் பழக்க வழக்கங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக்கத்தோடு பொருந்திய மனிதவிழுமியங்களை போற்றுகின்ற கல்வியே அக்கால பாடத்திட்டமாக இருந்தது” எனக்குறிப்பிடுகின்றார்.

பாண்டவர்களும், கௌரவர்களும் துரோணிடமே குருகுலக் கல்வியை கற்றுக் கொண்டாலும் பாண்டவர்களைப் போல கௌரவர்களும் ஒழுக்கசீலர்களாக நடந்து கொண்டார்களா என்பது கவனிப்புக்குரிய விடயமாகின்றது. குதாட்டத்திலும்சரி, பாஞ்சாலிக்கு துகில் உரிந்த சந்தர்ப்பத்திலும்சரி ஒழுக்கநெறி பேணப்படவில்லை. இவ்விடத்தில் நாலடியார் பாடலொன்று நினைவுக்கு வருகின்றது.

“கடல்சார்ந்தும் இன்னீர் பிறக்கும் மலைசார்ந்தும்
உப(பு) சண்டு)உவரி பிறத்தலால் தத்தம்
இனத்து)அனையர் அல்லர் ஏறிகடல்தன் சேர்ப்ப
மனத்து)அனையர் மக்கள்ளன் பார்”

உப்பு நீரை கொண்ட கடலின் பக்கத்தில் தோண்டினாலும் நல்ல உப்பற்ற குடிநீர் கிடைக்கும். மலையின் பக்கத்தில் சென்று தோண்டிப்பார்க்கும் போதும் அங்கே குடிப்பதற்கு முடியாத அளவிலுள்ள உப்புநீர் சுரக்கக் காணலாம். எனவே மக்கள் அவர்கள் சேர்ந்த இனத்தைப் பொறுத்து அமைய மாட்டார்கள். அவரவர் மனதின் பண்பைப் பொறுத்தே அமைவர் என்பது பாடலின் பொருள்.

எனவே ஏகலைவனும் வேடுவ குலத்தைச் சேர்ந்தவனாயினும் மனதில் மானசீகமாய் குருவை வணங்கியதனால் ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவனாகவே விளங்கியுள்ளான்.

டாக்டர் முத்துச்சண்முகன் எழுதிய “தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாடுகள்” எனும் நூலில்

“பழம் இந்திய கல்வியறையான குருகுலக் கல்வியறை முறைசார்ந்த கல்வி முறையாகும். இக்கல்வியறை சமுதாயத்தில்

அரச பரம்பரையினருக்கும், அந்தணர்களுக்கும் மற்றும் ஓரளவு மேம்பட்டவர்களுக்குமே கிடைத்து வந்திருக்கிறது ”

என்று கூறுகின்றார்.

தொல்காப்பியரும் பொருளதிகார நூற்பா ஒன்றில் இக்கருத்தை
“உயர்ந்தோர்க் குரிய வோத்தி னான்”

(தொல்.பொ.நூற்பா : 31)

என்றே கூறுகின்றார். எனவே இவற்றை வைத்து நோக்கும் பொழுது ஏகலைவனுக்கு கல்வி மறுக்கப்பட்டது நியாயமாகத் தோன்றினாலும் ஆசாரக்கோவை பாடல் ஒன்று

“கற்ற றிந்தவர் கற்றறி யார்க்குறக்
கற்பி யாமலிருப்பதுங் குற்றமே
கற்றி லாதவர் கற்றறிந் தோரிடங்
கற்றி டாமலி ருப்பதுங் குற்றமே
கற்ற றிந்தவர் கற்றவை போலவே
கடமை யாய்ந்த வாமையுங் குற்றமே
தற்ப தந்தனி வாய்ந்தமு கம்மதுத்
தம்பி மாமரைக் காயச காயனே”

கற்றறிந்தவர் கற்றறியாதவர்களுக்கு தாம் கற்ற கல்வியை கற்பிக்காமல் இருத்தலும் கற்றறிந்தவர் தாம் கற்றது போல் கடமையாய் நடவாமல் விடுவதும் குற்றமென இடித்துரைக்கின்றது. ஞானவேட்கை படைத்திருப்பவன் எக்குடியில் பிறந்திருக்கிறான் என்பதை பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை என்பது தானே நியதி. அந்தவகையில் ஏகலைவனுக்கு துரோணர் கற்பியாததும், தான் கற்றபடி நடந்து கொள்ளாததும் குற்றமே.

இக்கட்டுரையின் பொருத்தப்பாடு கருதி துரோணர் ஒழுக் கநெறி பிறழ் ந் த சந் தர் ப் பங் களை ஆராய் வதும் அவசியமாகின்றது. எப்போது துருபதனை பழிவாங்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் துரோணர் மனதில் குடிகொண்டதோ அப்போதிலிருந்தே அவர் அந்தண ஒழுக்கத்திலிருந்து விலகிவிட்டார். ஏனென்றால்

பழிவாங்குவது சத்திரியனின் வேலை. சத்திரிய குலத்தைச் சேர்ந்த கெளசிக மன்னன் கோபத்தை அடக்கி 'பிரம்மரிஷி' விஸ்வாமித்ரராக மாறியபொழுது அந்தணகுலத்தில் பிறந்த துரோணர் உள்ளத்தால் சத்திரியராக மாறியது ஒழுக்கக்கேடான விடயமே.

எனவே துருபதனை பழிவாங்கும் நோக்கோடு வில்வித்தை உட்பட போர்க்கலைகள் அனைத்தையும் பயின்ற துரோணரைவிடதன் வாழ்நாள் இருப்புக்காய் மிருகங்களை வேட்டையாட வில்வித்தையைப் பயின்ற ஏகலைவன் எவ்வளவோ மேலானவன்.

அதுமாத்திரமல்ல

“இருபுடை பாம்பு கொளினும் ஒருபுடை
அங்கண்மா ஞாலம் விளக்குறூஶம் - திங்கள்போல்
செல்லாமை செவ்வன்நேர் நிற்பினும் ஓப்புரவிற்கு
ஒல்கார் குடிப்பிறந் தார்”

இருபுகுதியை பாம்பு வந்து விழுங்கி விட்டாலும் மற்றொரு பகுதியால் அழகிய பூமியை ஒளிபெறச் செய்யும் திங்கள் போன்று வறுமையின் காரணத்தால் செல்வாக்கு குறைந்தாலும் உயர்குடிப்பிறந்தவர்கள் அறச்செயலில் இருந்து பிறழுமாட்டார்கள் எனும் நாலடியார் கூறும் உயர்குடிப்பிறந்தவர்கள் ஒழுக்கத்திலிருந்தும் துரோணர் பிறழ்வறுகின்றார்.

குருகுலத்தில் பாண்டவர்களுக்கும், கெளரவர்களுக்கும் துரோணர் வில்வித்தை மற்றும் போர்க்கல்வி கற்பித்தாராயினும் அவர்களுக்குள்ளே அர்ஜூனன் மிகுந்த திறமை காட்டியதால் துரோணர் தனக்கு தெரிந்த சகல வித்தைகளையும் அவனுக்கு மாத்திரம் சொல்லிக் கொடுத்தார். இதனை வில்லி பாரதத்தில்

“வெஞ்சிலையி னால்திவன் இராகவனை ஒக்கும்ளன
விசயன் விசயத்தின் மிகவே
எஞ்சிய குமாரர்கள் பொறாமையின் மிகுந்தனர்கள்
இரவியெதிர் மின்மினி கள்போல்
அஞ்சொல் முனிதானும் இவன்மேல் எவரினும்
பெருக அன்பு உடையனாகி அகலான்

நெஞ்சுற அரும்கலைகள் கற்கும் அவர் தம் அளவில்
நேயநிக மாதவர் கள்யார்? ”

எனக் கூறப்பட்டுள்ளதிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். ஆனாலும்

“ஏந்தப்பாடத்தையும் ஏந்தப் பிள்ளைக்கும் எத்தகைய வளர்ச்சி மட்டத்திலும் நுண்மதி நேர்மையுடன் வினைத் திறன்படக் கற்பிக்க முடியும்”

என்ற கருதுகோளை டியூக், ஹவார்ட், ஓக்ஸ்போர்ட் ஆகிய பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட புறானர் முன்வைக்கிறார். எனவே ஆசிரியத்துவ நோக்கிலிருந்து இதனைப் பார்க்கின்றபொழுது மாணவர்கள் அனைவரையும் ஒன்றாகக் கருதாது அவற்றுள் பேதம் பார்த்து வித்தை கற்பித்த துரோனர் குரு என்ற ஸ்தானத் திலிருந்தும் தன்கடமையை முறைதவறியே மேற்கொண்டுள்ளார்.

புறநானூற்றின் 182ஆவது பாடலான கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி பாடிய

“உண்டா லம்மவிவ் வுலக மிந்திர”

எனத்தொடங்கும் பாடலில் சான்றோர்கள் பற்றி கூறும் பொழுது

“புகமெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனி
னுலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்வில
ரன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே”

என்று குறிப்பிடுகின்றது. புகழைத் தருவதாக இருந்தால் அதற்காக உயிரையும் கொடுப் பார்கள். பழியை தருவதாயின் உலகம் முழுவதும் அதற்கு ஈடாக கிடைக்குமாயினும் அதனை செய்யார். அத்தகைய பெருமையடையவராக விளங்குகின்ற சான்றோர் தமக்கென எதுவும் செய்யமாட்டார்கள். பிறர்க்கென உழைக்கும் உண்மையான இயல்பு டையராதலே அவர்கள் தகுதிக்கான காரணமாகும் என்பது பாடலின் பொருள். இப்படிப்பட்ட சான்றோர்களின் குணத்திலிருந்தும்

விலகியவராகவே துரோணர் காணப்படுகின்றார். அதாவது ஏகலைவனிடம் குருத்சணை பெறும் சந்தர்ப்பத்தில் சுயநலத்துடன் அறிவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் உணர்ச்சிக்கே முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளார்.

அதனால்தான் சத்திரியர்களுக்கு தவிர வேறு ஒருவருக்கும் குருவாக இருக்க மாட்டேன் என்ற பற்றுறுதியுடன் ஆரம்பத்தில் ஏகலைவனை நிராகரித்த துரோணர் ஏகலைவனிடம் பெருவிரலை தட்சணையாகக் கேட்டதன் மூலம் வேடுவனாகிய அவனை சிஷ்யனாக அங்கீரித்து விட்டார் என்பது புலனாகின்றது. ஏனென்றால் குருத்சணை என்பது குரு ஒருவனை சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பத்திலேயே பெறப்படுவது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனாலும் இந்த அங்கீரிப்பினை முழுமனதுடன் நிகழ்த்தப்பட்ட ஒன்றெனக் கருதிக்கொள்ள முடியாது என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

சைவ நிலவுடமையாளர்கள், நிலவுடமையை காப்பாற்ற கீழ்ச்சாதியினரை தந்திரமாக அங்கீரித்து உட்படுத்திக் கொண்டதைப் போலவே துரோணரது இந்த அங்கீரிப்பும் அமைந்து விடுகிறது.

இந்த அங்கீரிப்பில் பாலில் நெய் மறைந்து கிடப்பது போல் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டிய உள்ளார்ந்த அம்சமொன்றும் உள்ளது. முன்பு துரோணர் அர்ஜுனனிடம்

“ உன்னைவிட சிறந்த சிஷ்யன் எனக்கு இல்லை, இருக்கவும் முடியாது”

என்று சூறியிருந்தார். ஆனால் இன்று அர்ஜுனனே ஏகலைவனின் திறமை கண்டு பொறாமை அடைந்திருப்பதை புரிந்துகொண்டதனால் அவனுக்கு அளித்த வாக்குறுதி பொய்யாகக் கூடாது என்ற மனவெழுச்சியே அவரிடம் முனைப்புப் பெற்றிருந்தது. எனவே இங்கு மேலோங்கியிருப்பது துரோணரின் சுயநலமே.

முனைவர் ஜோன் மேயர் என்பவரால் உருவாக்கப்பட்ட மனவெழுச்சி இயங்கியற் கோட்பாடு (Theory of Emo-Dialectics)

“சமுகத்திலே முன்னேற்றம் பெறல் வேண்டும் என்ற ஒருவரின் நேர்விசையுடன் அவற்றை மறுக்கும் அல்லது கெடுக்கும் எதிர்விசை கள் சங்கமிக்கும் பொழுது தனிச்சொத்துரிமையின் உந்தல் பொறாமை என்ற மன வெழுச்சியை தோற்றுவிக்கின்றது”

எனக்கூறுகின்றது. இந்தக்கோட்பாட்டுடன் மேற்கூறிய துரோணினதும், அர்ஜானனினதும் மனநிலைகள் ஒத்திசைவதைக் காணலாம்.

மகாபாரதத் தில் உத்தியோக பருவத் தில் எட்டு அத்தியாயங்களில் விதூரன் கூறும் அறிவுரைகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று

“ ஒருபணியில் இறங்குவதற்கு முன்னர் எல்லா அம்சங்களையும் சீர்தூக்கி பார்க்க வேண்டும். தீவிரென ஏற்பட்ட மனங்தலினால் செயற்படக் கூடாது ”

என்பது.

வள்ளுவர் கூறுவது போல

“ உடைத்தம் வலிஅறியார் ஊக்கத்தின் ஊக்கி
இடைக்கண் முரிந்தார் பலர் ”

தமது வலி அறியாது மனவெழுச்சியால் வினைசெய்யத் தொடங்கி அது முடிவதற்கு முன்னே கெட்டார் பலர். அவற்றுள் ஒருவராகவே துரோணரும் காணப்படுகின்றார். மேற்படி குறளானது ஒருதலைப்பார்வை கேடு பயக்கும் என்னும் இயங்கியல் கருத்தை தெளிவுடன் உரைப்பதாக மார்க்சியர் கூறுவர். இன்றைய உளவியல் கண்ணோட்டத்தில் நோக்குகின்ற பொழுது மனவெழுச்சி அடைந்திருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் மனிதன் எடுக்கும் தீர்மானங்கள் சிறந்தவையாகக் காணப்படுவதில்லை என்பது பல உளவியலாளராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு உண்மையாகும்.

ஏகலைவனின் அன்றாட வாழ்வியல் இருப்புக்கு, பொருளாதாரத்துக்கு துணைபுரிந்தது அவனது வேட்டைத்தொழிலே. அவன் பயின்ற வில்லித்தை மூலமே இது சாத்தியமாகியிருந்தது. அந்தவகையில் வில்லித்தைக்கு இன்றிஅமையாததாய் விளங்குவது

வலதுகை பெருவிரலாகும். அந்தப் பெருவிரலையே துரோணர் தட்சணையாகக் கேட்டதன்மூலம் மனிதனது அடிப்படைத் தேவைகளில் ஒன்றான உணவினை ஏகலைவன் சுயமாய் பெறுவதற்கு இயலாத் நிலையை இது ஏற்படுத்தியதோடு அவனை இன்னொருவர் மீது தங்கிவாழும் நெருக்கடிக்கும் தள்ளியுள்ளார்.

“தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் - இந்த
ஜூகத்தினை அழித்திடுவோம்”

என்று ஆவேசம் கொள்கிறான் பாரதி.எனவே வர்க்க அடிப்படையில் ஏகலைவன் வரலாற்றை நோக்குகின்ற பொழுது உயர்சாதி சமூகத்தவர்களால் தலித் ஒருவனின் பொருளாதாரத்தை முடக்கும் செயற்பாடாகவே இதனை கருதவேண்டியுள்ளது. எனவே குரு தட்சணை என்ற பேரில் நயவஞ்சகமாய் ஏகலைவனின் பெருவிரலை கேட்டு அவனது ஜீவனோபாயத் தொழிலையே மேற்கொள்ள விடாது செய்த துரோணர் ஒரு துரோகியே.

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா அவர்கள் தனது ‘கற்றல் உளவியல்’ நூலில்

“தமிழர்களுடைய மரபு வழிஆசான் இல்லக்கல்வியில் (குருகுலம்) நேரடியாக கற்றுக் கொள்வதைக் காட்டிலும் ஆசானுடைய நடத்தைகள், அனுகுமுறைகள், திறன்சார் ஆற்றுகைகள், ஒழுக்கங்கள், பிரச்சினைகளை விடுவிக்கும் செயற்பாடுகள் முதலியவற்றை மாதிரிகளாக கொண்டு கற்றலைத் திரட்டிக் கொள்ளல் இடம்பெற்று வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்”

எனகிறார். எனவே இதனை கருத்திலெடுத்துப் பார்க்கும் பொழுது துரோணர் ஏகலைவன் விடயத்தில் கையாண்ட அனுகுமுறை மாணவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல உலகத்தாருக்கும் அவரை ஒரு தவறான முன்மாதிரியாகவே இனங்காட்டியுள்ளது.



மல்லிகை - இதழ் 368

45ஆம் ஆண்டு மலர்
ஜூன் 2012

உசாத்துணை நூல்கள்

1. கைலாசபதி.க - பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் - குமரன் பப்ளிசர்ஸ், 1999
2. செல்லத்துரை சுதர்சன் - செம்புலம் - டிசம்பர் 2006
3. ஜோதி.வ - வியாச பாரதம் - வர்த்தமானன் பதிப்பகம்
4. சோ - மஹாபாரதம் பேசுகிறது - பக்கம் 97
5. டாக்டர் முத்துச்சண்முகன் - தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாடுகள்
6. ஜெயராசா.பா. பேராசிரியர் - கற்றல் உளவியல் - சேமமடு பொத்தகசாலை வெளியீடு, 2008

பண்டாட்டங் சேகரமும் அறிவியலின் புதினமும்

செங்கை ஆழியானின்

“குந்தி இருக்க ஒரு குழநிலம்”



சமுத்து இலக்கிய வரலாற்றில் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி வரும் செங்கை ஆழியான் அவர்களின் ஜந்தாவது சிறுகதை தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளதே “குந்தி இருக்க ஒரு குழநிலம்” சிறுகதைத் தொகுதி. இலங்கை தேசிய நூல் அபிவிருத்தி சபையின் அனுசரணையுடன் வெளி வந்துள்ள இந்நூலில் ஆசிரியரின் பல்துறை ஆளுமையின் வெளிப்பாடு முற்றிலும் மாறுபட்ட முறையில் வெளிக்கொண்றப்பட்டுள்ளது.

சிறுகதை தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள பதினெந்து சிறுகதைகளில் ஐந்து சிறுகதைகள் ‘கலைக்கதீர்’ இதழ்களிலும் நான்கு சிறுகதைகள் ‘வெளிச்சம்’ இதழ்களிலும் இரண்டு சிறுகதைகள் ‘சமநாடு’ பத்திரிகையிலும் ஏனைய மூன்று சிறுகதைகள் தலா ஒன்று வீதம் ‘தீராநதி’, ‘கலைமகள்’, ‘நுண்ணறிவியல்’ வெளியீடுகளிலும் பிரசுரமாகியுள்ளன.

ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டு அம்சங்களையும் கலாசார விழுமியங்களையும் கட்டிக்காப்பது ஒவ்வொருவருடைய பொறுப்பென்ற போதிலும் அந்தச் சமூகப் பெறுமானத்தை உணர்ந்து செயற்படுபவர்கள் அரிதாகவே உள்ளனர். இன்று விஞ்ஞான வளர்ச்சி, நாகரிகம் என்ற பெயர்களில் சத்தம் சந்தடி இல்லாமல் பண்பாட்டுக் கூறுகளை அழித்தொழில்து வாழ்வதற்கு நம்மில் பெரும்பாலானோர் இசைவாக்கம் அடைந்துள்ளமை கண்கூடு. இந்தத்துர்லப நிலைக்கு விதிவிலக்காக எமது பிராந்தியப் பண்பாட்டுச் சின்னங்களை பேணிப்பாதுகாத்து அவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகளையும் வருங்கால சந்ததியினருக்கு ஊடு கடத்த வேண்டும் என்பதில் சொங்கை ஆழியான் அவர்கள் அதிக சிரத்தை எடுத்துள்ளதை இத்தொகுதியில் உள்ள “ஆடுகால் துலா”, “ஆவுரோஞ் சிக்கல்”, “குட்டுக்காய்”, “வேலிப்பொட்டு” கதைகள் மூலம் உணர முடிகிறது.

நகைச்சவைக் கதைகள் என்ற வகையறாவில் வருபவை வெறுமனே வாசகனுக்கு சிரிப்பை மாத்திரம் உண்டு பண்ணாமல் அதன் ஊடுசரடாக மக்களுடைய அறியாமை இருளைப் போக்கும் அகல்விளக்காகவும் அவை திகழ வேண்டும் என்பதை “கிராமத்துள் புகுந்த மாய மனிதன்”, “ஊர் பார்க்க வந்த யானைகள்” சிறுகதைகள் மூலம் துலக்கிக் காட்டுகின்றார். இவற்றுள் “ஊர் பார்க்க வந்த யானைகள்” சிறுகதையானது உருது மொழி இலக்கியகர்த்தாவான கிருஸ்ணசந்தரின் “ஒரு கழுதையின் பட்டினப்பிரவேசம்” அங்கத் நாவலை நினைவுட்டுவதாக உள்ளது.

மேலும் “குந்தி இருக்க ஒரு குடிநிலம்”, “மனிதம்” ஆகிய இரண்டு சிறுகதைகளும் அவை எழுதப்பட்ட காலத்தின் யதார்த்தநிலைப் பண்புகள் மெய்மை குன்றா வண்ணம் இனத்துவ

முரண்பாட்டின் பின்னணியில் செய்நேர்த்தியுடன் புனையப்பட்டுள்ளன. அதிலும் குறிப்பாக தொகுதியின் தலைப்பாக அமைந்து “குந்தி இருக்க ஒரு குடிநிலம்” சிறுகதையானது தமிழக இதழான ‘தீராநதி’யில் இடம்பெற்றமை ஈழத்தமிழர்கள் எவ்வாறு ஏதிலிகளானார்கள் என்பதன் நதிமுலத்தை தமிழக மக்களும் அறிவதற்கான வாய்ப்பை அளித்ததனால் கூடுதல் சிறப்புப் பெறுகிறது.

இருப்பினும் காலத்தால் அழியாத படைப்புகளை படைப்பதாக கூறிய படைப்பாளிகளில் பெரும்பாலானோர் இன்று தமது கொள்கைகள், சித்தாந்தங்கள் என்பவற்றை துறந்து காலத்திற்கு தகுந்தாற் போன்று தம் படைப்புகளை படைத்து வருவது தான் சமூக இசைவாக்கமோ என்ற கேள்வியை இன்றையநிலையில் செங்கை ஆழியான் போன்றோரிடம் கேட்கத் தூண்டுவதையும் ஏனோ இவ்விடத்தில் தவிர்க்க முடியவில்லை.

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் அறிவியல் சிறுகதைகளின் முன்னோடியாக சஜாதாவே கொண்டாடப்படுகின்றார். ஜெயமோகன் எழுதிய “விசும்பு” நூலில் உள்ள சிறுகதைகளும் இவ்வகைப் பட்டதே. ஈழத்து இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் அறிவியல் கதைகளின் முகிழிப்பு செங்கைஆழியான் அவர்களாலேயே காலகோளாக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இதனை

“அறிவியல் துறையில் ஈழத்தில் எவரும் சிறுகதைகள் படைக்கவில்லை”

என்ற அவரது முன்னுரை வாக்கு மூலத்திலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். அறிவியல் கதைகளை ஆங்கிலத்தில் ஆதர்.சி.கிளார்க் அவர்கள் இலங்கையில் எழுதி வந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

�ழத்தில் அறிவியல் கதைகளின் வருகை என்பது அழுரவமாயே நிகழ்வதுண்டு. சில வருடங்களுக்கு முன்பு சஜாதா அறிவியல் புனைகதைப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசு பெற்ற கதைகளுள் ஒன்றான தீரன் ஆர்.எம்.நெளசாத் எழுதிய “சாகும்தலம்” சிறுகதை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இவ்வாறான கருப்பொருளைக் கொண்டமைந்த ஏழு சிறுகதைகளில் பெரும்பாலானவை பாரம்பரிய வரன்முறையில் இருந்து விலகி பிசிறின்றி சித்திரிக்கப்பட்டாலும்

கையாளப்பட்டுள்ள சில சொற்பிரயோகங்களின் கருத்துப்புலப்பாடு இலகுவானதாக இல்லை.

பொதுவாகவே அறிவியல் கதைகளில் பிரயோகிக்கப்படும் கலைச்சொல் அடங்கலான மொழிக்கையாளுகைகள் வாசகனது அகவயப்பட்ட சிந்திப்புக்கு சவாலாக அமைந்து விடுவது தவிர்க்க முடியாதது என்ற வகையில் அந்தக்குறையும் அமிழ்ந்து போகின்றது. சஜாதா போன்றவர்களது ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்த கலப்பு மொழிநடை அறிவியல் சிறுகதைகளில் ஆங்கிலவழி மூலமான கலைச்சொற்களுக்கு தமிழ் மொழிபெயர்ப்பினையும் காலத்திற்கு காலம் அறிமுகப் படுத்திய வண்ணம் இருந்து வந்துள்ளது.

தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள செங்கை ஆழியானது சிறுகதைகளில் “அபகமம்” சிறுகதை விஞ்ஞான வளர்ச்சியில் ஒழுங்கான திட்டமிடல் இன்மையால் ஏற்படும் ஆபத்தினை சுட்டிக்காட்டி நிற்கின்றது. “தண்ணீர் தண்ணீர்” சிறுகதையில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலத்தழிந்ற மட்டம் குறைந்து வருவதையும் அதனால் ஏற்படும் அபாயத்தினையும் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது.

உலகமயமாக்கலின் தாக்கம் கிராமங்களையும் ஆட்கொண்ட நிலையில் விவசாயத்திற்குரிய விளைநிலங்கள் பெருமளவு கையகப்படுத்தப்பட்டு அங்கு தொழிற்சாலைகள் அமைக்கப் படுதலினால் சூழல் மாசடைவதோடு காடுகள் அழிக்கப்படுதல், அதனால் மழைவீழ்ச்சி குன்றி வரட்சி ஏற்பட்டு பல அபிவிருத்தி அடையாத நாடுகளில் உணவுக்குக் கூட வழியில்லாமல் மனிதர்கள் அற்ப ஆயுளில் அழிந்து போவதற்கு இவை காரணமாகின்றது.

எனவே இவை பற்றிய ஒரு விழிப்புணர்வை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்துவதற்கு அறிவியல் கதைகளின் பங்களிப்புகள் அவசியமானவை. எந்தவொரு படைப்பாளிக்கும் எரிகின்ற பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண்பதோடு மட்டுமல்லாமல் வருங்காலத்தில் எவ்வாறான பிரச்சினைகளுக்கு முகம்கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதனையும் தீர்க்கதறிசனமாக கூற வேண்டிய தார்மீகப் பொறுப்பு உள்ளது. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில்தான் இயற்கை சீற்றங்கள்

ஏற்படும் போது அந்த அழிவுகளில் இருந்து எம்மை பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் முடியும்.

செங்க ஆழியான் அவர்களிடம் இயல்பாகக் குடிகொண்ட புவியியல்துறை அறிவுவிசாலிப்பு சிறுகதைகளை நுண்ணயத்துடன் தீட்டுவதற்கு கைகொடுத்தாலும் அறிவியல்துறையின் புதுமைகளை புவியியல்துறை என்றதொரு எல்லைக்குள் மட்டுப்படுத்தாமல் அதனைத் தாண்டியும் சென்றிருக்கலாமோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.



ஞாம் - திதி 89

ஒக்டோபர் 2007

உசாத்துணை நூல்கள்

1. ஜெயமோகன் - விகம்பு - எனி இந்தியன் பதிப்பகம், ஒக்டோபர் 2005
2. ஞானம் - ஜூலை 2009

எழுத்துச் சிறுகதைகளில் பிராண்கள் யற்றிய மனிதனைய வார்த்தெநுப்புகள்

அறிமுகம்

புனைகதை இலக்கியங்களில் சிறுகதையானது ஒரு சிறு சம்பவத்தை அல்லது ஓர் உணர்வுத் தெறிப்பை கருவாகக் கொண்டு தோற்றும் பெறுவது. அந்தச் சிறுசம்பவமானது அல்லது உணர்வானது எழுத்தாளனுடைய மனதை உறுத்துகின்ற ஒரு விடயமாகவே காணப்படும். சமுதாயத்தில் காணப்படுகின்ற பல் வேறுபட்ட பிரச்சினைகளையும் கூர்ந்து கவனித்து எடுத்தாளுகின்ற ஒரு வராலேயே ஒரு மக்கள் எழுத்தாளராக பரிணமிக்க முடியும்.

ஒரு படைப்பாளியினுடைய ஆளுமையை அவனைச் சார்ந்துள்ள சூழலே தீர்மானிக்கின்றது. இலக்கியம் என்பது காலத்தின் பிரதிபலிப்பு என்ற வகையில் இது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகளில் உலகப் பொதுவான

மனித அடிப்படை பண்புகள் பற்றி சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் இன்றைய காலகட்டத்தில் சமூகத்தில் நிலவுகின்ற சமகாலப் பிரச்சினைகளான போர், சாதியம், குடும்ப உறவு, காதல், பாலியல் மற்றும் மனிதாபிமானம் குறித்து பல்வேறு எழுத்தாளர்களும் பன்முக ஆளுமைகளுடன் சிறுகதைகளை படைத்த வண்ணம் உள்ளனர். இவ்வாறு ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் முனைப்புற்றுக் காணப்படும் தனித்துவப் பண்புகளால் சிறுகதைகளும் மெருகூட்டப்பட்டே வருகின்றது.

மனிதன் ஒரு சமூகப்பிராணி. சமூகத்தினது உதவியின்றி தனிமனிதன் ஒருவனால் தனித்து வாழமுடியாது. மனிதன் தோன்றிய காலத் திலிருந்து இன்றுவரை அவன் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான் என்றால் அதற்கு அவன் சக மனிதர்களோடு புரிந்துணர்வு மற்றும் விட்டுக்கொடுப்புடன் கூடிய மனிதாபிமான வாழ்க்கை முறையை கடைப்பிடித்து வருகின்றமையே காரணம் எனலாம். எனவே மனித குலத்தோடு ஒன்றிப்போன மனிதாபிமானம் குறித்து சிறுகதைகள் தோற்றம் பெறுவது ஒன்றும் வியப்புக்குரிய விடயமே அல்ல.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் குறிப்பிடுவது போல

“சிறுகதையிலோ, நாவலிலோ முக்கியப்படுவது கதை(Story) அந்தக்கதை சட்டும் மனிதநிலை (Human Condition)தான் முக்கியம். உண்மையில் அந்த மனிதநிலைகளைக் கொண்டு வருவதற்கான ஒரு சட்டகமே கதை/சம்பவம். உலகின் மிகப்பிரசித்தமான எந்த நாவலையும் சிறுகதையையும் எடுத்துப்பார்த்தால் அந்த உண்மை விளங்கும். கதையிலும்/ சம்பவத்திலும் பார்க்க மனிதத்துவ ஆழத்தை வெளிக்கொணரும் அதன் அதிர்வொலியே முக்கியமானது”

என்பார்.

இத்தகைய சிறுகதைகளுக்கு உதாரணமாக ஈழத்து சிறுகதை வரலாற்றில் செங்கை ஆழியான் எழுதிய “மனிதம்” சிறுகதை, டொமினிக் ஜீவா எழுதிய ‘O’ நெகட்டில் சிறுகதை மற்றும் ‘திசை’ இதழில் ஜி.பி.வேதநாயகம் எழுதிய “மனிதனைத்தேடி” சிறுகதை

ஆகியவற்றை வகைமாதிரிக்குச் சுட்டிக்காட்டலாம். இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் சக மனிதன் மீதல்லாமல் பிராணிகள் மீது மனிதன் காட்டும் மனிதாபிமானம் குறித்து பேசுவதே ஆகும்.

சிறுகதைகள் பற்றிய பகுப்பாய்வு

முருகேசு ரவீந்திரன் அவர்கள் எழுதிய “புள்ளிக்கோழி” சிறுகதையில்

“நாட்டிலே ஏற்பட்ட வன்முறை பல உயிர்களைக் காவு கொண்டது. மனித உயிர்களுக்கே மதிப்பற்றுப் போன நிலையில் காக்கை, சூருவி எங்கள் சாதி என எவ்வாறும் பாடமுடியவில்லை”

என்ற ஆதங்கம் கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியது என்றாலும் கணிசமான சிறுகதைகள் பிராணிகள் மீதான கரிசனத்தை வெளிப்படுத்தியே உள்ளன.

பொதுவாகவே ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் பிராணிகள் பற்றிய மனித நேயத்தை வெளிப்படுத்தும் சிறுகதைகளை கீழ்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

1. வளர்த்த செல்லப்பிராணிகளுக்கு ஆபத்து நேர்கின்ற பொழுது அவற்றை எப்பாடுபட்டாவது காப்பாற்றுவதற்கு முயற்சி செய்தல்.
2. செல்லப்பிராணிகள் எதிர்பாராமல் இறந்தபொழுது அவற்றைத் தண்ணுயிர் போல் நினைத்து துடித்தல்
3. பிராணிகளின் தொல்லை காரணமாக அவற்றுக்கு தண்டனை வழங்கிவிட்டு அல்லது அழித்துவிட்டு பின்னர் அவற்றுக்காகப் பச்சாதாபப்படுதல்
4. வறுமை காரணமாக வளர்த்த பிராணிகளை விற்று விட்டு பின்பு அவற்றுக்காக கழிவிரக்கப்படுதல்.
5. அநாதரவாக தெருவில் விடப்பட்ட பிராணிகள் மீது காட்டப்படும் மனிதநேயம்

6. பிராணிகளை வதைத்தால் அதன் காரணமாக தமக்கு ஏதாவது ஆபத்து அல்லது தீங்கு நிகழ்ந்து விடும் என்ற அச்சத்தினால் அவற்றின் மீது கருணை காட்டல்
7. பிராணிகளுக்கு சரணாலயம் அமைத்து அவற்றைப் பாதுகாத்தல்
8. உளவளப்படுத்தல் பற்றிய பிரக்ஞானையை செல்லப்பிராணிகள் மீது ஏற்றி அவற்றின் ஊடாக கரிசனையை வெளிப்படுத்தல்
9. ஏனையவை

1. வளர்த்த செல்லப்பிராணிகளுக்கு ஆபத்து நேர்கின்ற பொழுது அவற்றை எப்பாடுபட்டாவது காப்பாற்றுவதற்கு முயற்சி செய்தல்

சமூத்து சிறுக்கை வரலாற்றில் இன்று புதிய தலைமுறை எழுத்தாளராய் மிளிர்ந்து வரும் பிரமிளா பிரதீபன் அவர்களின் “பக்கி” என்ற சிறுக்கையில் செல்லமாக வளர்த்து வந்த பக்கி என்ற கோழியை குடும்பத்தினர் முனியாண்டி சாமிக்கு பலிகொடுக்கப் போவதாக தெரிந்து அதிர்ச்சி அடைகின்றது அந்தக் கைத்தசொல்லிப் பாத்திரம். எப்படியாவது பலிகொடுப்பதில் இருந்து அதனைக் காப்பாற்றுவதற்காக அது எடுக்கின்ற முடிவுதான் சமயோசிதமானது.

“பக்கத்தில் இருந்த பெரிய கல்லை கையில் எடுக்கிறேன். தடார்ஸ்னு ஒரு சத்தத்தோட பக்கியும் சேர்ந்து அலறித்துடிக்க

பாட்டி கோழியை பார்த்திட்டு கத்திட்டாங்கஜயயப்யோ ரெத்தம் வருது. காலில ஒரு விரலை காண்மே! எங்கேயோ அடிப்படிருச்சி போல,... அப்ப எப்படி மாயி பலி குடுக்கிறது? அம்மா யோசிக்கத் தொடங்க கோழிய தரையில் விட்டுவிட்டு பாட்டியும் யோசிச்சிட்டே போறாங்க

ஒரு பக்கியை காப்பாத்திட்டேன். இது போல எத்தனையெத்தனை பக்கியள் பலியாகிறதோ? எனக்கென்ன போச்சி எப்படியோ என் பக்கி தப்பிச்சிடுத்தே அதுவரைக்கும் போதும். பக்கியிடம்

மானசீகமாய் மன்னிப்பு கேட்டபடியே மருந்து கட்டுவதற்காய் மீண்டும் பக்கியை தேடுகிறேன்”

என்று முடிகின்ற கதையில் ஆலயங்களில் பலியிடல் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற சீர்திருத்தக் கருத்தும் ஊடுசரடாய் வெளிப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

இவ்வாறே ‘மறுமலர்ச்சி’ இதழில் வெளிவந்த வரதரின் “வேள்விப்பலி” சிறுகதையிலும் பத்ரகாளி கோயில் வேள்வியை நிறுத்துவதற்காக சுந்தரம் என்ற பாத்திரம் சாகும் வரை உண்ணா விரதம் இருந்து அதில் வெற்றி அடைந்ததும் நினைவுக்கு வருகின்றது. ஆனாலும் மனிதாபிமானத்தை சிறப்புற வெளிப்படுத்தியதாக அமைந்த பிரமிளா பிரதீபனின் “பக்கி” சிறுகதையில்

“ஒரு பக்கியை காப்பாத்திட்டேன்.இது போல எத்தனையெத்தனை பக்கியள் பலியாகிறதோ? ”

என அங்கலாய்க்கும் கதாசிரியர் இறுதியில்

“எனக்கென்ன போச்சி எப்படியோ என் பக்கி தப்பிச்சிடுத்தே அதுவரைக்கும் போதும்”

என்று சுயநலமாய் கூறுவது இக்கதையின் மூலம் சொல்ல வந்த மனிதாபிமானத்தையே கேள்விக்குள்ளாக்குவதாக எனக்குப் படுகிறது.

2. செல்லப்பிராணிகள் எதிர்பாராமல் இறந்தபொழுது அவற்றைத் தன்னுயிர் போல் நினைத்து துடித்தல்

நந்தினி சேவியர் அவர்களின் “வேட்டை” சிறுகதையில் வாழ்விற்கு ஆதாரமாய் விளங்கிய வெள்ளையன் என்ற நாய் பாம்பு கடித்து இறந்த பொழுது

“தம்பர் கதறினார், அவரது தாயும் தகப்பனும் இறந்தபோது ... மனைவி மக்கள் வீடு விழுந்து மடிந்த போதும் எப்படி அழுதாரோ அதே போல...இது அவரது கடைசி நஷ்டம். அவரது உணவுக்கு வழிசெய்யும் அந்த உயிரின் நாடித்துடிப்பு மெதுவாக அடங்கிக்

கொண்டிருக்கிறது. தம்பர் தலையிலிடத்து ஒவென்று அலறிக்கொண்டிருந்தார்"

எனச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கும்.

அவ்வாறே தி.ஞானசேகரன் அவர்கள் எழுதிய "உயிர்த்துண்ண" என்ற சிறுகதையில் கண்ணிழந்த பிச்சைக்காரன் ஒருவன் அறுந்துவிழுந்த மின்சாரக் கம்பியில் காலை வைத்த போது ஆற்றிவு படைத்த மனித ஜென்மங்கள் அவன் உயிரைக் காப்பாற்ற தயங்கிய போது அவன் வளர்த்த பொன்னி என்ற நாய் தன்னுயிரை மாய்த்து அவனைக் காப்பாற்றி விடுவதாய் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கும்.

"உயிர்த்துண்ணயான உன்னைப் பிரிந்த பின்பும் நான் உயிரோடு இந்த உலகத்தில் இருக்கிறேன். நானும் ஒரு மனித ஜென்மந்தானே"

என்று நொந்து கொள்கிறது அந்தப் பிச்சைக்காரப் பாத்திரம்

இவ்வாறான சித்திரிப்பினை உமா வரதராஜனின் "இங்கேயும் ஒரு பூ மலரும்" சிறுகதையிலும் காணலாம்.

3. பிராணிகளின் தொல்லை காரணமாக அவற்றுக்கு தண்டனை வழங்கி விட்டு அல்லது அழித்து விட்டு பின்னர் அவற்றுக்காக பச்சாதாபப் படுதல்

பெண் படைப்பாளியான சாரங்காவின் "உயிர்த்திருத்தல்" என்ற சிறுகதையில் வீட்டில் எலித்தொல்லைக்கு முடிவு கட்டுவதற்காக கொண்டு வந்த பூனையே காலப்போக்கில் அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக மாறுகின்றது. அந்தப்பூனை வயிற்றிலே குட்டிகளை காவியிருப்பதையும் தெரிந்து அதனை நாய்பிடிப்போரிடம் கொடுத்து அழிப்பதாய் அக்கதை முடியும்.

"தன்வயிற்றுக்குள் குழந்தைகளை காவி இருந்தபோது அப்புனை எத்தனை வசந்தக்கனவுகளைக் கண்டிருக்கும். அனைத்தையும் நொருக்கி அதை சாக்களத்துக்கு அனுப்பிவிட்டான் அவன். இனி அவனால் அதைக்காப்பாற்ற முடியாது. அது நீரில் மூழ்கி மூச்சுத்தினை இறந்திருக்கும். ஆனால் இவனுள் மட்டும்

உயிர்த்திருக்கின்றது. மனிதன் உயிர்க்கின்ற பொழுதுகளின் அப்பால் பழிவாங்கற் திருப்திகளைச் சந்தோசமாக துய்க்க முடியாதெனும் தீர்மானத்தை அவன் கண்ணத்தில் வழிகின்ற கண்ணீர் எழுதிற்று”

கண்கெட்ட பின் சூரிய நமஸ்காரம் என்பது போல் அப்புனை இறந்த பின்னர் மனச்சாட்சி உறுத்த அதனை நினைத்து பச்சாதாபப்படுவதாய் இச்சிறுக்கை சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

அவ்வாறே முத்து.இராதாகிருஸ்னன் எழுதிய “அந்தப் பெட்டைக் குட்டிகள்” சிறுக்கையிலும் வீட்டில் வளர்ந்த பெட்டை நாய் ஈன்ற குட்டிகளை தொல்லை எனக்கருதி தோட்ட வெளியில் அநாதரவாக விட்டு விட்டு சிலதினாங்களின் பின் அவை பசிக்களையால் வாடியிருப்பதை கண்டு மனமிரங்கி கடையில் ஒரு றாத்தல் பாணை வாங்கி அவற்றுக்கு கொடுப்பதாய் சித்திரிக்கப்பட்டிருப்பது ஜீவகாருண்யத்தை வெளிப்படுத்துவதாக இருந்தாலும் கைதயின் பிறிதொரு இடத்தில்

“ஒரு பத்து நிமிட நேர சைக்கிள் ஓட்டத்தின் பின் அந்த தோட்ட வெளி வந்தது. மறுபறத்தில் விட்டால்தான் இதுகள் இருக்கிற வீடுகள் பக்கம்போய் ஏதாவது சாப்பாட்டை பார்த்துக்கொள்ளும். இல்லாட்டி திரும்ப எங்கட பக்கமே வந்திரும் என்று நான் எண்ணிக்கொண்டு சுந்திப்பக்கமாக ஒரு இடத்தை தேர்ந்தேன்”

என்று சித்திரித்திருப்பது நான் நிம்மதியாக இருந்தால் போதும் மற்றவன் எப்பாடு பட்டாலும் பரவாயில்லை என்ற குறுகிய மனப்பாங்கின் வெளிப்பாடாகவே தோன்றுகிறது. பிராணிகள் மீதான மனிதாபிமானத்தை வெளிப்படுத்துவதில் வெற்றி கண்ட கதாசிரியர் சகமனிதர்கள் மீதான மனிதாபிமானத்தை வெளிப்படுத்துவதில் தோல்வி அடைந்தவராகவே காணப்படுகின்றார்.

மேலும் த.ஆனந்தமயில் எழுதிய “ஒற்றைக்கால் கோழி” சிறுக்கையும் இவ்வகைப்பட்டதே.

4. வறுமை காரணமாக வளர்த்த பிராணிகளை விற்று விட்டு பின்பு அவற்றுக்காக கழிவிரக்கப்படுதல்

செம்பியன்செல்வனின் “சர்ப்பவியூகம்” சிறுக்கையில் ஊரில் உள்ளவர்களுடைய மாடுகளையும் ஏருமைகளையும் விலைக்கு வாங்கியும் கள்ளமாகவும் பிடித்து டி.ஆர்.ஓவின் அனுமதியுடனும் அனுமதி இல்லாமலும் ஏற்றுமதி செய்து வரும் வேலாயுதத்திடம் வறுமை காரணமாக மாடுகளை விற்றுவிட்டு அவற்றின் மீது குறிக்கும் போது கழிவிரக்கப்படுகிறது திரவியம் எனும் பாத்திரம்.

“மாடுகளின் கதறல் கேட்டது.குறி சுடுகிறார்கள். அதுதான் மாடுகள் கத்துது. திரவியம் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டான். போயும் போயும் என்ற அருமையான மாடுகளான வெள்ளைப்புச்சியனையும் நெற்றிச்சுடியனையும் கறுத்த வாலனையும் இவனுக்கு வித்தனே?

நான் என்ன செய்யிறது.அறாவிலைக்கு வித்து என்ன சுகத்தைக் கண்டன்? அதுகள் ரண்டும் இப்போது இல்லை. வித்ததால் வந்த பணமும் இல்லை. நினைவும் வெறுமை பூத்து நெருஞ்சியென சிரித்துக்குத்தியது. என்ற குழந்தையள் போலையல்லவோ வளத்தன். அதுகளும் என்ற குரலைக் கேட்டாப் போதும் சொன்னபடி கேட்கும். அதுகளை நம்பித்தானே இந்த முன்டேக்கர் நிலத்தை வைச்சிருந்தன். இனி மழை பெய்தாலும் எப்படி உழவு செய்யப் போறனோ? ”

என்று கையறுநிலைப் புலம்பலாக சித்திரிக்கப்படுகிறது.

5. அநாதரவாக தெருவில் விடப்பட்ட பிராணிகள் மீது காட்டப்படும் மனிதநேயம்

மேற்கூறப்பட்டக்கைத்தகள் அனைத்தும் வீட்டிலே பிரியப்பட்டு வளர்க்கப்படும் பிராணிகளுக்கு ஏற்படும் துன்பத்தின் போது பரிதாபப்பட்டு மனிதாபிமானத்தை வெளிப்படுத் துவதாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்விடத்தில் பிராணிகள் மீதான மனிதாபிமானம் என்றால் நாம் வளர்க்கும் செல்லப்பிராணிகள் மீது மாத்திரம் ஏற்படுவதை கருதிக்கொள்வதா? அல்லது அநாதரவாக வீதிகளில் விடப்பட்டிருக்கும் பிராணிகள் மீது அக்கறை கொண்டு செயற்படுவதை கருதிக் கொள்வதா? என்றொரு கேள்வி எழுகின்றது.

இன்று பணம் படைத்தவர்கள் தமது பகட்டு வாழ்க்கையினை வெளிக்காட்ட செல்லப்பிராணிகளுக்கு பல்லாயிரம் ரூபாக்கள் செலவளித்து அவற்றை பராமரித்து வருவதனை மனிதாபிமானக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்க முடியுமா? இவர்கள் தங்கள் வீட்டில் வளர்க்கும் செல்லப்பிராணிகள் மீது காட்டும் அதே அக்கறையை அநாதரவாக தெருவிலே விடப்பட்டிருக்கும் பிராணிகள் மீது காட்டுவார்களா? என்பது சந்தேகமே.

இதற்கு விதிவிலக்காக கார்த்திகாயினி சுபேஸ் அவர்கள் எழுதிய “இப்படியும்” சிறுகதை அமைந்தாலும் கதையின் முடிவில் ஆண்நாய் புகையிரத்தில் சிக்கி இறந்து போக அது புதைக்கப்பட்ட இடத்தில் மறுநாள் பெண்நாயும் இறந்து போய் கிடப்பதாக கதையை முடித்திருப்பது உட்பட

“அவர் அவற்றை ஒரு சிறந்த காதல் ஜோடியாகவே காணுவார். அவற்றின் அன்பும் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுக்கும் புரிந்துணர்வும் அவரை வெகுவாகப் பாதித்திருந்தது. மனிதர்களில் கூட இப்படி ஒரு காதல் ஜோடியை காண முடிவதில்லை”

போன்ற சித்திரிப்புகள் யதார்த்தத்தை தாண்டிய மிகைப்படுத்தப்பட்ட புனைவுகளாகவே எனக்குப் படுகின்றது. நாய்களுக்கு இடையிலான அந்நியோன்னியத்தை சிறப்பாக கூறவேண்டும் என்பதற்காக ஒட்டுமொத்த மனித இனத்தின் காதலையே இவ்வளவுக்கு கொச்சைப் படுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றே தோன்றுகின்றது.

6. பிராணிகளை வதைத்தால் அதன் காரணமாக தமக்கு ஏதாவது ஆபத்து அல்லது தீங்கு நிகழ்ந்து விடும் என்ற அச்சத்தினால் அவற்றின் மீது கருணை காட்டல்

பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை எழுதிய “பொரிக்காத முட்டை” சிறுகதையில்

“குளவி ஒன்று கூடு கட்டப்பார்க்கிறது. அதைக் கலைப்பது பாவம். அது கூடு கட்டட்டும். அக்கா கருவற்றிருக்கும் போது வீட்டில் குளவி கூடு கட்டி இருந்தது. அத்தான் ஒருநாள் கூட்டை உடைத்து விட்டார். அக்காவுக்கு குறைப்பிரசவம் ஆனது தான் மிச்சம் என்று படபடத்தாள் உண்டார்”

என்று சித்திரிக்கப்படுவதை சுட்டிக்காட்டலாம்.

7. பிராணிகளுக்கு சரணாலயம் அமைத்து அவற்றைப் பாதுகாத்தல்

மேற்கூறப்பட்ட கதைகளில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதொரு பரிமாணத்தில் சுதாராஜ் அவர்களுடைய “அடைக்கலம்” என்ற சிறுகதையில் வருகின்ற கதைசொல்லியின் ஆசை அல்லது எதிர்பார்ப்பு வித்தியாசமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கும்.

“இங்கு வந்த நாளிலிருந்து எங்களுக்குள் ஓர் ஆசை - எதிர்பார்ப்பு. இந்த வீட்டில் ஒரு சரணாலயம் போல் பிராணிகள் தானாகவே வந்து கூடு கட்டி வாசம் செய்ய வேண்டுமென்று. அதற்காக வீட்டைச் சூழ பல பழ மரங்களையும், பூமரங்களையும் வளர்த்து ஒரு சோலையைப் போல ஆக்கி வைத்திருக்கின்றோம். மரங்களில் சிறியதட்டுக்களை அடித்து வைத்து அவற்றில் சிறுதானியங்களை போட்டு விடுவோம்”

என்று தொடரும் சிறுகதையில் தென்னை மரக்கூட்டில் இருந்து விழுந்த அணில் குஞ்சு ஒன்றின் மீது அவர்கள் காட்டுகின்ற அன்பும் அக்கறையும் அற்புதமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்.

“அந்த அணில் குஞ்சுக்கு முதலில் ஏதாவது ஆகாரம் கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்தவனாய் மகளை அழைத்து பிரிஜ்ஜில்

இருந்து பால் கொண்டு வரச் சொன்னேன்.கிண்ணத்தில் இருந்து பாலை ஒரு இங்க் பில்லரால் எடுத்து அந்த அணில்குஞ்சின் வாயில் விட்டேன்.”

இவ்வாறான மனிதநேயம் மிக்க பாத்திரப் படைப்பினை சுதாராஜ் அவர்கள் எழுதிய “முயல்குட்டி” என்ற சிறுகதையிலும் தரிசிக்கலாம்.

8. உளவளப்படுத்தல் பற்றிய பிரக்ஞாயை செல்லப்பிராணிகள் மீது ஏற்றி அவற்றின் ஊடாக கரிசனையை வெளிப்படுத்தல் இத்தகைய சிறுகதைக்கு உதாரணமாக கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களால் எழுதப்பட்ட “கால் ஒப்பம்” சிறுகதையை கட்டிக்காட்டலாம்

“இனிப் பொறுக்கேலாது இண்டைக்கு எப்படியும் தற்கொலை செய்யப் போறன். ‘தற்கொலை செய்யிற எண்ணம் வந்தா ஒருக்கா என்னட்டை வந்து சொல்லிப் போட்டு செய்யுங்கோ’ எண்டு அம்மா தன்னட்டை வாற கிளைன்றல்க்குச் சொல்லிறதைக் கேட்டிருக்கிறன். அதுதான் உங்களிட்டை ஒருக்காச் சொல்லிப் போட்டு செய்வும் எண்டு யோசிக்கிறேன்”

எனத்தொடரும் சிறுகதையில்

“விசிற்றல் போனாப் பிறகு அம்மா உள்ளுக்க வருவா. அவவின்றை ஹவுஸ்கோட்டைப் பல்லாலை பிடிச்சு இழுத்துக் கொண்டு முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் திரிவன். என்றை நாப்பத்திரன்டு பல்லிலை வேட்டைப் பல்லுக்குத் தான் அவாவின்ற ஹவுஸ்கோட்டுக்குத் துவாரம் வைக்கும்.அது என்னை உள்ளை விட்டுப் பூட்டின கோவமும் செல்லமும் சேர்ந்த விளையாட்டு எண்டாலும் அம்மா எனக்கு ஒருநாளும் அடிச்சதில்லை. பிராங்குட்டி சட்டையை விடு. சோறு போடுறன் உன்றை பிளேற்றில் சாப்பிடு எண்டுதான் சொல்லுவா”

என்று அந்த நாய் மீதான அக்கறை வெளிப்படும் அதேசமயம் கதையின் முடிவில்

“இவ்வளவும் சொன்னாப்பிறகு கொஞ்சம் மனம் ஆறித்தான் இருக்கு. மனதுக்கை இருந்ததெல்லாம் கொட்டித்தள்ளிப் போட்டன்

பாருங்கோ. தற்கொலை செய்யிறது ஆரோக்கியமான செயல் இல்லை என்டு அம்மாவும் சொல்லுறவு தான்”

என்று குறிப்பிட்டிருப்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கதே.

9. ஏனையவை

மலையக எழுத்தாளரான மு.சிவலிங்கம் அவர்களது “பொன்னி” சிறுகதையின் இறுதியில் நகரசபை நாய் வண்டிக்காரன் பொன்னி என்ற நாயை பிடித்து சாக்களத்திற்கு கொண்டு செல்லும் பொழுது பொன்னியின் மனம் பாட்டி வீட்டு ஆலமரப்பொந்தில் நிர்க்கதியாகிவிட்ட தன் செல்வங்களை நினைக்கிறது எனக் கதாசிரியர் கதையை முடிக்கும் பொழுது மனதை பிசைவதாகவே இருக்கிறது. அவ்வாறே மலையக எழுத்தாளரான மலரன்பனின் “பெரியதம்பியின் புள்ளி ஆடு” சிறுகதையிலும் காணாமல் போன ஆடு பற்றிய சித்திரிப்பு மனிதநேயத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்திருக்கும்.

சி.கதிர்காமநாதன் எழுதிய “செத்துப்போன...?” என்ற சிறுகதையில் வரும் பிளாக்கி என்ற நாயும் மண்டுர் அசோகா எழுதிய “ரொமி” சிறுகதையில் வரும் ரொமி என்ற செல்லமாக வளர்த்த நாயும் இறந்து விடுகின்ற பொழுது அக்கதைசொல்லிப் பாத்திரங்கள் அடைகின்ற துயரமும் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கும்.

அவ்வாறே தெளிவத்தை ஜோசப்பின் “உயிர்” சிறுகதையிலும் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்களால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டு வி.என்.பி யால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு சம்நாடு பத்திரிகையில் வெளிவந்த “நாடற்றவனும் நாயும்” சிறுகதையிலும் நாய் பற்றிய சித்திரிப்பு அற்புதமாக வெளிப்பட்டிருக்கும்.

முடிவுரை

இன்று பிராணிகளின் நலனில் அக்கறை செலுத்தும் புளுகிராஸ்ட் போன்ற பல்வேறு அமைப்புகள் மிருகவதைக்கு எதிராகப் போராடி மனிதாபிமானம் இன்னும் மரித்து விடவில்லை என்பதை

நிருபித்து வருகின்றன. அதேபோன்று படைப்பாளிகளில் பெரும்பாலானோரும் மன்னுயிரையும் தன்னுயிர் போலக் கருதி சகல ஜீவராசிகளது துன்பதுயரங்களையும் படைப்பூக்க உந்தலாகப் பெற்று அதனை வாழும் இலக்கியமாக மாற்றுவதற்கு எத்தனித்துள்ளனர்.

இருப்பினும் எனது வாசிப்பு அனுபவத்திலும் இவ்வுய்வுக்காக எடுக்கப்பட்ட சிறுகதைகளிலும் பெரும்பாலானவை வழமையான சிறுகதை எடுத்துரைப்பு முறைகளாகவே காணப்படுகின்றன. கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களது “கால் ஒப்பம்” சிறுகதையிலும் மு.சிவலிங்கம் அவர்களது “பொன்னி” சிறுகதையிலும் நாய் ஒன்றே தனது கதையை சொல்வதாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவையும் மேற்கூறப்பட்ட வழமையான பாணி சிறுகதைகளே. புறநடையாக அம்ரிதா ஏயெத்தால் எழுதப்பட்ட “விலங்குகள் தொகுதி ஒன்று அல்லது விலங்கு நடத்தைகள்” சிறுகதை தொகுப்பிலுள்ள சில கதைகளில் பின்நவீனத்துவப் பாணியில் பல்வேறு பரிசோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும் அவற்றில் சித்திரிக்கப்படும் வனவிலங்குகள் வாழ்க்கை யதார்த்தத்தின் படிமங்களாகவே உருப்பெற்றுள்ளன. எதிர்காலத்தில் இது போன்ற பல்வகைப்பட்ட எடுத்துரைப்பு முறைகளை கையாண்டு பிராணிகள் பற்றிய மனிதநேயக் கண்ணோட்டத்துடன் சிறுகதை இலக்கியம் இன்னும் செழுமை பெறும் பட்சத்தில் அவை பிறமொழியில் தோன்றிய மிகச்சிறந்த சிறு கதைகளுக்கு இணையாகக் கொள்ளப்படலாம்.



ஜீவந்தி - இதழ் 06

முதலாமாண்டு நிறைவு மலர்.

வைகாசி / ஆணி 2008.

(கோழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் 04.06.2012 அன்று “புனைகதை” அரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை)

உசாத்துணை நூல்கள்

1. செங்கை ஆழியான் - குந்தி இருக்க ஒரு குடிநிலம் - கமலம் பதிப்பகம், 2006
2. டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள் - மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு, மார்ச் 2004
3. அஜந்தகுமார்.த - தனித்து தெரியும் திசை - புதிய தரிசனம் வெளியீடு, நவம்பர் 2009
4. முருகேசு ரவீந்திரன் - வாழ்க்கைப் பயணம் - நண்பர்கள் வெளியீடு, ஏப்ரல் 2012
5. நந்தினி சேவியர் - அயற்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் - தேசிய கலைஇலக்கியப் பேரவையுடன் இணைந்து சுவத் ஏசியன் புக்ஸ் வெளியீடு, ஆகஸ்ட் 1993
6. தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள் - ஞானம் பதிப்பகம், ஜூன் 2005
7. சாரங்கா - ஏன் பெண்ணென்று...? - மீரா பதிப்பகம், 2004
8. முத்துராதாகிருஷ்ணன் - உதிர் வேர்கள் - மதுஷா வெளியீடு, டிசம்பர் 2000
9. ஆனந்தமயில்.த - ஓர் எழுதுவினைகுனின் டயறி - வர்ணா வெளியீடு, பங்குனி 2008
10. செம்பியன் செல்வன் - சர்ப்பவியூகம் - யாழ் இலக்கிய வட்டம், ஜூலை 2002
11. கார்த்திகாயினி க்பேஸ் - தாய்மடி தேடி - மீரா பதிப்பகம், டிசம்பர் 2010
12. பவானி - கடவுளரும் மனிதரும் - பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவன வெளியீடு, 1994
13. கதாராஜ் - தெரியாத பக்கங்கள் - மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடு, பெப்ரவரி 1997

14. தாயகம் - செப்ரம்பர் / ஒக்டோபர் 2007
15. சிவலிங்கம்.மு - ஒரு விதை நெல் - மணிமேகலை பிரசரம், 2005
16. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் - மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடு, மார்ச் 2003
17. மண்டுர் அசோகா - உறவைத்தேடி - மீரா பதிப்பகம் - 2002
18. சமுநாடு சிறுகதைகள் - வடமாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் தினைக்கள் வெளியீடு, 2008
19. அம்ரிதா ஏயெம் - விலங்குகள் தொகுதி ஒன்று அல்லது விலங்கு நடத்தைகள் - முன்றாவது மனிதன் பதிப்பகம், ஜூன் வரி 2002

**இனத்துவ முறண்பாட்டின் நெருக்கடிகள் ;
தேவ முகுந்தனின்
“கண்ணீரினாடே தெரியும் வீதி ”**



தேவ முகுந்தனின் “கண்ணீரினுாடே தெரியும் வீதி” சிறுகதை தொகுப்பில் உள்ள பத்து சிறுகதைகளில் ஏழு சிறு கதைகளை அச்சுக்குப் போகும் முன்னரே அவர் மூலம் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு கிடைத்தது. நான் ஆக்க இலக்கியத்தில் பெரிதாக ஈடுபட்டவன் அல்ல என்ற போதிலும் எனது தீவிர வாசிப்பில் நம்பிக்கை வைத்து எனது அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கொள்வதில் அவர் பெரிதும் விரும்பி இருந்தார். ஆக என்னளவில் நான் திருப்தி அடைந்ததாக ச.விமலன்

கருதிய அவரின் சிறுக்கைகளை இன்று மீள விமர்சிக்கும் நிலை ஒரு நெருக்கடியைத் தந்தாலும் அவ்வாறு தெரிவிக்கும் சில கருத்து நிலை முரண்பாடுகள் கால மாற்றத்தினால் ஏற்பட்ட ஒன்றென்பதை அவர் ஏற்றுக்கொள்வார் என்று நம்புகின்றேன்.

சமூத்து சிறுக்கை இலக்கியத்தில் போர் குறித்து தோன்றிய க்கைகளை இக்கட்டுரையின் வசதிக்காக மூன்றுவிதமாக வகைப்படுத்தி பார்க்கிறேன்.

1. தமிழ்த் தேசியப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவான க்கைகள்
2. இனப்பிரச்சினையினதும் போரினதும் விளைவுகளை பேசும் க்கைகள்
3. போர் சார்ந்த இருபிரிவினரையும் விமர்சிக்கும் க்கைகள்

இதில் தேவ முகுந்தனின் சிறுக்கைகளை இரண்டாவது வகையான இனப்பிரச்சினையினதும் போரினதும் விளைவுகளை பேசும் க்கைகளாகவே நான் பார்க்கிறேன் கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், மலேசியா ஆகியவற்றினை களமாகக் கொண்ட இவரின் க்கைகளைப் பிறிதொரு கோணத்தில் நோக்க வேண்டுமென்றால்

1. சிங்கள நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் சந்தேகப் பார்வைக்கு மத்தியில் தமிழர்கள் எதிர்நோக்கிய அன்றாட வாழ்வியற் பிரச்சினைகள்
2. கல்வி உலகில் நிகழும் முறைகேடுகளையும் மோசடிகளையும் அம்பலப்படுத்தல்
3. இலக்கியவாதிகளின் போலித்தனத்தை எடுத்துக் காட்டுதல்
4. வேலையற்ற பட்டதாரிகளின் வாழ்வில் ஏற்படும் அவலத்தை கட்டிக்காட்டுதல்

எனவும் நோக்கலாம்.

புதிய தலைமுறையை சேர்ந்தவர்களில் அநேக எழுத்தாளர்கள் சம்பவங்களின் ஊடாக க்கைகளை நகர்த்திச் செல்வதை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. அவ்வாறு சம்பவங்களுக்கு முக்கியத்தை

கொடுக்கும் போது பின்னனி சூழலை மெருகூட்டுவதிலோ அல்லது நிலவியலை செதுக்குவதிலோ அதிகம் கவனஞ் செலுத்துவதில்லை என்றதொரு குற்றச்சாட்டு உள்ளது. ஆனால் தேவ முகுந்தனது கதைகளில் கொழும்புச் சூழல் அதன் புவியியல் என்பன சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. ஜெயகாந்தன்

“மஞ்சக்குப்பத்தில் வாழ்ந்த ஆறு ஆண்டு காலத்தில் நான் சந்தித்த மனிதர்களை பற்றி அறுபது வருடம் எழுதுவதற்கு என்னிடம் விடயம் இருக்குதென்று”

இருமுறை கூறியது போல தேவமுகுந்தனது இருபது வருட கொழும்பு வாழ்க்கை அவரின் சிறுகதைகளுக்கு கைகொடுத்துள்ளது.

தனது கதைகளை இறுதியில் அதிர்ச்சியினைக் கொடுக்கும் ஒஹேன்றி பாணியில் எழுதாமல் தனது அன்றாட அனுபவத்தினை வடிவ நேர்த்தியுடனும் சிறந்த மொழியாற்றலுடனும் சித்திரித்து தனது இயலாமைகளால் ஏற்படும் ஆவேசத்தினை வாசகனுக்கு தொற்ற வைப்பதில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார் எனலாம்.

இவரின் சிறுகதைகளில் எள்ளல் கதைக்கேற்ற வகையில் சிறுபகுதியாக இருக்குமே தவிர முழுக்கதையையுமே அவ்வாறான நடையை கொண்டு எழுதியவரல்ல. இத்தொகுப்பில் உள்ள “வழிகாட்டிகள்”, “இவன்”, “சின்ன மாமா” சிறுகதைகளில் அது சிறப்பாகவே கையாளப்பட்டுள்ளதனலாம். இருப்பினும் எள்ளலோடு ஒரு விடயத்தை குறிப்பிட்டு விட்டு சில சிறுகதைகளில் “எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது” என்று குறிப்பிடுவதை தவிர்த்திருக்கலாம்.

என்னளவில் இத்தொகுதியில் உள்ள சிறுகதைகளில் “கண்ணீரினாடே தெரியும் வீதி”, “மரநாய்கள்”, “சின்னமாமா” ஆகியவை ஒவ்வொரு வகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கதைகளாகச் சொல்வேன்.

இனத்துவ முரண்பாட்டினால் சிங்கள, தமிழ் இனங்களுக்கு இடையில் தோன்றிய வெறுப்புணர்வு பெரும்பாலான படைப்பாளிகளை தத்தம் தேசியவாத நோக்கில் இருந்து படைக்க முற்பட வைத்ததனால் அவற்றின் சமநிலைத் தன்மை கேள்விக்குரிய தாக்கப்பட்டிருந்தது.

தமிழ்ப் படைப்பாளிகளால் பெரிதும் போற்றப்படுகின்ற சிங்கள எழுத்தாளரான தெனகம சிரிவர்த்தனவுடைய “மித்துரோ” நாவலில் திருகோணமலையில் தமிழர்களால் சிங்களவர்கள் பாதிக்கப்படுவதைப் பிரதானமாகக் காட்டி நாட்டில் வேறு பகுதியில் சிங்களவர்களால் தமிழர்கள் பாதிக்கப்படுவதை போகிற போக்கில் ஒரு செய்தியாக மட்டுமே சொல்லிப் போவதை சுட்டிக்காட்டலாம்.

தேவ முகுந்தனின் சிறுகதைகளில் எனக்கு கடைசியாகப் படிக்கக் கிடைத்த கதை தான் “கண்ணிரினூடே தெரியும் வீதி”. இதனைப் படிப்பதற்கு முன்னதாக ஷியாம் செல்வதுரையின் “விந்தைப் பையன்” நாவலில் 1983 இனக்கலவரத்தின் போது அர்ஜி என்ற கதாபாத்திரத்தின் வீடும், அவனது பாட்டியும் உயிரோடு ஏரிக்கப்பட்ட போது அயல்வீட்டு சிங்களவரான பெரா மாமியும் அவரது கணவரும் அர்ஜி குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகின்றனர்.

அதேபோன்று அ.ரவி எழுதிய “மகிந்தாவின் சாவு” சிறு கதையில் டென்சில் கொப்பேகடுவ கண்ணிவெடியில் சிக்கிய போதும் ஐனாதிபதி பிழேமதாஸ் குண்டுவெடிப்பில் இறந்த போதும் வீட்டுக்கார சிங்களவரான மகிந்தா காடையர்களிடமிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றுகின்றார். அப்போதெல்லாம் இது போன்ற சிங்கள மனிதர்கள் தேவ முகுந்தனின் கண்களில் படவில்லையா என்றும் அது குறித்த தகவல்கள் கூடவா அவரை சென்றடையவில்லை என்பதான கேள்விகளும் என்னுள் எழுந்தன.

ஏனென்றால் இத்தொகுதியில் உள்ள “இடைவெளி”, “சிவா”, “இரட்டைக்கோபுரம்” போன்ற சிறுகதைகளில் தமிழர்கள் எவ்வாறு தான் நட்போடு பழகினாலும் இறுதியில் சிங்களவர்கள் அவர்களை பயங்கரவாதிகளாகவும் அவர்களது நம்பிக்கையினை சிதைப்பவர்கள் மாதிரியான ஒற்றைப்படையானதாகவே இவர் சித்திரித்திருந்தார்.

ஆனாலும் அந்தக்குறையை “கண்ணிரினூடே தெரியும் வீதி” சிறுகதையின் ஊடாக தேவ முகுந்தன் நிவர்த்தி செய்துள்ளார். இது குறித்து பின்னுரையில் “இனமுரண்பாட்டு காலகட்டத்தில் ஒரு எழுத்தாளனிடம் நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடிய அறம் இக்கதையில்

பிரகாசமாகத் தெரிகிறது என பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.ஃ.மான் அவர்கள் குறிப்பிடுவதும் நோக்கத்தக்கது.

அதேசமயம் “கண்ணீரினாடே தெரியும் வீதி” சிறுகதையின் சில பகுதிகளைப் படித்ததும் எனக்கு தாட்சாயணியின் “ஒரு மரணமும் சில மனிதர்களும்” சிறுகதை நினைவுக்கு வந்தது. இரண்டு கதையிலும் போராளி ஒருவர் இறந்தபொழுதும் அந்தச் சடலத்தை வீட்டில் வைத்து செத்தவீடு கொண்டாட முடியாத துயர நிலை சித்திரிக்கப்படுகிறது. தாட்சாயணியின் சிறுகதையில்

“இஞ்சை இவ்வளவு பேர் சொந்தமெண்டு இருக்க அவள் ஆஸ்பத்திரியில் அநாதைப் பின்மாக..... அம்மம்மா முகம் கோணியபடி மூலைக்குள் உட்கார்ந்து விட்டாள்”

எனச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கும்.

தேவ முகுந்தனின் சிறுகதையில்

“நகுலனின் உடல் அநாதையாய் ஆஸ்பத்திரி சவச்சாலையில் இப்ப கிடக்கும்..... உடலில்லாமல் கிளிநொச்சியில் செத்தவீடு நடக்கும்”

எனச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கும்.

தாட்சாயணியின் சிறுகதையில் தங்கையான போராளி நயனி இறந்த தகவல் பத்திரிகை மூலம் தெரிய வருகிறது. தேவ முகுந்தனின் கதையில் தம்பியான போராளி நகுலன் இறந்த தகவல் தொலைபேசி மூலம் தெரியவருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

“மரநாய்கள்” சிறுகதையை பொறுத்த வரையில் ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் ஒப்பீட்டளவில் இந்திய இராணுவத்தினர் குறித்த பதிவுகள் வெளிவந்தது குறைவு எனலாம். பதிவு என்ற வகையில் எஸ்.எம்.கோபாலரத்தினம் எழுதிய “சழ மண்ணில் ஓர் இந்தியச்சிறை” நாலும், உண்மைக்கதைகள் என்ற வகையில் “வில்லுக்குளத்துப் பறவைகள்”, “அம்மாளைக் கும்பிடுகிறானுகள்” ஆகிய இரு தொகுப்புகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை. நாவல் என்று பார்க்கையில் சயந்தனின் “ஆறாவடு” அதனை ஒரளவு சிறப்பாக நிறைவேற்றி

இருந்தது எனலாம். சிறுகதைகளில் தணிகாசலம் எழுதிய “சுதந்திரம்” சுந்திரா தனபாலசிங்கம் எழுதிய “இயன்றால் நகுக” சிறுகதைகளையும் கட்டிக்காட்டலாம்.

“மரநாய்கள்” சிறுகதையில்

“தோட்டத்தின் பின்புறமிருந்து இராணுவத்தினர் வந்து கொண்டிருந்தனர். தலைப்பாகை அணிந்திருந்த ஒருவன் இவனது தோளில் கையை வைத்து தம்பி என்று விட்டுச் சென்றான்”

என்ற சித்திரிப்பே அவர்கள் எந்த இராணுவத்தினர் என்பதை இலகுவாக உணர்த்தி விடுகிறது.

இன்றைய ஈழத்து இலக்கியப் போக்குகளில், புனைவுகளில் தனிமனித வரலாறுகளும் வரலாறுகளில் புனைவுகளும் ரஸவாதமாக மாறிக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் “சின்ன மாமா” சிறுகதை எழுத்தாளர் ஒருவர் மீது ஏற்பட்ட கடுஞ்சீற்றத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் தனிப்பட்ட வக்கிரத்தைப் பிரதி பலிக்காமல் அறம் சார்ந்த நிலைப்பாட்டுணர்வுடன் எழுதப்பட்டிருப்பது சிறப்புக்குரியது.

சாதியம் பற்றி தேவ முகுந்தன் எழுதிய கதையாகவும் இதனை கருதிக் கொள்ளலாம். இன்று யாழ்ப்பாணத்தை பிறப்பிடமாக கொண்ட எழுத்தாளர்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து வேறு இடத்தை வசிப்பிடமாக கொண்ட எழுத்தாளர்களும் ஒரு சிறுகதைத்தொகுதியை வெளியிட்டால் கட்டாயம் அதில் ஒரு சிறுகதையாவது சாதியம் பற்றியதாக இருக்கும். சாதியத்தை மட்டும் வெளிப்படுத்துகின்ற தொகுதியை வெளியிட்ட எழுத்தாளர்களும் இருக்கின்றனர். யாழ்ப்பாணம் இன்னமும் முற்றுமுழுதாக சாதியின் கரங்களில் இருந்து விடுபடாத நிலையில் அத்தகைய கதைகளின் வருகையையும் குறை சொல்ல முடியவில்லை. அந்தவகையில் வாழ்க்கையின் முதல் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கும் அதிகமான காலத்தை யாழ்ப்பாணத்தில் கழித்த தேவ முகுந்தனது சிறுகதைகளில்

1. தன் மகன் வேறு சாதிக்குள் திருமணம் புரிவதை அவர் வெறுத்தார்.
2. அத்தகைக்குத் தாங்கள் உயர்ந்த சாதியென்ற நினைப்பு இருப்பதாகவும் அவர் தான் சின்னமாமாவை ஊர்ப்பக்கம் களைநீங்கின் ப்ரவாகம் : படைப்பிலக்கியப் பார்வைகள்

விடுவதில்லை எனவும் அதனாற்தான் சின்னமாமா அக்காலங்களில் சாதி ஒழிப்புச் சம்பந்தமாக நிறையச் சிறுகதைகளையும் குறுநாவல்களையும் பத்திரிகைகளில் எழுதிக் குவித்தார் போலும் என்ற இரண்டு குறிப்புக்களைத் தவிர சாதி பற்றி வேறு எந்தவிதமான சித்திரிப்பும் இல்லை. அந்தவகையில் கூட இச்சிறுகதைத்தொகுதி அண்மையில் வெளிவந்த ஏனைய சிறுகதைத்தொகுதிகளில் இருந்து வேறுபடுகிறது எனலாம்.

இத்தொகுதியில் உள்ள “கூட்டத்தில் ஒருவன்” கதை “ஞானம்” இதழில் வெளிவந்தபோது அந்தக்கதையின் தொடக்கம்

“மேல்வானம் சிவந்திருந்தது கதிரவன் கடவினுள் துயில் கொள்ளச் சென்று கொண்டிருந்தான். கதிரவனும் களைத்து விட்டானோ? உழைத்து களைத்த மக்களை சமந்த வண்ணம் பம்பலப்பிட்டி பக்கமிருந்து வந்த ரயில்கள் வெள்ளவத்தை ஸ்ரேசனில் சிறிது ஓய்வெடுத்து பின் தெகிவளை பக்கமாய் விரைந்தன. தொலைவில் நகர்ந்து கொண்டிருந்த கப்பல்களின் வெளிச்சங்கள் இலேசாய் தெரியவாரம்பித்தன”

என ஆரம்பித்திருந்தது.

ஆனால் இச்சிறுகதைத்தொகுப்பில் அமைந்துள்ள மேற்படி “கூட்டத்தில் ஒருவன்” சிறுகதையில் எவ்விதத்திலும் அவசியமற்ற இம்முதல்பந்தி இடம்பெறாமலே கதை தொடங்குகின்றது. இது தேவ முகுந்தன் தன்னை சுயமதிப்பீட்டுக்கு உட்படுத்தியமைக்குக் கிடைத்த வெற்றியே எனலாம்.

இத்தொகுதியின் சிறப்புக்கள் குறித்த ஒரு பார்வையை இதுவரை பார்த்தோம். இருப்பினும் “வழிகாட்டிகள்” என்ற சிறுகதையில் விமர்சகர்கள் குறித்து தேவ முகுந்தன் குறிப்பிடுவதை பாருங்கள். “இலக்கிய விமர்சன கூட்டங்களை பாராட்டுக் கூட்டங்களாக மாற்றியமைக்கும் விமர்சகர்கள் போல” என்று வரும் வரிகளுக்கு விதிவிலக்காகவேனும் இத்தொகுப்பில் வலிந்து கண்டுபிடிக்கும் நோக்கில் அல்லாது இயல்பாய் துருத்திக் கொண்டிருக்கும் ஒரிரு விடயங்களை சொல்லலாம் என எண்ணுகின்றேன்.

தேவ முகுந்தனின் “இவன்” என்ற சிறுகதை வேலையற்ற பட்டதாரி ஒருவனின் மன அவசத்தை சிறப்புற வெளிப்படுத்தி இருந்தது. புதுமைப்பித்தன் எழுதிய நீண்டகதையான “துன்பக்கேணி” சிறுகதை செம்பதிப்பாக வெளிவந்த போது 26 பக்கங்களில் அமைந்திருந்ததை நாம் தெரிந்திருந்தாலும் “இவன்” கதையில் வரும் அளவுக்கதிகமான சம்பவங்கள் கதையை நீர்த்துப் போகச் செய்வதாகவே எனக்குப் படுகின்றது. இக்கதையில் வரும் ஓரிரு சம்பவங்களை நீக்கினாலும் கதையின் மையக்கருத்திற்கு எந்தவித பாதிப்பும் வராது என்றே நம்புகின்றேன்.

“கண்ணீரினாடே தெரியும் வீதி” சிறுகதையில்

1. “1995 ஜூப்பசி வரையும் எனது குடும்பத்தின் முகவரி யாழ்ப்பாணமாய் தான் இருந்தது. 1996 வரை சாவகச்சேரி ஆயிற்றுபின் அது உருத்திரபுரம், மல்லாவி என்று கிளிநொச்சிக்குள் நகர்கின்றது”

என்ற சித்திரிப்பிலும்

2. “அனுப்புபவரின் முகவரியில் அம்மாவின் பெயர் எழுதப்பட்டு 455, மல்லாவி, கிளிநொச்சி என்றிருந்ததால் ஸ்ரேசன் ஹோட் வீட்டை விட்டு எழும்ப வேண்டியதாயிற்று”

என்ற சித்திரிப்பிலும்

மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்துக்குள் வருகின்ற மல்லாவியை கவனக்குறைவால் கிளிநொச்சி மாவட்டத்துக்குள் இரண்டு தடவைகள் தவறாக உள்வாங்கி விட்டார்.

பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.மான் எழுதிய பின்னுரையில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட நான்கு வசனங்களே புத்தகத்தின் பின்னடைக் குறிப்பாக அமைந்துள்ள போதிலும்

“குறுகிய காலத்தில் குறைவாக எழுதினாலும் புதிய தலைமுறையை சேர்ந்த இலங்கைத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுள் குறிப்பிடத் தகுந்த ஒருவராகத் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டவர் இவர் என்பதை இத்தொகுதி உறுதிப்படுத்துகின்றது”

என்ற முதல் வசனமும்

“புதிய தலைமுறையை சேர்ந்த எழுத்தாளர்களுள் தேவமுகுந்தனும் முக்கிய இடம் பெறுகிறார் என்பதில் ஜயமில்லை”

என்ற கடைசி வசனமும் கூறியது கூறலாகவே காணப்படுவதனால் கடைசி வசனத்தை நீக்கி இருக்கலாமோ எனவும் என்னத் தோன்றுகின்றது.

எனவே இனிவரும் படைப்புகளில் தேவ முகுந்தன் புதிய களங்களையும் மரபு நிலைப்பட்ட எடுத்துரைப்பு முறையில் இருந்து சற்று விலகி புதிய உத்தி முறைகளைக் கையாண்டு படைப்புகளை படைக்கும் பொழுது அது தேவ முகுந்தனின் கதைகளை பிறிதொரு தளத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் என நம்பலாம்.



(கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் 17.11.2012 அன்று நடைபெற்ற தேவ முகுந்தனின் “கண்ணிருந்து தெரியும் வீதி ” சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழாவில் ஆற்றிய மதிப்பீட்டுரையின் விரிவாக்கிய கட்டுரை வடிவம்)

உசாத்துணை நால்கள்

1. பத்மநாதன். சோ - நினைவுச்சவடுகள் - தூண்டி வெளியீடு, 2005 மார்கழி, பக்கம் XII
2. யமுனா ராஜேந்திரன் - சமுத்து அரசியல் நாவல் - அம்ருதா வெளியீடு, 2006, பக்கம் 65
3. அம்ருதா - ஒக்ரோபர் 2012, பக்கம் 32
4. தாட்சாயணி - ஒரு மரணமும் சில மனிதர்களும் - மணிமேகலை பிரசுரம், 2005, பக்கம் 13



இலக்கிய நிகழ்வுப்போக்குகளை நுணுக்கமாக அவதானித்து தமது கருத்துகளை முன்வைக்கும் ஒருவராக விமலன் விளங்குகின்றார். பக்கச்சார்பற்ற திறனாய்வுகளே இலக்கியத்தின் ஆரோக்கியமான செல்நுறிகளைத் தீர்மானிக்கின்றன என்றும் விடயத் தில் விமலன் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை அவரது கட்டுரைகளில் தெரிகின்றன.

இலக்கியகாரர்களின் கருத்துக்களை உரிய சான்றுகளின் அழிப்படையில் ஒப்புநோக்கதல். சிறு கழதுகள் மற்றும் நாவல்களைத் திறனாய்வு செய்தல் போன்ற விஷயங்களில் இவர் கபைபிழக்கும் நடு நிலையான செல்நுறியும் எழுத்தாளர்களை உரியவாறு தப்பிக்கொடுத்தலும் திறனாய்வாளருக்கு இஞக்க வேண்டிய பார்வையின் தெளிவினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

விமலனின் கட்டுரைகளில் எழுநாடு சிறுகழதுகள், எழுத்துச் சிறுகழதுகளில் தொன்மக் கழத்சாறல், பல்வேறு கழதுகள் பற்றிய மறுபார்வைகள் முதலியன எழுத்தாளர்கள் தொன்மக் கழதுகளைத் தமது மனம் போன போக்கிலன்றி வாசகர்களின் சிந்தனைகளைப் பொருத்தமான முறைகளில் வழிநடத்தும் வகையில் கையாளுதல் வேண்டும் என்றும் சமூகத் தேவையை முன்வைத்துள்ளது.

பேராச்சியர் மா.கருணாந்த்
கல்விப்பீப்
கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

ISBN 978-955-44157-0-6

 9 789554 415706